

Editura Eminescu

**București
1975**

Ioan Alexandru

Imne

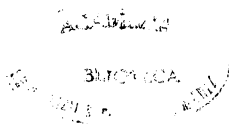
1964—1973

II 589498

Prezentare grafică

Constantin Guluță

IUBIT GITITOR,

Cartea de față a fost scrisă în zece ani de zile și de nopți. Din cînd în cînd am rupt firul și am spus : *Cum să vă spun, Viața deocamdată, Infernul discutabil, Vămile Pustiei, Imnele bucuriei*, apoi l-am înnodat din nou și l-am țesut mai departe. Cu *Imnele bucuriei* socot că veșmîntul început acum zece ani este gata : bun, rău, vei socoti în cele din urmă dumneata, iubit frate cititor ; cît te va putea el o roti de vreme, cît va fi el credinciosul veșmînt potrivit cuvioasei Dumitale staturi, vei hotărî dumneata singur, de mă vei învrednici cu bucuria de-a-l purta măcar o zi și-o noapte din prețioasa dumitale viețuire. De bună seamă că rîvna mea a fost să citoresc veșmîntul cel trainic, cămașa dintr-un fir potrivită în zi de trudă ca și de sărbătoare, giulgiul blînd ce acoperă fața celui adormit, cămașa de toate zilele a pruncului, fața de masă în zilele vegherii la lumina lămpii, voalul miresei, steag desfășurat în porțile de taină ale nunții, prapor în bobote tîrît prin ploi pe dealurile blîndeii Transilvanii.

Intrați în grai sîntem pe-un drum ca pe un fel de scară ce mijlocește marele urcuș. Oricît te-ai învîrți pe loc de te-ai decis cu adevărat întru călătorie, într-o bună zi trebuie să ieși, să apuci pîrtia peste colină, să te desprinzi de pe vale măcar pentru cel mai umil deal din depărtare de unde toate cele natale se văd altfel. Și odată drumul început nu mai ai încotro, trebuie să-l urmezi, el are o țintă precisă ce o rîvnesc toți călătorii ; drumul de-acasă, așadar, din vatra și căldura maicii, către acea austeritate comunitară, acel topos de foc, plai înalt, ținut năucitor, unde se revelează atotputernicia unei Patrii, unde viețuie și bîntuie duhul și tăria strămoșilor

părinți. Drumul este de acasă spre ceilalți, cei ce alcătuiesc realitatea nepieritoare a unei Patrii, de acasă spre originile tuturor, de la izvorul satului la izvorul universului.

IOAN ALEXANDRU

ULVINEI
și copiilor mei
Ștefan
Maria
Ioachim
Rut-Elena

cum să vă spun

1964

autoportret

De ce mă simt eu, oare, în fiecare zi
Învins de-o bucurie aproape ne-nțelesă ?
Că-n fiecare tînăr eu însumi par a fi
Și fiecare fată mi-o socotesc mireasă.

Că-ngenunchez frenetic în fața orișicui
Și-s pregătit de jertfă în fiecare clipă.
Că nu mă tem de-acuma de spada nimănui
Și fiecă idee de-a mea e cu aripă.

Că ard în nerăbdare la locul de popas,
Mereu mi-e dor de zări necunoscute,
Deși atîrn pre crucea fiecărui pas,
Mă obsedează numai alpinele redute.

De ce mă simt eu, oare, în fiecare zi
Robit de mine însumi c-o patimă nebună ?
Stau ca un smoc de lună în prag de-a se-oglinzi
În cuiburile-albastre de ape din fîntînă

Și nu-nțeleg decît că-mi este dat
Să distilez în ritmuri această tulburătoare vreme.
Ioan Alexandru din nou entuziasmat
Citește la cenecluri o mie de poeme.

sfârșitul războiului

Când venii pe lume, războiul era pe sfârșite.
Se-mpușcau ultimele ordine. În câmp
Se spînzurau ultimele tunuri de propria lor umbră,
În casa noastră se-mpărțeau darurile.
Mai întîi ție, Ioane, zise războiul, din colțul mesei, tatii —
Pentru că mi-ai slujit cu credință
Îți înmînez acest picior de lemn.
Și să-l porți sănătos întru pomenirea mea.
E zdravăn, din trunchiul unui stejar bătrîn ;

Cînd vei muri și tu o să te legene pădurile
În vîrfurile privirilor ca pe unul din confracții lor.
Mîna dreaptă, pentru că și-așa nu știa carte,
Ți-am smuls-o din cot și-am dăruit-o pămîntului
S-o învețe a scrie.
Ție, Maria, zise războiul mamei —
Pentru că mi-ai adăpat caii în lacrimile tale,
Și-ai rămas cu doi feciori pe cîmpul de luptă
Să-mi lustruiască cismele, și-ai crescut

Două fecioare cu care mi-am petrecut noapțile,
Uite că-ți dăruie acest mănunchi frumos de păr alb
Să-ți împodobească tîmplele
Și-acest mănunchi mai mare de nesomn,

Precum și-această casă goală fără-acoperișe.
Ție, Gheorghe a lui Petre de pe Deal —
Pentru doi ochi căprui ce spui că i-ai avut,
Iată, îți dau în stăpînire toate hotarele întunericului
Să le culegi roadele, tu și cu nevasta ta,

Pentru totdeauna.

Pentru vatra satului las numai patruzeci de copii orfani
Sub șase luni, zece case goale și celelalte-n dărămături,
Precum și cerul dinspre apus ars pe jumătate.
Turnul fără clopote ; șapte femei spînzurate-n cimitir
Cu capul în jos ; douăzeci de cai morți în casa vecinului.

Ție noule născut, pentru că și așa nu ne cunoaștem îndeajuns,
Las ugerul vacilor sterp,
Prunii arși de vii în grădină.
Ochiul fîntînii mort,
Și să te hrănească văzduhul cu stelele lui,
Și te botez în numele Domnului.

ploaia

Ploaia a trecut. Clopotul ei de pe deal
Il mai aud în hohote piezișe.
Fă-mă, Doamne, copita unui cal
Ori nezvîntat un steag pe-acoperișe !

Drum de pămînt cu aripile-n fum,
Creangă cu prune roșii ruptă de furtună
Pe-o ulișă cu foarte mulți copii,
Ori curcubeu strigînd într-o fîntînă ;

Punte tremurată peste-un rîu
Venit din munți pe ape-nvolburate,
Și-atît de limpede c-ai vrea să-l treci
Cu ochii-nchiși și mîinile la spate ;

Culoarea răstignită în frunzele de plop,
Dorul aprins în zarea-aceea udă...
Ploaia a trecut. Clopotul ei, în deal,
Pe limbi de-argint ușoare mai asudă.

Într-adevăr e foarte lung drumul pînă la tine mare !
De douăzeci de ani încheiați călătoresc.
Noaptea orientîndu-mă după focuri și aripi
Ziua după drumuri și săgeți.

Nimeni nu te cunoaște cu adevărat.
Pădurile te bănuiesc o zare,
Fluierele din satul meu — vis.
Clopotele — cer.

Pe la copilărie, pe-acasă, te-am căutat :
Era toamnă, am furat împreună gutui,
Seara, obosiți, am adormit în fîn,
Și la despărțire am plîns
În coamele cailor.

Într-adevăr e foarte lung drumul pînă la tine mare !
Nu știi de unde și cînd spre mine-ai să vii,
Te aștept cu toate corăbiile luminate
Rotindu-mă — pămînt în jurul axei sale ;
Buimace farurile din toate porturile te strigă
În rotocoale.

Luna când îmi trage umerii — maree,
Și umblu-n vis în imponderabilitate
Perfectă, din coasta mea stîngă te rupi
Necunoscută iar cu nopțile toate.

★

Mi-așa de dor, mare !
Clipa fără tine mi-e c-o zi mai lungă.
Am acum sentimente atît de puternice,
Că umblu-ntr-o dungă.

Astăzi în zori te-am ajuns, în sfîrșit.
Dacă ar fi să te desenez
Mi-aș face autoportretul dintr-o linie înfrigorată.

Prea învolburate sînt aceste clipe.
Prea adevărate.
Dacă n-ai fi tu pe-acoperișul lor
Le-aș abandona pe toate.
E greu să duci pe umeri atîtea-ntrebări,
Și răspunsuri uluitoare.
Invidios pămîntul pe urmele mele
Mă-mpletică de picioare.
Toate fluxurile vreau să se prelungească
În mine, anume,
Toate aripile să le port pe lume.

★

Iată, ultimii adolescenți se desprind de mine,
Zi și noapte prin dreptul ferestrelor mele

Luminile lor le-aud zuruind, retrăgându-se.
Rămas pe propriile mele picioare,
Fără scuturi și săbii, — atât de limpede
Că îmi strevăd sensibilitatea pînă la stea
Vibrantă și subțire ca o lamă de cuțit,
Cu multă grijă cred că se poate trece pe ea
Ca pe ghiața unui rîu de munte.
De un ultim copil cu puțină nostalgie
Acum mă despart ;
Îmi pare rău, copile, că trebuie să pleci
Așa curînd din gesturile mele.
Ce-o să mă fac eu singur printre atîtea legi
Și numere ciudate și nume foarte grele ?

Sînt trist puțin — de ce să mă ascund !
Îmi pare rău, copile, că te părăsesc.
Îmi voi găsi eu oare mai profund
Un prieten ca și tine de firesc ?

Pune-ți căciula albă de miel din mărțișor,
Ia sania ușoară din podul șurii noastre,
Și pleacă pe zăpadă, spre-o zare unde noi
N-am fost nicicînd să rîdem în dimineți albastre.

Ia-ți caii tăi cei roșii cu coame încîlcite
Pe care-ntîia oară ai învățat un zbor,
Și buciumele stranii din scoarță de răchită,
Briceagul cu plăsele din corn de căprior.

Vin alte înțelesuri, cu pumni bubuitori,
Bat ne-ntrerupt în geamuri și-n clopotele mele,
Și mă grăbesc, copile, mai iute să deschid
Și să mă-mprietenesc mai repede cu ele.

Rămii copilărie !... mă cheamă mai departe
Alți ani înalți, pe creștet să-i sărut.
Credința mea e mai presus de stele,
Văpaia ei mi-e flamură și scut.

Cu pumnii ridicați în văzduh,
Mare, biciue rugina de pe mine !
Și tu, soare, sapă-mi în cer
Statui amintirilor !

★

Dacă nu ne-am fi cunoscut, mare !
Soarele-acesta puțin întunecat, aici, ar exista.
Și vântul nebun ar exista.
Și caișii-nfloriți,
Și orașul meu undeva.

Toate ar fi existat și fără tine ;
Eu cu caietul de versuri mereu neterminate.
Netuns, și cu atîta entuziasm,
Încît vîntul să-mi bată prielnic din spate.

Și prietenul meu ar exista, transfigurat,
Jumătate pământ, jumătate zare.
Și satul acesta abia dezlegat
De clopote și icoane bizare.

Toate ar fi existat și fără de tine.
Dar, oare, de ce umblu așa alergînd ?
De ce mi-am pierdut toate lucrurile
Ce nu se țineau bine de mine ?

De ce intru-n toate casele rîzînd fără rușine ?
De ce nu mai pot dormi fără vis ?
Spuneți-mi, și de ce în fiecare zori de zi
Mă tem că mă voi prăbuși ?...

Stau răsturnat pe o plajă-nclinată,
Și înțeleg totul dintr-o dată ;
Mare, trebuie să existăm de-acum împreună
Cum un răsărit cu celălalt de lună.

★

Încă un cîntec se naște prin mine în lume
— Un cînt abia cîntat —
Melodiile sale — arme ușoare,
Se-ntrupează în preocupările mele treptat.

Întinse aripile. Sub luceafăr
Atîta depărtare grozavă mă înfioară.
Ceasul cu pași de fosfor
Calcă prin geamuri afară.

Albăstrui se mută-n securi
Razele lunii. Și-n pluguri
Crapă rugina învinsă de-un dor
Împins de sub brazdele-n muguri.

Deodată pornit, zborul mă arde,
Pînă unde voi răzbi, pînă unde ?
Neînduplecat gîndul întreabă,
Aripa vîjiind răspunde.

Călcîiul desculț în vis mi se coace
De-atîtea drumuri încă neumbrate pe pămînt,
Viitorul în adîncul ochilor mei încet se depune
Din ape, din soare, din vînt.

Întinse aripile. Sub luceafăr,
Pînă unde voi răzbi, pînă unde ?
Neînduplecat gîndul întreabă.
Aripa vîjiind răspunde.

★

Mare neagră, mare-albastră
Ce frămînți gîndirea noastră
Noaptea, de cînd te-am văzut

Sînt mai grav și mai tăcut,
Fața mi-e mai tulbure,
Buzele în murmure,
Și de-ncerc să te-nțeleg
Mai neînțeles m-aleg.
Mare, vis de Prometeu,
Ce mă-nhumi în somn mereu !
Sete simt, covîrșitoare,
De-ai vorbi cuiva mai mare
Despre mine, ritm ciudat,
O idee de bărbat.
Sînt stîrnită vijelie
În oglinzi și colivie,
Apă tare ce se bea
Într-un ciob nebun de stea.
Piatră vie de fîntînă
Cu izvoarele-ntr-o mîină.
Și cu cealaltă sînt
Dus în miezul de pămînt.
Vin aici ulcior virgin,
Plin de toamne și de vin,
Vin aici ulcior uscat,
Ne-nceput și terminat.
Ce e zborul meu acum
Decît drumul în nedrum,
Fire în nefire și
Singur sens ce va veni !
Port aici, mare, în piept,
În stîngul și-n ochiul drept
Prima mea iubire, iată,
Luminos împodobată.
Am găsit-o-n umbra mea
Semănînd, și descînta,
Și lumina stea cu stea :

„Eu sînt tînă ră femeie,
Cuib de sori și curcubeie,
În sămînța ce-o-ngrijesc
Caut rod să mă-mplinesc“.

Tu, iubita mea, femeie,
Cuib de sori și curcubeie,
Zvon din lumi ce nu mai sînt,
Măr de ceartă pe pămînt,
Umbră ceruită-n vin,
Coif cu coamă de rubin.
Liniște din neliniști,
Neliniște din liniști.

Ochii puri și față suptă,
Coasta din icoană ruptă,
Sîinii — pumni la luna nouă,
Taină — brațele-amîndouă,
Părul — vînt stîrnit în zori,
Rîsul — ceartă de culori,
Și mai e și noaptea ta
Coborîță dintr-o stea
Să frămînte firea mea.

Tu, iubita mea, femeie,
Smulge-ți cerul din priviri,
Buzele din amintiri,
Scoate-ți marea de pe față,
Vreau !...

Marea m-ascultă tăcut.
Și-am rămas ca la-nceput
Eu cu mine, ea cu ea,
Teama doar mă stăpînea.
Ritmul monoton al meu
Fluxu-l înnoia mereu,
Și am înțeleș, acum,
Că sînt la-nceput de drum.

Printre lumini săgetate de seară-n pământ
 Umbra mea albă mă trage-nainte,
 Înainte, și zarea topită pe suluri de fum
 Grăbește și strigă și tace,
 Iubirea în mine plajă rotundă desface.

Crîmpeie de cer foșnitor argintînd,
 Steaua balansuri de cearcăn naște.
 Mi-e frig și aripa-mi sărată zuruie
 Lovind coama unui val pierdut.

Alge albe, alge negre, alge brune,
 Scoici goale din adînc
 Pe coloane mari de ape se ridică, și recad,
 Numai sunetul rămîne în urechea ațintită
 Pe o trombă țuguiață înclinînd spre tîmpla mea.

Mi-am smuls vîrsta din făptură
 Și-am întins-o la picioare,
 Talisman din gropi cețoase întrupat primejdios
 Și mă văd întîia oară prin craniu către genunchi
 Într-o foarte aiurită gălăgie de frumos.

Mi-ating mîna, nu e mîină, și tresare
 Vîslă-n pumnuri înnodate de pescari bărboși de veac
 Pe o scorbură-mpietrită cu fâlcoase zări în spate,
 Și speranța amăgită în rachiuri și tabac.
 Mi-ating ochiul cu privirea ; unde-i ochiul ?

Marea iar îndepărtată —
Un miraj de țărni de-o stîncă se apucă biata mare,
Un miraj de țărni de-o stîncă se apucă și mă trage,
Oare unde mă atrage biata mare,
Și m-atrage, și m-atrage, și m-atrage
Marea mare, marea mare, marea mare.

★

Liniște-i în jur și pace.
Din pămînt
Aburi colorați și noapte se ridică.
Sînt la baza lumii dus
Cu călcîiele înfipte
Într-o stîncă, veche, roasă
De un val
Ce-a vuit primordial.
O povară simt, de ape,
Dedesubt, deasupra mea.
Și-aș dori să-mi bucur vîrsta
Și nu pot și s-ar putea.
Salt un umăr,
Înc-un umăr,
Bate inima mea dură,
Gîndurile încoifate
Se-mpleteau peste măsură.
Și-auzeam atunci, deodată,
Iarăși marea agitată.
(O vale a soarelui în adîncul apelor trăia.
Și înclinat pluteam — statuie mișcătoare,
Cîntecul peștilor fosforescenți se zbătea
În clopotele mării și ele mișcătoare,
Și eu eram îndrăgostit în vis
Și-aveam o încredere oarbă-n mișcare,

Și-o fată călătorea paralel cu mine
Și-nțelegeam că niciodată n-o voi întâlni,
Și marea călătorea paralelă cu ea.

Intr-o groapă albastră a mării ți-am văzut,
Necunoscuto, surîsul, șoapta, nopțile suspendate,
Și-nțelegeam prin vis că pământul rotund
E lichid și curge mai mult de jumătate.)

★

Dragă mamă, mă simt nespus de bine.
Să știi că pe drum nu mi s-a întâmplat nimic,
Numai pe fereastra vagonului deschisă noaptea
Luceafărul m-a zgâriat pe frunte un pic.

Din sat de la noi pînă aici — ai impresia
Că mai mult urci decît cobori,
Asta cu siguranță și pentru că
Ești mult mai aproape de nori.

Marea, e-așa cum ne-o imaginam,
Mereu agitată și rotundă,
Liniștea niciodată pe ea
Și vîntul nu pot să se-ascundă...
Aici soarele cade drept în trup,
Pot să-l aud răsărind în mine
Neliniștea din suflet dacă mi-o rup.

Părul din blond mi s-a aurit mai mult,
Și ochii au parcă mai multe culori,
Dacă-i învîrt peste zare o dată
E ca și cum aș clipi de o mie de ori.

Spinul din pădure ce-mi intrase-n călcîi,
— Îl știi dumneata destul de bine —
Fără să-l simt aici
A ieșit de la sine,

Seara mă plimb singur pe faleză,
Adică pe lura cea dintre pămînt și mare,
O mîna-mi miroase a foc și păduri,
Cealaltă a pești și a mare.

★

Răsare luna, seară de seară
Luna nu știe decît să răsară.
Mare, luna nu știe decît să răsară și-apună,
Luna ne ține mereu împreună.
Ce deosebire e între tine și ea,
Ce deosebire, dragostea mea,
Ce-asemănare între mine și tine,
Deosebirile sînt așa de puține.
Descuț alerg seară de seară
Pe plăjile-aprinse, cu zgomot de ceară.
Marea de glezne și tălpi pătimaș mă sărută,
Luna mă smulge de ochi, nevăzută,
Pămîntul mă mușcă de sînge cu dinți de mătase,
Din satul meu munții mă strigă prin oase.

Luna răsare, seară de seară,
Mare, ce am putea face să nu mai răsară ?
Prea e frumos și mult — cum să vă spun —
De parcă-n elemente din nou mă descompun...

★

Ne despărțim, mare !
Drum bun. Alte lumini
Pașii tăi îi vor lovi de-acum,
Tu o iei la stînga, eu la dreapta,
Tu cu drum, eu cu drum.
Drum bun. De astăzi parcă mai încet
Umblu pe străzi și mai concret
Mă-ntorc devreme seara acasă
Și stau prea mult cu coatele pe masă,
Mama îmi pune cina și-mi mîngîie
Obrazul ca-n copilărie,
Nu-ntreabă, nu insistă, nu caută să-mi spună
Decît să-mi scot cămașa, un nasture să-mi pună.
Luna răsare, o vreme, iarăși, fără mine,
Și toate geamurile o privesc străine.
Marea iar e numai vis și pămînt,
Și se frămîntă albă sub palele de vînt.

la zece ani

Mă ridic din somn mereu odată cu soarele,
Fîntînile aşteaptă-n genunchi a botezare,
Rumenă pîinea înfiptă în cuţit,
Laptele-ajuns abia din cîmp cu Carul Mare,

Aripile-ngropate în streşini de cu seară,
Mutate peste noapte la umerele mele.
Poate de-aceea-n zori şi cînd e vînt
Mi-aşa de greu să umblu cu pasul pe pămînt.

La marginea drumului trăiește izvorul
Îndrăgostit de stele.
Noaptea îl poți auzi
Din prund
Suspînînd după ele.

Ziua țintuit în pămînt,
Numai oglinzi și răcoare,
Izvorul se dăruie tuturor
Cu-nfrigurare.

Îl iau în pumni,
Ori în genunchi, mă plec
Cu inima-nsetată.
Izvorul — coloană-n adînc
Ridicată.

Acum a înghețat.
Peste ape,
Un flux de lumini plîngînd l-a țesut.
Dedesubt — izvorul ce face ?
Și cum a fost la început ?

Sînt într-un pod de şură pe un fin de an.
Cu mîinile sub cap încrucişate.
Îmi curg prin minte amintiri noian
Şi treburile lumii destul de complicate.

Mi-e proaspătă-n pupile o sfîntă întîmplare
Ce vreau de-acum o clipă a nu mă părăsi.
Eram pe cîmp, cînd răsăritul soare
Întemeia în mine, strigînd, o nouă zi.

Întinsă pe pămînt o iapă înpumată
Gemea aşa de gravă şi necheza uşor.
Mi-am suflecat cămaşa, îngenuncheat îndată
Şi cum ştiui am dat un ajutor.

Puiul acela — mînzul — cu umedul lui bot,
Cu coama lui măruntă şi nările subţiri,
Cînd năvăli-n lumină mă-nfiorai de tot
Şi faţa-mi era numai crispatele priviri.

Se ridicase mînzul — întîi pe un genunchi,
Apoi pe celălalt, pe o copită.
Și dintr-o dată lumea din haos se-nchea
Și-și părăsea pămîntul întîia lui clipită.

Văzduhul era negru, căci mînzul era făt.
Dar presimțea lumina cum dă în el năvală,
Și arborii pădurii din depărtare, hăt,
Îi frămîntau auzul trăsînd pe verticală :

Rîuri veneau în goană cu străluciri de stea
Și vînturi cu miresme de ierburi necosite,
Și dintre toate-acestea mai iute se-afirma
Pămîntul — el vorbea cu mînzul prin copite.

adolescent

Într-o poiană largă am înălțat un foc
Cum știi să-nalțe focuri ardelenii unii ;
Pui vreascuri piramidă, frunzare la mijloc,
Te-așterni apoi pe burtă și îți încerci plămîni.

Slănina încrestată, înfiptă pe frigare,
Ce lacom o-nveșmîntă al flăcărilor rit.
Și pîinea este moale și cornul e cu sare
Și mama se-ngrijise de ceapă și cuțit.

E-o noapte așa de bună, ca apa de izvor
Ce-o sorb cu toată fața răsturnată pe unde,
Mi-s mîinile-afumate și freamătă ușor,
Și-o gravă bucurie mă pătrunde.

E zgomot în pădure, frunzișul tremurînd.
Și gîngurit de păsări în taină colosală.
Ce-ndrăgostit de stele și cît de pe pămînt
Mă simt în noaptea asta profundă și reală !

La ce mi-e gîndul oare ? — duioase rămurele,
Făptura voastră mică o să se împlinească !
Într-o poiană largă cu fața către stele
Adolescentul doarme. El trebuie să crească.

beau lapte

Beau lapte din şiştar şi mă cuprind fiori,
Că prea-i bun laptele şi proaspăt — cum să spun,
Parcă beau soare amestecat cu nori,
Sînt zeul tinereţii ce-n lapte mă răzbun !

Beau lapte din şiştar cu botul, zgomotos,
Gîtlejul îmi pocneşte, ce straşnic, de plăcere,
Mă simt în seara asta nespus de bucuros
Şi freamăt de iubire şi putere.

Mă laud cu aceasta — ştiu — sînt un lăudăros.
Aşa-s toţi ardelenii şi poate le stă bine,
Cînd şi-au găsit filonul şi pare viguros
Îşi ies din minţi cu toţii — ascultă-mă pe mine ;

Căciulile se-neacă smintite în tavane,
Horinca ardeleană întunecă mărgele.
Femeile bronzate pe ţiţe, frate Ioane,
Te trag de după masă şi să fii om de ele.

Și chefu-n toată legea se-ncinge dimineața,
E țuica-n zori mai cutră și mai tare.
Eu am trăit această prea încâlcită viață
Și-am împlîntat adesea cuțitu-ntre pahare.

Acum am alte rosturi ; beau lapte, zgomotos,
Vreau, cîte vreau, o, Doamne, dintr-o dată !
Întîi și-ntîi această minunată zi
Așa-i că nu mai vine, mamă, niciodată ?

Beau lapte din șîștar și mă cuprind fiori,
Că prea-i bun laptele și proaspăt — cum să spun,
Parcă beau soare amestecat cu nori,
Sînt zeul tinereții ce-n lapte mă răzbun !

viața deocamdată

1965

teribilul actor

Actori de comedie, de cinema actori,
Actori de dramă supti de tragedie.
Erau regizori aspri cu întrebări din munți
Ce le puneau pe scenă luminilor și mie.

Unul mai prim cînd debutam soldat
În piesa unui Schiller adus în România,
Mă prinse de bărbia grimată cu mustăți --
Ce caută copila-aceasta-n tragedie ?

Oh, figuranți studenți și coregrafi
Tunși scurt și țuguiati într-o țigară.
Dar un peruchier cărunț mă pipăia
Cînd îmi mijeja sudoarea subțioară.

Copil de casă cu o faclă-n mîini
Fugind din veacuri cu eroi de seamă ;
Domnițele din Shakespeare mă sărutau pe ochi ;
Și adormeam cu capul în poală la vreo damă.

Culise și costume cu false străluciri,
O baie la subsol unde-mi spălam ciorapii...
Apoi am spart cu pumnii decorul unui cor
Și se născu în lume Teribilul actor.

Atîta toamnă cade peste noi,
Atîta lună luminos de mare,
S-a inversat lumina. Parcă de acum
Răsare numai luna și în soare.

De păsări pămîntul atîrnă. Seara-l vezi
Abia plutind subt aripi de departe,
Razele-nfipite primăvara-n el
Abia acum ajung de cealaltă parte.

Le simți prin tălpi amare cum te străbat cîntînd
Și-aproape-ngenunchiază la orice răsufare,
Parcă-ai urca înfiorat
Continuu într-o scufundare.

De clopot turnul atîrnă și de urma mea
Nu cel ce-am fost, ci cel ce o să fie,
Cel din oglinzi e trupul meu,
Crescînd din moarte spre copilărie.

La arbori rădăcini coroanele-s de-acum
Lansate-adînc în univers spre stele,
Hrănesc tăcut, ascunsul dedesubt
Depus la baza existenței mele.

Și dorul mi-e invers. Mi-așa de dor
De tine cînd mi-ești foarte aproape,
De-aceea am hotărît ca între noi
Să bată veșnic vîntul și mai multe ape.

Și cîntecul — cînd mi-l îndemni șoptit —
Se-aprind în zare focurile toate
Și-s de găsit acasă numai cînd
Mi-s geamurile stinse și ușile-ncuiate.

pământul

Pretutindeni ești tu, pământule,
Ars de roți, frământat de lumini,
Supt de oceane,
Dar eu te știu dintr-un anume loc
Și timp anume ;
Mergînd sub turme de oi
Cum merg norii lăsînd în urma lor
Lămpile aprinse
Și-n crengile prunilor
O liniște de moarte.
Mai ales dintr-o groapă te știu
De argilă — făceam gloanțe ovale

Și le puneam în virful unei nuiete de răchită
Și le zvîrleam spre cer în zilele însorite
Atît de sus — cînd coborau
Erau ca piatra globuri uscate de cerul sterp pe drum.
Și-apoi toamna singuri acasă
Frigeam bureți tîrzii pe-o sobă înnoptată
Ieșea fumul încet pe hornuri cu viața
Și ne trezeam deodată în zori
Opriți de ninsoare — nimeni nu știa
De vom porni din nou vreodată.
Pe fața casei locuiai gol în ger cu noi
Încălzindu-ne unul de celălalt,

Dar iar te revărsai în martie din nou
Și iar credeam că nu ne vom mai revedea vreodată...
Pretutindeni exiști tu, pământule,
Ars de roși, frământat de lumini,
Supt de oceane,
Dar eu te știu dintr-un anume loc
Și timp anume.

Cu banii primiți pentru prima mea carte de versuri
Mi-am cumpărat un bivol cu lapte.
În târg am fost cu alți cunoscători
Și l-am ales pe garanție,
Nici prea tânăr, nici prea bătrîn,
Ca o stca neagră-i la cap
Și ochii lui sînt călcîiul lui Achile.
Singura mea sursă de energie
Trunchiul acesta de pămînt însuflețit.
M-am săturat de oale anonime,
Laptele lui — singurul meu cosmos.

E o pășune în Ardeal cu arbori străvechi
Înnegrîți de umbră și scorburi mari
Cu viespi și roiuri de furnicare
Și muri copti cînd grîul dă în pîrgă.
Pe dealuri ard noaptea urme de picior desculț
Aprinse de lună, și în colibe de lemn pe roți
Ciurdarii visează mereu rîpa aceea prăbușită
De un cutremur la începutul pămîntului.
Crește iarba pînă la burta cailor
Și flori de toate neamurile se-mpreună
Una cu cealaltă aici.

Bivolul meu aici să se hrănească.
Fulgere lungi de caracatițe spuzate
În ochii lui cu timpul s-or depune,
Așa cum soarta farurilor în zăpușeala mării.
Când seceta va bate în pământ
Țăruși de sare și de piatră mută
Răgind bivolul meu
Să-mi spargă-n coarne pieptul cu fintîni
Și-n hohote să năvălească-n mine.

elegie

Cei mai zvelți și dezghețați din munți
Pleacă brazii tineri pe ninsoare,
Rădăcinile rămase în pământ
Sîngerînd îngheață sub picioare.

Atît de mulți și limpezi aleargă prin oraș
Și sunt primiți cu bine în fiecare casă,
Unii ajung cu capul pînă-n grindă,
Alții abia cu coatele pe masă.

La loc de cinste și împodobit
Un brad înalt înseamnă demnitate.
De Anul Nou în casă c-un astfel de străin
Mai bubuit e focul și vinul e mai vin.

C-un măr în mîină și cu-o lumînare,
C-un ursuleț și-o vulpe de carton
Stau brazii nedormiți cîteva nopți și-o seară,
Apoi un dor de piatră începe să îi doară.

Brațele se-ndoaie, luminile se sting,
Pe la genunchi și coate un fel de furnicare.
Culoarea se-nnegrește și o mână gravă
Înghesuie-ntr-o tindă coroana lor bolnavă.

Ar vrea să plece brazii... puterile nu-i țin,
Munții-s așa de-aproape, se-mpiedică și cad,
Paznicul de stradă întunecat i-a prins
Și scos târîș din urbe, — și vîntul i-a aprins.

iarnă grea

Și era iarnă grea
Și drumurile toate strânse de pe lume.
Prin zăpada groasă
Șoarecii își săpau găuri
Să poată respira
Și lupii mureau de foame
Cu ultimul urlet stins
Sub bolta înghețată.
Și se îmbolnăviseră copiii greu de iarnă
La casele din capătul satului de animale
Și trebuia un medic uman
Și nu creștea așa ceva prin apropiere,
Numai unii specializați în boli de animale.
În sănii mari trase de cai în grabă i-au adus ;

Ce-i de făcut copiii să-și revină ?
Dar medicii de animale nu înțelegeau
Ce spuneau oamenii în limba lor barbară.
Îmbrăcați cu coarne-n căciuli de berbec
Și copitele în cisme de boi
Medicii de animale înțelegeau
Doar graiul bovinesc.

Copiii sunt bolnavi, ce-i de făcut ?
Dar medicii de animale nu pricepeau —
Și chiar de-ar fi înțeleș, ce rost ?
Copiii nu sînt cai, nici capre,
Nici catîri : ei au plămînul mai firav
Și respirația mai străvezie,
Pulsul mai blînd și ochii mai lumini,

Pasul mai crud și graiul mai de lacrimi,
Auzul pur și somnul mai felin.
Medicii de animale nu pricepeau ;
Așa că pruncii singuri, bolnavi și tușind,
Fură nevoiți să-și sape drum de cîrțițe
Prin marile zăpezi, cu trudă multă
Nopți și săptămîni în șir,
Poate și-acum se mai aud săpînd,
Pînă la orașul bolilor de oameni.

Vremea plecării păsărilor călătoare —
Zi și noapte la marginea globului de stai
Încolonate trec prin somnul vameșilor
Culorile lor călătoare de un veșted putred.
Se golesc ochii mei de imagini.
Cîntă grozav în limba lor minoră
Și-aprind în noi cei ce-am rămas
De veghe lîngă cuiburi
Un dor ce nu se spune.
E așa săracă țara, ca după foc,
Pustiu rămîne aerul sub nori

Și ia proporții fiecă mișcare ;
Picioarul tău clintit, femeie, în munți,
Răsună ca o armă în somnul meu pierdut,
Galopul unui cal cutremură o pădure,
Cad lacurile-n cer la un lătrat,
Fetele își împletesc cozile
Cu sfori de cînepă topită
Și-n lacăt cheia s-a umflat de ploaie.
Albinele se-mpreună de moarte în stupi,
Mama își spune rugăciunile de seară sub icoane
Și-n lună fierb bostanii pentru porci.

Dar păsările cele mai frumoase pleacă.
Și eu mă voi îndrăgosti
De ciorile ce scurmă-n bălegar
Și noaptea dorm cu lupii printre hoituri
Și rîgîie sătule ca bărbații
Și se ciupesc cu vulpile pe deal
Urîte și bondoace singurul zbor dezvoltat
Rămas în ger cu neamul meu de veghe.

Din munte în munte ți-e dat să umbli
După drum alb potrivit pentru schiile tale.
De-acum pe șes și dealuri
Zăpezile s-au topit,
Noaptea doar o brumă de polei
Văzduhul rece încheagă
Și poți călători încremenit pe loc.
În rest s-afundă pasu-n udătură.
Tot mai rar vei da pe-acasă,
Stâlpii de la pridvor s-or scurge-n pământ
Și mama — cu lacrimile către miazănoapte.
Tot mai circulare potecile și mai puține ;

Panta tot mai primejdioasă,
Vara-i aproape
Și-i o primejdie soarele încins pentru tine.
Calcă pământul brut și piatra neagră
Pe urmele tale.
Mînat din spate ca de un roi de viespi
Te pierzi în cețuri învolburate sus,
Pe zi ce trece
Lași vorbe răgușite pe la porți de lemn
În schiunbul unui pahar de apă
Și-n lătrat de cîini
Te alungi mereu urcînd

Cu drumul peste tine ;
De acolo de pe cel mai înalt vîrf,
În mijlocul verii ;
Din zodia noastră vei dispărea,
Schiorule,
Spre muntele înzăpezit întotdeauna.

ciocîrliile

Ani în șir am umblat să le-ascult — ciocîrliile.
De la o vreme îmi izvorăsc în somn,
Cum urcă și coboară
Ducînd pămîntul meu cu ele.
Ciocîrliile — o umbră de copac în emigrare,
Strînsă în pumni și concentrată-n cer.
Un somn pustiu de care nu ai parte,
Un rîu ascuns ce fuge după tine,
Un drum de sănii moarte ce duce nicăieri,
Întîi pămîntul e,

Apoi un salt zburat în sus
Și-apoi zidirea lui, sticlînd ca o maree,
O coardă neagră susurînd în zbor
Pînă ce-un clopot invers brusc nu se termină,
Apoi pe orizontală în cercuri uriașe
E hohotul izbînzii, balang nedeslușit,
O scurgere pe lume de valuri
Înstelate — pămîntul mișcă numai din
Mări și din fîntîni.
Cum într-un lac se-aud căzînd planete

Moarte cînd ești copil și nu iubești nimic,
În rotocoale seci din ce în ce

Negîndindu-și-l, sfîrșitul,
În nesimțire cad ciocîrliile.
Rămîne un turn de nimenea văzut
Ce ne ridică-n fiecare zi să auzim
Mai limpede și rece nesfîrșitul.

scîndura de balans

Copilul de pe scîndura de balans a plecat
Uitîndu-și toată greutatea în mine.
Cine o să mă mai echilibreze vreodată ?
Răscrucea de uliți e pustie
Și dimineața umedă — la poartă urmele unui cal
Fără frîu și mîinile mamei zbîrcite
Ca un hîrb de mușcată prăfuită.

Tu ai venit precum copilul
Pierzîndu-ți toată greutatea în mine.
Scîndura, scîndura de balans
Cine o va mai echilibra vreodată ?
Piața e singură și amiaza de toamnă înnourată,
Într-un hol străluminat
Ne căutăm unul pe celălalt

Cu priviri înfrigurate.
Capătul scîndurii de balans în aer
Cine-l va înclina de cealaltă parte
Eliberîndu-mă măcar de-un dram
Din greutate ?

dezechilibrăm

Aducem a rășină scursă din pod
Pe pereți, în vreme de secetă.
Dezechilibrăm cumpăna fântinii într-o dimineață
Din copilăria mea ; — mă zgârie pe ochi
Durerea muncii.
Eu țin cu brațele în sus partea găleții,
Nemișcată, oglindit în picioare
De-a lungul apelor coapte de toamnă

Cu gust de grindină roasă de carii noaptea
Cînd vine luna prin fereastră în pat
Și se trezește speriat copilul.

Fratele meu mai mare de cealaltă parte
Pe-o scară atîrnă un pietroi
Din temelia casei scos — legat de sîrmă
Strașnică acolo.
Astfel veșnic un braț al cumpenei

Va pluti în repaus sus
Și unul spre pămînt.
Cumpăna fântinii—etern dezechilibru :
Pentru a putea trage mai ușor cu respirația

Ta muritoare din adînc într-o găleată
Umedă — un lichid pur, plin de învălmășeală
Ca steaua de cosmos în care ne fierbem zilnic
Durata somnului.

limba străină

Am intrat în codrii unei limbi străine.
Nici un copac și sunet nu-mi pare cunoscut.
Iubita mea, mă duci ca pe un orb de mînă,
Simt după setea lunii c-am dat de o fîntînă.

Cumpăna din ce-i făcută și apele din ce,
Izvor ce-nseamnă și de unde vine ?
Mi-atînge sufletul necolorat un vînt,
Caut cu cheia limbii acasă un cuvînt.

Soarele-mi spui că-i fată și luna e băiat.
Drumul cînd pornește a și trecut de țintă,
Fructul e înaintea florii în ramuri și noi
Sîntem o unitate, doi.

Persoana întîia singular e lipsă
Și se vorbește ca despre un fost ;
Cal înseamnă o toamnă-amestecată
C-un turn nins și-un despletit de fată.

Și săptămîna începe la sfîrșit.
În miezul nopții-și are ziua cuibul,
Fereastră-nseamnă, păcate și uitare
Culcate noaptea pe pămînt spre mare.

Și azi înseamnă un ieri transfigurat
Jumătate centaur, jumătate mîne.
Și dor — spre moarte într-o seară
Scăpată fără vîsle o luntre bunăoară.

Și iată că de la o vreme-aveți
Cu voie, fără voie, tot ce trebuie să știe
Un om pentru a fi frumos
Și socotit de omenie.

Mama te învață să plîngi
Cînd te doare sufletul din cale-afară
Și noaptea cînd nu poți dormi
Să ieși pe deal sub stelele de vară.

Să stai întins pe spate și s-ascuți
Cum ruginește toamna pămîntul pe orbită
Și-n zarea aceea spintecată-n vînt
Se-aprinde-n hohot urma de copită.

Și mama-ți spune să te duci mereu
Cu ceilalți ; să nu te lași de drum,
Să nu-ți lipești obrazul de geamul orișicui
Și mai ales la casa ce dă cu ușa-n stradă
Și fără iarbă prin ogradă.

Apoi vin alții, tată, frați
Își spun atenți părerea, te iubesc și pleacă.
Vin alții, alții-apoi și altă plăcă
Repetă-n alte vorbe tot ce știai de mic,
Te duc de mână,-ți spun, ți-arată
Încă o mamă, încă un tată,

Mai mulți frați și surori
Unii strîmbînd din nas
Alții din gît, din gură
Binevoitori cu toți peste măsură
Unii tăcuți în modestie
Alții limbuți în sărăcie...

Apoi e vîntul, ploaia, norii-ntunecați
Și mai departe vremea. O aud
Cum bate-n geamuri noaptea, cu degete de ceață,
Dar alteori e numai dimineață.

Și iată că de la o vreme-nveți
Cu voie, fără voie, tot ce trebuie să știe
Un om pentru a fi frumos
Și socotit de omenie.

Mă trag din neam străvechi, de cîntăreți dieci
În stranele bisericilor ardelenene.
Teodor, Simion, Vasile, Petre, Ioan și Pavel,
Țărani cu șepci de oaie și suman.
Petrecerile satului — și-acum țin minte
Vocea lor curată limpezind
Ferestrele-nghețate în nopțile de iarnă.
Creșteau un fel de mentă adusă din păduri
La miezul nopții cu felinar de ploaie,
Ascunsă-n mască de cerb din ritual.
Amestecată-aceasta cu scrum de cucuvaie
Și miezul sîmburilor de la un prun
La primul rod,
Se dobîndea un licăr de licoare pură
Pe care babele din urmă îl vărsau fierbînd,
Dintr-un potir de piatră,

În gîtul noului născut,
După ce vocea moartă fuse îngropată.
Numai astfel reînvia știutul glas,
Cîntecul pur să nu se risipească.
Din neam în neam trecu, făclie blîndă.
Același ritm cu rezonanțe grave,
Jelindu-se la marile prohoduri,
Înmiresmat la cununii,

De-o bucurie nereținut amară,
La nașterile lunilor de mai,
Îngenunchiat a rugă
Cînd seceta în turme se umfla
Țipînd cînd pas străin pe glasul humei
Îngreuna porunci din alte limbi.

Această voce vine din pămînt,
Cu sutelc de ani pe clopote-ngropată ;
Străbunii dorm unul spre celălalt în cimitir
Cu pruni bătrîni și ei la căpății.
Vocea s-a spart de mult,
Doar coaja ei albastră
Mai stăruie dogită printre noi.
Miezul fierbinte, supt de constelații,
Îmi sîngera icoanele din piept
Cînd ies pe deal în nopțile de vară
Și stau întins pe spate
Ca morții în pămînt.

ar fi mai bine

Copac uscat în plină toamnă
Nimeni nu știe că nu te-i mai trezi,
Te desfrunzești cu cei vii deodată
Dar mort în fiecare zi.

Fluieră vîntul prin rămurișul sterp
Ca și ceilalți te desfășori sub stele,
Copac uscat eu nimănui nu spun
Că tu ești mort în codrul existenței mele.

Azi-noapte te-am văzut sleit
Cum te ștergeai de lacrimi cu degetele goale,
Nechezul unui cal zmintit
Lovea în scoarța ta în rotocoale.

Lampa mea stinsă prin geamuri auzea
Ultima rugă îngenunchiată-n zare
Pămîntul străveziu din tine cobora,
Ardea un plop a primă lumînare.

Pină la primăvară nimeni nu va ști
Că tu ești mort de un amar de vreme,
Pădurarii te vor îngriji
Topoarele te-or ocoli
Norii vor binecuvînta
Moartă neliniștea ta.
Și tu uscat, încremenit acolo-n zare,
N-ar fi mai bine să-i spunem de-acuma primăverii viitoare ?
Văzduh să nu mai împartă
Pentru coroana ta moartă,
Vînturile albastre să și le retragă
Din căpățîna asta bolnavă,
Să și le-năbușe, cuvînt de cuvînt,
Stelele depuse la temelie ta în pămînt.

infernul discutabil

1967

Cimitirul la noi e un pogon comun
Înconjurat cu gard de piatră,
Să nu se molipsească pământul rămas viu
În libertate.

Crucile de lemn după câțiva ani
Se lasă într-o parte și mor apoi și ele
De-a binelea, și vin niște bărbați ciudați
Pe iepe călătore și le fură pentru
Focurile lor.
Locul mormântului se șterge —

O iarbă sîrmoasă se îndeasă pretutindeni
Ca părul pe capul feciorilor în nopțile de iarnă ;
Cînd e plin cimitirul ochi de la un cap
În celălalt se reia totul de la început ;
Groapa bunicului meu, peste groapa străbunicului meu,
Tatăl meu, peste bunicul meu
Și tot așa vechiul primar
Peste străvechiul primar — vechiul popă
Peste străvechiul popă,
Vechiul sat peste străbunul meu sat.

La margini cresc pruni și meri
Și se văd flori mirositoare,

Aburul lor pătrunde în lucruri

Până departe.

Cei care vin în trecere pe la noi

Cu ceasurile îngropate în mîna stîngă

Și umerii plini de bătrînețe

Se minunează ca în paradis.

dealuri

Dar nunțile la noi pline de coamele cailor
Și clopote roșcate la hamuri cu panglici tricolore,
La căpăstru mînjii duc frunze țepene de stejar
Și burțile iepelor sînt pline de praf și sudoare.
Peste atîtea dealuri umblă roțile în Ardeal
Că bărbații sînt aduși puțin de umeri
Și toți copacii, în păduri, cresc noaptea
Numa-n rădăcină.

Circulă firul vieții pe sub pămînt aici
Și-n capul drumului sîrșit,
Cască mereu un gol unde se nasc vîrtejuri reci
Ce se reped în cer
Cu toate suferințele.
Însetați de rod îmbătrînesc prunii
În toate văgăunile.

Ruginesc plugurile întinse lîngă garduri
Straniu legate între ele
Și noaptea-n casele de piatră
Se săvîrșește nedreptatea fratelui mai mare.

O femeie uriașă naște un copil uriaș.
De câteva mii de ani se chinuie
În sudori cît planetele
Și nu poate scăpa.
Copilul se chinuie,

Femeia se chinuie
Și nu pot hălădui
Unul de celălalt.
Nimeni
Nu poate da o mână de ajutor ;
Sîntem atît de mărunți
Pe margini uimiți,

Un strop de sudoare în rostogol
De s-ar prăvăli peste noi,
De pe fruntea femeii
Ne-am îneca potop
Cu toate avuturile.

etape

Pereții mării crăpau —
Apele năvălesc de-a lungul fugii mele
Peste plaja subțire în clocote.
Înlănțuite dinăuntru ne ajung
Vocile de încercare.

Cine-și va întoarce groaza îndărăt
Pe căile pierdute ?
Deasupra, năvala apelor
Îngreună orașele — o poruncă
Pe măsura neîncercatului.
Unul trebuie să se ridice
Împotriva furiei mării.

Dinăuntrurile furiei sînt eroii.
Pe măsura ei, din spaima noastră,
Cine se va alege ?
Răsună scoarța mării dogită
În existența mea de corn amar
Veghind etapele sudorii valurilor.

zi și noapte

Se află undeva o fântână plină ochi
Între ierburi și holde necoapte,
Cu o cumpănă invizibilă,
Ce o întrupează luna din adânc.
Nimeni n-a călcat vreodată pe acolo,
Cred eu, după iarba proaspătă,
Nedată la o parte.
Arareori zburătoare neperechi
Și-aruncă umbra plină de-ntuneric

Peste oglinzile încremenite în pământ
Și greierii sporesc în lemn puterea focului.
Se văd departe norii încercuiți de vânt
Și tainice văpăi sticlind împrăștiate.
Noaptea ies stelele într-o dungă
Și lătrăturile câinilor ajung răzlețe
Și străine.
Eu stau de pază zi și noapte aici
Și cu obrazul meu limpede,

Ca o lampă înghețată,
Dau la o parte rugina

Ce începe a se depune
Pe apele acestea întunecate și reci —
Ca însăși neputința lumii —
Din ce în ce mai necercetate de nimeni.

Cu omul din spatele meu
Ducem împreună o uşă — lemnul din care-i
Închisă brutal e ud şi greu şi zgîriat,
Ca şi cum toate bătăile absurde ale lumii
Cu cai, săgeţi şi coifuri ar fi avut nemijlocit
Loc pe întinsurile ei.
Cîmpia mucedă ne hărţuie din urmă.
Sîntem în zori şi coborîm o pantă.
Azi-noapte a plouat şi lunecă
Pămîntul sub călcîie.
Cămăşile albe umflate de vînt —
Parcă ducem un mort printre valuri
De grîu nemişcat. Omul ar trebui
Să fie în faţă. E mai înalt şi

Panta coborînd-o, toată greutatea
A năvălit pe mine, şi mi se umflă
Venele la gît şi-aş vrea grozav
Să trag o-njurătură. Cine eşti, omule ?
Cînd alunec eu, omul din spate
Rîde cu gura lui de roată dărîmată.
Cînd lunecă el, eu aproape mă prăbuşesc
De n-ar fi uşa, gunoi de lemn,
Un fel de echilibru.
Mergem încet spre cine ştie unde.

Cînd trecem
Pe la-ncrucișări de uliți,
Ne scoatem pălăriile tăcuți
Și ascultăm — plesnește soarta lumii.

Apoi nu-l mai întreb ; știu eu pe unde
Să apuc și printre pomi înguști
Înclinăm ușa ca să putem pătrunde
Mai departe. Cad picuri mari de
Ploaie de pe frunze cum le clintim
Crengile-n mers,
Și reci îi simt sub gulerul cămășii,
Pe umeri și sprîncene, și mi-e foame.
A:n fost luat direct din somn
La treaba asta neînțeleasă
Și tu, mamă, nîcîcînd n-ai să mai știi
Încotro fiul tău a dispărut fără să lase-o urmă.

Ca o bombă cad zorii în sat.
Pe toate drumurile se împrăștie viața ;
Spre câmpul de lucru urcă
Precum spuza din vetrele cu jăratec,
Ard mâinile în jurul pruncilor strînși lîngă umăr,
În ulcioare apa duce un gol plin de arșiță.
Uneltele curg și urma lor lasă dîre

Alburii de sare asudată.
Păsările rod aerul tare în zori
Și din frecușul acesta se aprinde un cîntec
Ce ridică satul la rang de planetă.
Zi de vară zvîrlită din spațiu,
Ghemotoc sfărîmat aici pe drumurile tari
De pămînt ca oțelul.

Nimeni la amiază nu mai poate fi
Numit pămîntean.
Văpăi cosmice își urmează plugurile
Aburind.
Și-n sat mai mișcă babele
Și cimitirul.

cu trudă și sfială

Cîte rînduri de viță n-au îmbrăcat dealul
Din miile de neamuri,
Și toate s-au uscat pe rînd !
Pămîntul e cu rîie-n rădăcină
Și vasele oricărei vieți
Ce-și suga traiul din răceala lui
Se-nădușe de la o vreme.
Oamenii au tras turmele pe el

Cu mugete primitive să-l îmblînzească,
Au săpat focuri cu jertfă rituală,
I-au schimbat apele dintre picioare,
Au slobozit puroii de la subțioară,
I-au tras din cap cu colți de-amărăciune
Crusta pustie de sare și îngheț.
A trebuit însă clădit un cimitir întreg
Cu cruci și duhuri, spaime și credințe,

Cohorte reci de oase dedesubt,
Pînă cînd jarul viței se hotărî s-aleagă
O liră de licoare și pe un fir de fluier
Din glezna unui prunc,
Cu trudă și sfială să trimită
O lacrimă fierbinte
Secetei grozave de la suprafață.

un bulgăr de zăpadă

Un câine negru aleargă pe cumpăna dealului,
Ploaia și vîntul îi eternizează urmele
Cu semn ciobănesc la gît —
Nici o armă nu are voie să-l stăvilească ;
Dar cîinele nu știe.
Cu limba roșie, în sudori despletită,
Aleargă ca-n scopurile vînătoarei.
Cînd trece prin dreptul turmelor
Alți confrăți mai nehotărîți
Se iau după urmele lui,
Cînd străbate marginea lacului
Cel oglindit sare viu la el în spinare
Și cîinele negru dedublat aleargă
Pe cumpăna dealului.
Cînd ajunge în lunile căldurii,
Zboară prin cercurile de foc ale sorții
Și din marea luptă
Izvorăsc puii aidoma
Cu el și-n goană și ei după el
Pe traiectoria dealului.
Dar cîinele negru aleargă, aleargă
Pe deasupra pămîntului.
După turma lui necunoscută ;
Ieri l-a însoțit spaima,
Azi turma și singurătatea.

Miine îl vor prinde din urmă bătrînețele.
Aruncați după el măcar cu bulgări de zăpadă
Voi, cei de pe margini
Puși pe îngheț și temelie.

Stelele duble în cer, coloși adolescenți albaștri
Nepăsători risipei, strălucesc orbind,
Atît de puri îmbrățișați în taină.
Aceeși axă primă îi durează,
Același somn i-împinge prin goluri neîntrerupt.
Steaua băiat, fuior de lungi emulsii
Lansează sideral spre steaua fată.
Maree se desprind din astrul îndrăgostit
Și astfel, ca în vis, fata se învoalează.

Iar după cosmici ani de-mbrățișări
Se nasc planetele, bolovani reci în lume,
Și îndrăgostiții-apoi se întunecă încet
Prin faze neînțelese prăbușiți,
Pînă cînd gerul nopții abisale
Îi sfarmă sorii dubli în bucăți.
Singuri rămași, pustii, fără de nici o țintă,
Îi soarbe hora morții nesfîrșit.
Iubita mea, iubita mea, noi, o stea dublă

Cu miliarde forțe ne reținem,
Împinși și-atrași de-aceeași lege-a firii
Adolescent colos, băiatul stea

Și tu opusul meu dezastru.
Stea dublă în fază primordială
Prin cosmosul pământului vibrez
Și procreerea-i ținta mea finală.

vămile pustiei

1969

Nu oricînd se poate vorbi despre corăbii.
Trebuie să te afli în fața unei mari călătorii
De mult așteptată, de mult pregătită cumva,
O călătorie fără de care nu se mai poate,
Marea călătorie, marele tău drum.
De mic te aduni și crești pentru el,
Îți așezi toate obiectele și nădejtile,
Toate dorurile și puterile în acel drum,
În acea corabie care iată că-ntr-o bună zi
Se-arată de neînchipuit în fața ta.
Vine ziua deci fiecăruia și corabia gata
De marea călătorie, de așteptata călătorie.

Totul e altfel de cum credeai — totul se întîmplă
Altfel. Îți închipuiai că va veni în zori,
Cînd stelele încă mai pălesc
Să-ți aduni ce-a mai rămas și cînd soarele
Scapă în lume să fii deja pornit pe marele tău drum,
Să fii vesel să-ncepi să te bucuri în sfîrșit
Că-ntr-adevăr a-nceput totul și acum e acum.
Așa trebuie îți spui tu, să fie
Și iată că se întîmplă cu totul altfel.
Călătoria amînată mereu, așteptată
Zilnic cu trudă cheltuind totul ca pe drum
Să nu duci lipsă de nimic. Călătoria ta

Și nu a altuia, drumul tău peste apele mari,
Spre miezul acela de foc ce mistuie închipuirile
Acolo unde fluturii plîng pe semințele vulcanilor
Și izvoarele albe fierb în mătcile-mume
Drumul de apă așadar, mereu altfel
Sub fiecare corabie — drumul tău, o iată
Se-ntîmplă să te ia pe neașteptate.
Corabia apare-n miez de noapte,
Dă semn scurt, și să te urci iute că nu-i timp
De pierdut. Nici nu te-ai dezmeticit bine

Nici nu ți-ai luat rămas bun — ce-a fost
Mai important ai uitat (acea sabie, acel scut)
Abia apuci să-aprinzi o lumînare și să-ți mai vezi
O dată capul stins lîngă geamu-înoptat.
Oh, marele păcat că vine atît de pe-o vreme
Nepotrivită. Vine ea, corabia, în miezul nopții
Cînd toți dorm și nici nu te pot ști
Nici măcar nu te pot urmări cum te îndepărtezi
De focurile natale,
Nici măcar nu-i poți trezi — nu-i timp pentru asta
Cei mai dragi măcar să-și ia rămas bun — unii dorm
în alte odăi
Alții pe alte drumuri se-ntîmplă să fie plecați : mereu e așa

Cei mai apropiați sînt pe undeva trimiși. Și iată că tu
Trebuie să pleci pentru că-ntr-adevăr ți-a sosit
Ceasul și rostul și așa în grabă îți apuci hainele
Avute la îndemîină pentru marele drum — croite anume
Din stofe de preț. Astea mai ai timp să le-mbraci
Și astfel te arunci în neagra corabie și drumul începe.
A început de mult de fapt, așteptînd din vremuri imemoriale

Dar acum este esențial că-ntr-adevăr ești pornit
Și totul se va-ntîmpla cu-adevărat, de necrezut.
Casa rămîne-n urmă, casa pe care n-ai s-o mai vezi nicicînd,
Casa ta în care a rămas arzînd o lumînare. Abia mai licăre
Din ce în ce depărtîndu-se — singura suflare trează în noapte

Că-ntr-adevăr noaptea-i grea și-apăsătoare
Nu-i stea pe cer și bate-un aspru vînt
Ce-anunță vreme rea și ploii adînci de toamnă.
Patria muma iată pierind și ea — rămasă amintire...
Femei pe drumuri cîteva bătrîne, dealuri culcate lîngă munți
Cîteva păstori veniți din Marea Moartă, fîntînile fără stăpîni
Amurgurile-acelea stranii cu văduvele jeluind la porți
Și clopotele pururi spînzurate în turnurile roase de furtuni.
Bătrînul cimitir într-o bătrînă lume cu ușile ce scîrțîie-n țîțîni
La marginile cerului uitate de îngerii dintîi și ei bătrîni

Și iată că-n corabie ești strîns, plecat demult,
Corabia plutind pe apele acestea neclipocind, bizare,
Ce-ncremenite fumegă și parcă oprite dau
Să se întoarcă îndărăpt la baza lor, prăpastie pierdută
Ce n-o mai știe nimeni cum pierit-a, lăsîndu-și umbrele
Porunci de veghe pe morminte.
O, apele acestea vîrtejuri ce se-nvîrt
În jurul stîlpului de foc prin care vorbește tunetul
Sînt îmbarcat *en plein voyage de fou*
Demult pornit spre cer de pe țărînă
Corabia, corabia aceasta cît e de altfel decît o-nchipuiam.
Aici mi-am strîns eu toată avuția prin catacombe tainice

Slujind lumina, care crește de deasupra spre bolțile ciumatului
pământ

În scîndurile-acestea putrede în noapte plutind
Spre cine știe unde pînă cînd. Sînt îmbarcat,
Corabia mă poartă. I-atîta liniște, înainte
Un șoarece măcar de-aș auzi rozînd m-ar amăgi
Crezînd că ei flămînzii prinți dezmoșteniți m-au jefuit
Trimiși în lume din ce în ce mai decăzuți și mulți
Și i-aș ierta zîmbind — ducă-se naibii — ce e pierdut
E bun pierdut !

Însă e noapte veșnic. Nimic nu mișcă, pipăi podeaua udă
A-nceput o ploaie mută și zăpușitoare
Și nici poveste de-un acoperiș — veșmintele subțiri

Mi le pătrunde vîntul, un vînt geros și nemișcat
Și stau lipit de un catarg fantomă cît lumile de gros și greu,
Înainte ? Opritu-m-am ? Sînt singur absolut
Și noaptea zace-n mine ca-ntr-o tavernă de năluci,
Nu se zărește nici o zare. Măcar o turmă cosmică s-aud
Pe-un deal cum își păstrează toți păstorii jarul,
Vedea-s-ar centrii lumii — și-ar vorbi. Toți dorm
De bună seamă somnul lor de moarte și s-au stins în ploaie
Toate luminile lumii pe-acest fără de margini cîmp
Desigur că ajuns-am undeva departe și nu-s nici așezări

Pe aici nici mări și nici pustiuri — măcar șacalii cucuvăi
În turnurile piramide clădite pe profeți.
Sînt poate printre holde moarte ce-și adorm adîncul lor necopt
Crescute de la sine pe-un șes fără de moarte neluminat
și nepăzit

Ce își așteaptă, vai, secerătorii.
Oricum sînt foarte foarte sigur că pe aici, eu

N-am mai fost nicicînd. Noaptea ce groaznică și mare
Din mine crește fumul ei amar și se înnoadă
Putred în Eter. N-are nicicum de gînd să plece,
Abia venit-a ceasul ei, pe timp lipit gîlbui
O lipitoare cu sînge rece și străin.
De altfel cocoșii trebuiau, veste de mult să dea

Că zorii-s pe aproape — o, etern amurg și beznă apoi
Eternă. Nu mai știu nimic. Nu-i nici un semn
Și oare sîntem unde ? Strig. Răsăritul, Miazănoapte nu-i ?
Ori încotro mă-ndrept aceeași groasă beznă,
Apele-aceleași mute ca și cum n-ar fi
Le știu acolo reci, copleșitoare tîrîndu-și trupul gros
Și greu spre-ndepărtata Depărtare.
Eu încotro ? Spre obîrșii, ori spre margini ?
Curg, asta știu, spre undeva, neliniștea mă duce
Acolo unde se opresc încremeniți toți călătorii.
Și de unde cad apele pustiite-n dosul lumii.
Totul căzut e și decade spre-o treaptă alta dedesubt

Ce urcă îndărăt spre o decădere mai sigură de foarte sus.
Căderea-n jos goleşte sus abisul și sapă altul
Mai adînc în nopți — un du-te-vino
Valurile — aceleași fuiaguri palide mugind
De-a lungul plăjilor cascade rupte din
Osul capului.
Eu să am grije să bag de seamă
Tot ce se întîmplă și să nu-mi scape nimic.
Înebbesc de spaimă că s-ar putea să trec pe lîngă
Și-i doar în joc tainica mea speranță

Călătoria mea și acest drum pot dezveli
Și pot ascunde, mă pot orbi, clarvăzător de-a pururi
Cîte nu-s, Doamne, de văzut și cîte se povestesc,
Și cîte alte lumi și cîți alți călători ce știu
Atîtea despre foc și prieteni și despre nopți
Și țelul și nordul lor
Și-atîtea vînturi mă vor saluta și farul
Și marinari bătrîni în porturile noilor tărîmuri,
Să țin atîtea minte cu de-amănuntul, Doamne
Cum am să trec peste abisuri, pe lîngă marile Cetățî
Și vămi și-atîtea zări vestite rămase-n urmă
Și-atîtea lumi, nenumărate lumi și lume doar

O călătorie e un vis și toți se duc și vine fiecărui
Ziua, desigur, ziua lui.
Acum eu nu mai sînt dintre aceia ce tot așteaptă
Și se pregătesc cît de naivi și copii acolo
Făcînd la planuri și mereu greșind.
Acum eu sînt plecat, sînt îmbarcat și iată
Și pornit de-atîta amar de vreme. Pot spune chiar
Că m-am născut pe drum. Și nici nu mai am știre
Mama de-a fost cîndva și cînd pieri.
Fără-ndoială că aici cu mine călători o vreme
Și ea și dispăru. Poate-a plecat nainte
Ca să dea de veste că fiul ei iubit se-apropie pe drum

Să i se facă loc cum se cuvine
Să fie așteptat și preamărit.
Căci suferit-a cît și știe cîte ! Și-apoi e fiul
Mamei cel dintîi.
Ori poate îndărăt să se fi-ntors acasă la vatra ei
Și nici să nu-mi fi spus. Poate dormeam cînd a plecat,

Desigur că i-a fost teamă și nici nu m-a trezit
Ori poate e cu mine și nu bag eu de seamă,
În bezna asta ce se poate ști !
Poate ea-mpinge corabia din spate. Acolo jos în ape,

Scufundată, ea, cu părul despletit, biciuie bocitoare
Aceste valuri leneșe de timp ce nu mai vor urcușul către mare !
Însăși corabia poate că-i ea. Că pot atât de bine
Să stau întins să nu duc nici-o lipsă precum cel mort
ori nenăscut.

Atâta doar, că-i mereu noapte și-i mult prea frig și-au început
Să urle marile pustiuri ce vin încoace pustiind
Și bezna asta-i înnădușitoare cum nu s-a mai văzut
Un astfel de lințoliu peste lume lățit și gros la nesfârșit.
De altfel maică beznă încep să mă simt bine
În vălurile tale învoalat. Parc-aș fi un mire cavalier
Ce se retrage-n doliu de la mormîntul alb,
De pe ostrovul de foc.

Dar iată văd ceva distinct, acolo, vine !
Ah cine și ce vrea și cum !
Sîmburul beznei beznelor s-arată
În rostogol copleșitor.
Unde să fug dintre aceste scînduri
Se lasă peste mine duhnitor și greu
Îmi intră-n gură ca un șoarec sumbru
Lungit și moale și topit. Auzul, vai, mi-l sparge
Cu părul său de piatră
S-a-ntins pe pieptul meu acum
Cu sîinii grei cît infinitul m-apasă, strînge, țipă.
Simt... Sînt iată dus.

Corabia sub mine îngrozită-aleargă
Ajung, ajuns-am...
Prima oară aud sub mine apele curgînd,
Pe valuri sînt culcat și se văd mii de stele
Și marea e albastră și de foc
Și mii de coruri, îngeri mă-mprejmuie cîntînd.
Întins pe un potop de aripi
Începe ascensiunea mea prin vămile văzduhului.
Acolo uite, cum rămîne-o mare
Acolo un popor, acolo uite-un schit
O maică, un izvor, acolo un pămînt amarnic
Și uite-acolo un geniu și uite-acolo un soare

Și uite-aici e moartea și-ntîii zori de zi !

amintire

Pe-un fund de mare am fost noi doi cândva
Pluteam îmbrățișați printre stînci vineții
Tu știai să cînti, eu plîngeam
Apele vegheau deasupra noastră.

Și-un zeu ardea din cînd în cînd
Să ne-aducă aminte
Că ceru-i făcut
Din morminte.

Iată azi apele s-au retras
Au rămas numai acele stînci vineții
Pe care ni se usucă trupurile
Vechi și tîrzii.

Cîteva scoici lîngă urechea ta
Azi surde și mute,
Aceste zări încremenite-n valuri
Urîte.

Acei pești străvezii ce ne-nvățau
Salturile în eternitate.
Iată-i aleargă fluturii uscați
Pe câmpiile înghețate.

Sub soarele-ncins pe-un fund de fostă mare
Azi un platou imens calcinat
Înveșmîntați în negru așteptăm
Să vină cealaltă mare
De care-am uitat.

De ce Te iubesc într-atîta ! De ce nu mai
Am pace decît în preajma ta ! Fața mea
E numai os și lumină contemplîndu-ți
Necuprinsurile ! De n-ai fi-n mine însumi
Clădit cu ce-aș tînji după tine ?
Cu cît sînt mai singur cu atît ți-aud
Mai limpezi poruncile și-alerg smintit

Să le împlinesc. M-am uscat ca pielea
Întinsă la fum de cînd aștept să te înduri,
Ești întunecatul acela străin cu corăbii de foc
Pornit pe bietezele mele pîraie. Încăperea mea-i
Strîmtă, abia-i loc pentru un mormînt
Și tu ameninți să primesc omenirea.
Îndărăt urlă pustia și sîngele meu

Nu mai poate hrăni măștile oarbe
Ce-i hăituie pe muritori. Oriunde
Numai îndărăt nu.
Nu mai văd nimic de bucurie — un vulcan
Încins clocote-n miezul meu ce va izbucni
Curînd să limpezească pămîntul.

imnele bucuriei

1973

lumină lină

Lumină lină lini lumini
Răsar din codri mari de crini.
Lumină lină cuib de ceară,
Scorburi cu miere milenară
De dincolo de lumi venind
Și niciodată poposind
Un răsărit ce nu se mai termină
Lină lumină din lumină lină.

Cine te-așteaptă te iubește,
Iubindu-te nădăjduiește
Că într-o zi lumină lină
Vei răsări la noi deplină.
Cine primește să te creadă
Trei oameni vor veni să-l vadă.

Lumină lină lini lumini
Răsar din codri mari de crini.
I-atita noapte și uitare
Și lumile au pierit din zare.
Au mai rămas din veghea lor
Luminile luminilor.

Lumină lină lini lumini
Înstrăinându-i pe străini
Lumină lină, nuntă leac
Tămăduind veac după veac,
Cel întristat și sărăcit,
Cel plîns și cel nedreptățit
Și pelerinul însetat
În vatra ta au înnoptat.
Lumină lină leac divin
Încununându-l pe străin
Deasupra stinsului pămînt .
Lumină lină logos sfînt.

graiul patriei

Numai cel ce vine de-acasă trimes
Are drept la cuvînt. Iată vorbește,
Se deschide, destăinuie,
Mutul fără de grai, graiul fără cuvînt,
Mult așteptatul tunet din senin,
Biata limbă a focului. Socoteam
Că s-a stins, retras,
Că m-a părăsit și iată în noapte
Mila ei îmi cutremură strîmta făptură,
Umbra mistuită de calea luminii.
O, de-acum, de azi, de astăzi în mîine
Și de mîine, pînă cînd pieptul meu,

Această suflare a mea va mai păstra
Fierbinte universul, pînă cînd poimîine
De acum, de astăzi, începă El să-și spună
Ființa, ceea ce nu știm decît din veac
În alt veac prin vestea pierdută
A prorocului. Eu nu mai vorbesc,
Vorbită mi-e jalea și vulturul fluturilor.
Rar vine, greu se arată El, Mutul cel tînăr,
Ceea ce slujit-am îndelung : iată-l vine,
Astă-noapte va fi cu noi, va fi El,
Cel ce rostește graiul Părintelui.
Oare ești Tu într-adevăr ; de ce alungi,

De ce constrîns sînt, nimicîit, sînt ghemuit,
Azvîrlit, cotropit, potopit, pustiit.
Venit-ai în sfîrşit, te-ai arătat
Sub formă de grai, ai apărut
Într-un fel pe care firea mea-l
Poate duce-n port, purta-n frică
Şi-n gînd. În tăcere,-n auz, în
Ochiul acesta potolit din poruncile candeliei.
Vorbeşte cineva. El, grăitorul, spune
El nopţii, grăieşte El şi mă transmută
Din înţelesul meu obişnuit.

Nu mai sînt şi-am tot amînat s-o recunosc,
Am tot spus una, alta, pînă ce
Iată cu mîna pe piept, cu mîinile stinse
Mă înclin şi ascult, mă las dus de valul
Ce-mi sparse-aşezarea.
Mult amar duce vremea cu sine,
Multă-ntunecime se-mprejmuie-n
Cupa asta potir, dincolo de poarta de aur.
S-a deschis poarta viitoare, s-a spart
Izvorul de dincolo de oglinda pruncului meu.
Cînd nu mai eşti, cînd roua se-ntoarce
În amurg şi amurgul în perla Fiului,

Cînd nu mai sînt decît urmele stinse
Depart, căile strălucitoare, vestea lor
Luminînd abia în faţă, abia din norul
Ce spînzură viitoare furtuni,
Abia apoi putem şti cine este neamul,
Patria în care sîntem purtători şi-n care
Mulţi ca nisipurile ne vom aşterne.

Sîntem pe drum, încă pe drum
Pribegi și călători pe pămînt căutătorii
Patriei, una, alta și altfel, mărgean
Netrecător, fulger la subțioara Vulturelui.
Pe drumul cel prea plin de poteci,

Plini de margini, plini de guri lătrătoare,
De furiile nopții, în urletul licuricilor,
De teama, de ispititoarea veste a
Fratelui ucis ; sîntem pe drumul cel singur,
Pe drum, sîntem în nodul răscrucilor,
Sîntem în veșnica răscruce mișcătoare,
Sîntem clădiți în răscrucii, sîntem
Cotropiți, zdrobiți, răstigniți pe răscruce,
Sîntem răscrucea mișcătoare, sîntem
Moara răscrucii grăitoare, sîntem
Răscrucea fără vînt, vîntul spulberă

Ceasul răscrucilor ; noaptea răscrucii,
Candela răscrucii. Sîntem pe drumul
Cel bun, drumul nemișcat, drumul inexistent,
Umbra Patriei.

Sîntem Umbra graiului, umbră deasă,
Floare nocturnă, nod umil crescut în
Răscrucea Umbrei, în umbra Patriei
În căutare, în Slava, în Marea Mișcare,
În Revărsarea, în Flăcările mistuitoarelor
Patrii, la obîrșia Patriei.
Noapte era cînd l-am descoperit
Pe cel venit furiș să vestească

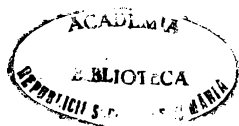
Anume că trebuie să ne întoarcem.
Să ne întoarcem grabnic, să te întorci,
Să pleci de unde nu te-ai desprins,
Să te întorci de unde nici nu cunoști
Să fi plecat.

Am plecat, m-am întors, în noapte,
Din nopți peste păduri
În Transilvania.

Unde ești Părintele meu, tînăr
Părintele meu cel bun și curat,
Vechiul meu legămînt,
Neamul nădăjduirii mele, unde ești,

Unde sînt roțile carelor tale
De lemn purtînd lada legămîntului ;
Unde este Dincolo de zarea aceea,
Apusului semn din sîngele Pelicanului
Scurs pe crucile părăsite.
Clopotul, turma, mieii împrăștiati
Pe stîlpii porților, coroanele mirilor
Smulși din preajma Duminicii.
Unde e orbul și cămașa săracului,
Bănuțul Văduvei, Lelea Teodosia,
Nebunul strigător și steaua împrăștiată

Prin lanurile de grîu rătăcite.
Crește altceva din sămînța de crin,
Crește altceva din bobul de mir,
S-au smintit rădăcinile, s-au încîlcit
Focurile din glia străbună,
S-au încurcat murmurele-n fîntîni,

S-a pierdut biciul lacrimii din graiul
Tunet al vestitorului.
Cine este astăzi, cine-i acum în acest
Vuiet, în această mierlă
Moartă a destinului răspunzător.
Cine răspunde de steaua rece

A dimineților cînd vulturul și steaua,
Pruncul și racla ard în temei
Lăcrimînd laolaltă.
Oamenii, omul, fratele, sora
Bătrînul și pîntecul înnoit —
Purtătorii Patriei. Cine unde și
Cum Patrie, Părinte ! Unde
Au apus oștile tale în mlaștinile
Pădurilor ;
Munții, muntele apusului și Răsăritul,
Departe Patria.
Ceara din graiul roiului

Pribeag pe colinele părăsite.
Noi avem un nume, o Patrie,
Frate al meu, un Neam, o cetate
Fie ea alungare,
Fie ea cîinele hain
Fie mielul strîns `sugrumat,
În noaptea Paștilor. Îl avem mielul,
Măcar dreptul la Mielul Ieșirii,
Măcar grîu de-o prescură, de-o
Piine cît ochiul de vultur măcar
Înșurubat în pîntecul mumelor.

Măcar cenușă cât să înnăduși
Gura cucului spînzurat
În coroana fratelui dus
Și întors, adus și iarăși fără
Întoarcere. Cine sîntem noi,
Cine eram. Fost-a altceva, aici
Decît volbură, buhă și
Maica veșnic zdrobită
De poarta cimitirului.
Urletul acesta înfricoșător
De îngerii grei și pustii
Trași pe roată în jalea buciurilor,

Calul negru ghemuit pe cărăruia
De munte cu sămînță fără de leac.
Nu-i Patria nici soartă, nici
Valea sărutului, nu-i soare nici
Poartă, nici săpătorul adînc
În morminte, Patrie
Nu-i nici ceas vremuînd
Pe zidul cetății, Patrie nu-i
Pentru noi nici leatul războinic,
Nici cerul închis în țîțna poruncii.
Cine vestește-ne despre Ea, El, Patria,
Tînără bucurie negrăitoare,

Descoperirea, biciul smuls din
Zvîcnetul șarpelui, ramura verde
Din graiul columbei,
Pe ce drum, din ce timp, din ce veac
Vine ea spre noi cu gura strălucitoare
Înnegrindu-ne soarele-n așternut ?

Ceea ce nu-i decît în nespus, necuvînt,
Ceea ce rar se vestește o singură zi — crin
În soarta unui neam. Nu toți au,
Nu toți avem norocul unei Patrii,
Nu toate Firile o pot răzbí, nu toate

Candelele o pot vesti, nu toți morții o
Pot nădăjdui, Patria. Nu au, nu o pot
Invoca, nu o pot prevesti, primeni, porunci,
Proroci, Maica Patrie, Maica Maicilor,
Cerulele Patriei, focul, vatra, cărbunele
Veșnic treaz din colibe Patriei.
Nu oricui, nu oricînd, nu tuturor
Le este dat amarul, jalea, frigul,
Cosmosul și nebunia Patriei.
Sîngele acesta negru împrăștiat,
Închegat ghemotoc, ruginiu, purpuriu,
La rădăcinile cimitirelor.

Un jug greu de salcîm cioplit grosolan,
Uriș zidit de timpuriu pe gîtul pruncilor.
Cuiul bătut în tălpi și în ochi
Cu fulgerele spinilor,
Zarurile pentru veșmînt, orbii văzători
Și doisprezece fluturi ciuruiți, sugrumați
În lămpile arzătorului nostru pămînt.
O seară, un miel și vineri și Duminică.
Un mormînt părăsit și trăznetul
Patriei. Focul se-ntinse brusc
Peste toate pădurile. Iluminate
Cumplit, pe rînd străbătute.

Intunericul lor izgonit Transilvania.
Lumină unde s-a aprins, drum unde
S-a oprit, cale unde s-a deschis.
Locul faptei, fapta, unde s-a stins
Norocul Patriei.
Să fi orbit odată, să fi murit,
Să fi pierit, pierdut, amuțit,
Să se fi întunecat, înecat văi
Și căile, să se fi stins toate poruncile,
Să fi fost azvîrlit, părăsit, ciumă și holeră,
Umbră netrebnică, izgonit, prigonit,

Răstignit și apoi împins
Pe calea surdă a neființei.
Un vârtej, un urlet, un zbucium amar,
Un val cumplit, o strămutare
A obîrșiilor să te întoarcă, să te azvîrle
Valul pe țărnm plin de apă cît un
Sac de pămînt, un mușchi bălos
De nemilă, duhnind abia și nefiind.
Cine sînt smîrcurile acestea, coardele
Acestea pe instrumentele moarte,
Unde și cine trecut-a pe-aici
Furîndu-ne melodia ! Un val cumplit

Și nu mai rămîne nimic, un trăznet
Și-o noapte potop și nu-i decît urma
De fugă.
Duhul Patriei, se spune, graiul Părintelui
Se vesti. Cine-l primi — Ascultă !

Toți prinși în larma fricii, în larma
Apelor puhoi venind blestem.
Graiul Părintelui cine-l primi,
Cum și cât Graiul Părintesc,
Graiul lui, tunetul nopților lui
Peste măsură luminând cine-l primi
Și cât îl închise în Patria inimii,

Cît l-au primit, cît auzit, înțeles,
Cît a fost pentru noi marele ceas,
Marele nostru noroc
În pribegiile Patriei.
În acel murmur, în acel vînt ușor
Din zorii zilei după ce focul trecu,
După ce mînia se stinse
Și ultimul val legăna trupurile
Ucise, de vite și cai și de prunci,
De cimpoaie și fluierie moarte
Și mieii nădușiți în burțile turmelor

La ugerele turmelor maici, însuși
Laptele marilor noastre surse de Imn,
După ce, da, s-a lăsat acea dulce
Lumină din zorii de zi cu vestea liniștirii,
Cîți coborîtu-și-au fruntea-n țărîni,
Cum dat-am fuga cu ultim cuvînt
Primind miluire !
Cine măsoară și poate vesti
Ceasul milostivirii Lui, cunoaște-L cine
Și cine-L împrumută ca să-I ceară
Semeț socoteală.
Graiul Patriei — potop — foc, nebulie,

Drum și moarte celor ce s-au vestit.
Cum să-l purtăm, în ce vase
Să-i strângem mirul curat,
În ce noi burdufe să primim
Atîta nouă rodire, atîta fruct,
Atîta în risipă Har,
Căzile noastre de lemn putrezit,
Sacii noștri roșii de mucegaiul
Leneșului nostru avut !
În ce vai, în ce grai și veșmînt
Să închidem atîta furtună !
Nu ne-am așteptat nicidecum

La un roi atît de greoi, atîta
Zumzet încuibat în coșnițele noastre,
Atîta rouă și-acest atît de
Sacru cîmp, atîta sfîntă pașnică
Rodire.

Cît și cum o primirăm
Vestea cea bună, Patria.
Cum Părintelui strai, vas
Din lut uriaș zămislit-am
Miresmelor sale.
Adînc se destăinuie Patria

Prin dezlănțuirea naturii.
O știe lemnarul vestit
Din corabia de pe Ararat
Și cei ce-l urmară perechi.
În liniște să te pregătești,
Din vreme să doborî arborele

Ce te va purta înăuntrul Lui
Către ceru-nstelat.
Nu-i nici urmă de neam, doar slăvirea,
Nici poveste de foc în noaptea
Ce urcă în Graiul Patriei.
Doar murmurul drumului,

Neprețuite oști în zale de crini,
Armatele luminii.
Pînă în zori Fiul rămîne treaz
Din mila Părintelui.

Drumul îndărăt nu se poate uita,
Calea Focului spre cenușile mume.
Drumul înapoi, în risipă, drumul
În voia valurilor. Trebuie doar să te fi
Pierdut și valul te ia fără de știre.
Ești dus, ești purtat. Veghea se luminează,
Rana știutului se întunecă. Nu
Se-mpotrivește nimic, totul curge-ntr-acolo.
Curge muntele și abisul, steaua curge către
Stingerea sa, curge amurgul și viforul,
Curg ploile spre semințele lor : norul
Curge spre neființă, vine marea spre țărnam

Și se cascadează urâtul, foșnetul ploii la trecerea
'N fruct și acesta în leagănele luminii.
Curge noaptea-n capcanele zilei, ziua se scurge
'N nisip și roua fântâinii în roțile secetei...
Curge fluturile-n mister și Etherul spre
Neștirea izbînzii.
Trebuie doar să te lași în voia acestor
Valuri maici de foc ce chinuie ținuturile,
Să-ntorci capu-i de-ajuns și apare prietenul
Cu sărutul din urmă.
Drumu-ndărăt nu e greu, drumul spre
Vechea vatră la truda piramidelor :

„Eram robi dar aveam oalele pline cu carne
Și puteam oh cât de fără grijă dormi și muri.“
Pustia-i grea, pustia-i trudă, Pustia este
Fără drum și pământ. Nu-i ceas în ea
Și focul dinăuntru prea e aproape
Ca să se poată ocoli. Izvorul pururi pur
Nedesfăcut așteaptă jalea mea să-l jeluie mereu.
Pustia-i grea, pustia-i trudă, Pustia este Milă,
Pustia este Ioan — Pustia-i mila în Pustie,
Pustia plînge în pustii, Pustia-i maica ce veghează,

Ca fiul ei să iasă din Pustii.
Pustia nu-i decît ieșire, pustia nu-i decît un
Imn, deschidere este pustia, fără margini
Răsărit, a fi.
În Pustie nu-i somn, și vis nu poate fi,
În Pustie ce-i da, este da, ce-i nu, este nu.
În Pustie nu-i nicicum. Nu-i decît marea astă bucurie,
Un univers de clopote a năvălit,
Și plîng acolo toate pe vecie.
Și nici măcar nu plîng și nici măcar nu tac
Ci numai curg fără-ncetare și eu din miezul
Lor răsar, lumină lină, lumînare.

Trag clopotele-n răsărit, trag clopotele
În Pustie, aici este un singur schit
Și-o singură împărăție. Trag clopotele, trag.
Clopotul veșnic în Pustie. E numai plîns înnădușit
În preacurată liturghie. Pustia nu-i
Decît un schit, în noaptea asta
Veșnicească și clopotele pururi trag
Căci nu-i cine să le oprească.

Eu sînt schitul și pustia, eu sînt
Și clopotul pustiu. Și cine îmi aude graiul
Rămîne greu, rămîne viu.
Trag clopotele, ard și plîng. Curg clopotele

În Pustie, Pustia e un clopot orb ce-și caută
Vederea în Pustie.

O, noapte veșnică, O, răsărit, O, focuri pururi
Fără nume. Trag Clopotele negre și e vînt
Și cineva se naște-n lume.
Și iarăși Clopotele vin cu focurile despletite,
Și se lipesc de capul meu
În graiuri nemaidesluite.
Pustia este maica celui care umbla
Ca pe uscat pe mare. Singura noapte ce rodea,

Pustia singură era. Pustie pururea fecioară,
Naște și se-nchide iară. Pustia
Limpede rodește, numai cînd focul o umbrește.
A fost o zi, a fost un ceas cînd grea
Pustia a rămas. Focul pustiilor ascuns,
Celălalt foc l-a fost pătruns. Izvorul tainic
Din pustie a fost rîvnit de veșnicie.
În miez de noapte cînd ieșea, din sine
Și se pustia, în dansu-acela nemișcat
S-a dezvelit și s-a lăsat. Izvoru-aici
S-a fost deschis și Trăsnetul în el
S-a-nscris. O, sfîntă nuntă în Pustie,

Lumini veneau în luminie
Lumină lină, luminînd, Pustia zămislea

Cuvînt. Căci universul nu era, decît
Un mort ce nu murea. Acolo-n Răsărit primară,
Pustia vieţuie fecioară. A plîns o vreme
Şi-a plecat. Şi urmele s-au spulberat.
Pustia iarăşi pustieşte ; Îngerul limpede vesteşte,
C-o creangă ruptă dintr-un crin ; miezul pustiei
E virgin...

Oh.

Oh, drumu-ndărăt, drumul spre casă
De pe meleaguri străine,

Cînd brusc se hotărăşte totul,
Fără ştirea ta şi trebuie să te întorci,
Trebuie să vii, să fii, să părăseşti,
Ceea ce nu s-a dat decît celui ce-i prisoseşte.
Oh, drumu-ndărăt — naşterea, răsăritul în lume,
Părintele de veghe în unghere, lampa trasă,
La porţi vîntul de iarnă îşi clatină
Crucea străin. E tîrziu, toţi dorm veşnic departe,
Păstori şi steaua porniră şi craii. Cîţi vor ajunge,
Cîţi să dea de veste ? Şi cui se va vesti întîi.

Luminile zac împotmolite. Acolo toate
Neştiute pier, sterile maici cu fiii prea nevrednici, ce
Deveniră fulgere aurii, prin gloria-n neştire stinsă.
Nainte de-a se prevesti.
Oh drumu-ndărăt, drumul spre casă
De pe meleaguri străine.
Roţile se desfăşoară de la sine,
Roţile curg îndărăt ; tot ce-ai strîns,
Tot ce-ai apucat să îndeşi în desagă,
Trebuie dat, risipit la întoarcere.

Apar pe la vechi cunoscute răscruci
Aceași cerșetori și-ți iau și te iau :

Aceasta-i partea mea, acesta-i graiul meu —
Pentru mine bucata asta de imn, pentru
Mine e viscolul, pentru mine anume ai strîns
Roua perlei acestei... Oh, cît de mult îmi
Doream să-mi atîrn urna asta exotică
În ungher la oglindă. Acesta-i capul meu,
Aceasta-i calea mea. Al meu fumul, a mea
Flacăra, da, țipătul, rana, orbul și Paradisul
Linia-ochi și tăcerea furtună, veacul de
Fier și cenușa de purpură...
Da, așa vin, apar, cerșetorii, se ivesc la întoarcere
Pe la vechi răscruci, la vestitele tîrguri și poduri

Și te despoaie.

Și tu treci mai departe pustiu, devastat, căci doar
Hotărîță-i întoarcerea.

Curge valu-ndărăt, curge veacul și marea,
Curge focul bătrîn, curge noaptea-pustie,
Curge pămîntu-napoi spre străvechea robie.
Înapoi sub bici își spune asinul. Înapoi la
Ieslea plină de somn și căldură...

Îndărăt, faceți loc, vreau acasă la sîn
La măicuța, la țîță ; laptele foc de pe munte

Prea-i vîrtos pentru buzele mele !

Acasă-așadar în bîrlog, la străvechiul jug, în stră-
Vechile straie de rob pe cîmpia putredă de oseminte...
Drumu-ndărăt e ușor, drumul spre moarte.

Nu-i opreliște, nu-i nimic, vama e-n grabă,
Trecerea, cum știm, gratuită.
Drumul spre-ai tăi cum s-a spus,
Între ai tăi (stai la taifas și moara macină,
Baba se scarpină și-n doi timpi azima-i gata
Și laptele-i fiert. Oh, și te duci în povești
Și povestea te duce și-n zori ești ajuns
Cu tărițe la porci)...

Trebuie doar să te lași ușurel în voia valului
Și poemul se-ntoarce la păianjenii și broaștele sale.
Aici sînt numai munții și numai aspre
Piscuri, numai Ether, furtuni și fulgere
Și adăpost nimic, nu-i grai de om, nu-i nimenea,
Pusti, strigi — oriîncotro — e numai maica noapte
Și cerul împînzit și nesfîrșit.
Și se văd vai, foarte departe peste prăpăstii
Focuri vii, focuri încinse și în jurul lor
Umbrele zeilor. Da. Ei sînt acolo-n munții
Lumii. Cei mai abrupti și neștiuți !
Urcușu-i greu și ne-nterupt nu-i timp de-a

Sta, de-a te opri — oprirea-i prăbușire,
Neînterupt trebuie vai, să urci. Nu-s decît
Munți, piatră pustie, piatră amarnică și rea,
Îți sfarmă coatele și pieptul, trupul e
Numai răni și nu se-aud departe decît lupii
Și urletele leilor nebuni ieșiți din marile
Pustiuri și-aduși în munți ca leac al lor.
Nu-i decît frigul oh, și dorul, Focul
Nestins al Dorului de-a fi, de-a pipăi
Cu sîngele, de-a strînge cu carnea

Osul nimicului în pumni.

Acolo sus, în Golul cel din urmă,
Acolo să ajung, să știu : Tu ești acolo,
Știu, te văd, Tu ești cel care este. Tu
Ești cel ce rămîne și cel ce nu va fi
Cînd răsturnată roata lumii eu voi fi
Centrul osiei și tu, pe margini, centrul
Fără margini.

O sete oarbă stăruie în mine de-a pune pasu
Acolo sus, de-a dibui în miez de noapte
Miezul acela fraged și plăpînd din care
Izvorăște soarta. Acolo-n focul mărilor

De-a da, peste cenușa aceea de liniște, din care
Sar puii sterpelor furtuni.

Acolo, unde nu mai curge decît necursul.
Acolo unde stă imperiul nimicului cel mare
Predestinat și nenăscut.

Acolo, mîină-mă nebunul dezlănțuit
În mine de nebun ! Demonul poartă,
Foc ce poartă trupul șubred
După voia lui. Oriîncotro mă-nvîrt
Același singur eu, mă ține-n gheara
Lui primară.

Oh, de-aș putea rămîne, sta,

Oh, de-aș putea încremeni o clipă,
Măcar o noapte ah, un ceas, s-aud ceva,
Să văd, să pot pricepe, măcar cu
Urna ce voi fi ! De unde oh, și încotro
Bătrîne ! Nu-s decît fugă, agonie,

Nu-s decît creștere, nu pot decît
Să tind, nădăjdui. Misterium tremendum.
Doamne, măcar murind să pot sfîrși,
Să înceteze fuga asta ! focul acesta
Să-și găsească rod !

Stai locului, oprește-te !
Oh, arde întruna, arde în văpaie
Clocot, potop, curîndă nebunie
Oprește-mă !
Vreau să mă-ntorc.
Voi dormi lung și drumul va fi liber,
Voi sta întins pe spate nemișcat,
Voi fi atît de liber și atît de singur,
Și fi-voi numai liră-drum,
Străbate-voi luminile știute
Nu mă voi duce, voi fi dus,
Nu voi urca ci coborî-voi

Precum ninsoarea pe pămînt,
Un înger limpede ce ninge, voi fi
Ca steaua luminînd aproape, cît
Mai de departe.
Va fi desigur iarnă grea,
Voi coborî, mă voi întoarce
Și voi fi iar la vatra mea.
Acolo unde toți urmașii, din moși strămoși
În jurul focului stau muți
Stafii acolo în neștire, umbre, năluci
La foc, în vatră strînși
Tot neamul meu de Daci războinici,

Fiii lor blînzi și blonzi, haiduci,
Preoți în temple mari de piatră, săpate
Adînci în peșteri în Carpați.
Acolo zeul mut Zamolxe
Și preotesele venind, mînate de
Erinii pe calea tracă din Grecia.
Unde sînt frații, unde-i sora ?
Unde sînt sfintele lor firi,
Unde e maica ce ne-nvață plînsul,
Unde-i groparul cel bătrîn,

Nebunul cu a sa neturmă
De capre negre unde-o fi ?
Unde Iordan de lemn și Ionul Danii,
Unde e Lelea-Anică și Preotul bătrîn,
Unde-i Diacul, unde-i unchiul Gheorghe,
Putea-vei tu Fotina ca să-mi spui ?
Ce-i cu aceste cruci prin cimitire,
Acele reci inscripții cine sînt ?
Nu-i decît noapte, nu-i decît tăcere,
Turmele jeluie pe deal —
Din Apuseni răsare sfîntul Soare
Se mută iarna cerul, vai și El

Și miazănoapte încotro i-acuma ?
Și cine-i Noul nostru Imn ?
Ce-l povestim naintea nopții...
Veni-vor mulți ca să mă vadă,
Prietenii străvechi ce i-am uitat
Se vor uita mirați în lacrimi și
Vor spune — să-l lumineze cel de sus --
Veni-vor mulți, cum spun, veni-vor

Neamuri, din tot Ardealul vor veni,
Căci nu e sat să nu fie de-ai noștri
Plecați în pribegii de mult.
Veni-vor mulți și mulți străini desigur,

Căci sîntem doar o cumpănă,
Sîntem la cea mai limpede răscruce
Unde așteaptă mulți cerșind,
Mulți fără vetre și nădejde
Mulți dintre cei ai Lui din oastea mare-a Lui.
Și se vor trece ploi și anii
Și se vor trece mari furtuni
Și Mirelui îi va fi milă și-n milă
S-o milostivi și cînd va fi în toiul nunții
De cel întors va pomeni.

imnul carpaților

Nu mai sînt decît șoaptele omenești,
Povestea graiului lăsată peste lume
În jurul pămîntului.
Stau fluturii nemișcați în zarea
Lămpilor. Și vînturile nu mai zvonesc.
Alt drum duce către izvoare,
Decît al călătorului. Umbra
Nu mai rodește și holdele curg
Spre morile fără vuiete.
Nu-i vultur ochiul desfășurat
Peste jarul din amurg.
Noi pierim luminoși, fără să știm,

De ce-i năvodul lăsat în nopți
La răscrucile apelor.
Pelicanul istovit fără cuib și acoperămînt
Fără vatră și neam, nevăzut
Străbate iarăși văzduhul Carpaților.
Un roi izgonit din ceara de matcă
Se tîrîie prin nămolurile de aur.
Nu se mai aude decît ființa
Omenească. Nu mai arde pe coline
Decît hora pruncilor,
Și curățenia fecioriei.
Nu mai cîntă pe lume

Decît cîntecul.
Nu mai trăiesc decît
Nemuritorii.
Nu se mai sting decît întunecimile,
Înaintează doar valea de oase,
Cîmpia sucită de vedenii din capul profetului.
O de-aş putea porunci muntelui acest,
Ce-mi stăruie pe cap, să pogoare
Oleacă mai jos cu faţa sa blîndă
Pe gura pămîntului !

Ce vezi omule, mi s-a spus ! Ce vezi
Tu, cu aducerile tale aminte,
De aici unde-ai fost lăsat să înaintezi
Pînă la cămările tainice,
Unde zăvorît străjuie
Ceasul săvîrşirii jertfelor !
Bîjbîie, pipăie, caută pînă unde se-ntind
Golurile ce-ar putea să te apere, ocrotească.
Acum este vremea. Căci unu-i ceasul,
Cînd grîul copt în miez de noapţi
Îşi strigă secerişul, şi lucrătorii iuţi
Cu brîiele încinse, uşor în zori,

Pătrund adînc în seminţia pîinii.
Să cunoşti vremea potrivită, fiul meu,
Să ai tu bunul-simţ al vremilor,
Să fii tu omul pîndelor, să fii
Cu neamul omenesc pîndar
Să fii tu pînda, una cu pămîntul.
Trez, încordat cu puiul vulturului,
Gata pentru zbor din pîntecele

Maicii lui. Înainte de-a fi zămislit
E zborul lui ce-apoi se întrupează
Și nu se-ncarcă anume cu pământ
Decît atît cît se cuvine ca zborul

Vulturesc, să poată fi văzut și roditor
Să-și tragă veacul pe steagurile
Graiului.

Trezia veghetorului, pîndarul la răscruci,
La-ncheietura care leagă bătaia
Dintre două inimi, la masa-aceea
În amurg tu, nevăzutul care frînge pîinea,
Ațîțătorul fulger, aprinzătorul, piatra
De scandal, să lași să cadă vorba
Tunet la ceasul nebuniei.
Așa este un neam, o încordare, pîndă,
Coardele de foc întinse după legea

Cuviinței. Cînd cade vîntul cel mai sfînt
Să dea răspuns din lămpi în lămpi
Pentru toate luminile.

A ține cumpăna pe munți în văzul tuturor,
Să strălucească faptele dreptății.
Nu-i neam văzut, decît atunci
Cînd nevăzutul îl lucrează.
Ceea ce faci pe întuneric, oricînd
Să poată fi rostit fără rușine și scădere.
Că-s vremi ce strigă de pe-acoperiș,

Tot ce s-a șoptit în taină la ureche.
Nu-s munții un neam, nici avuțiile.

Într-un sat încăpeau grecii odinioară.
Un sat era, cât un cort zarea profeților.
Pustia nu-i roditoare,
Cum știm, doar în ea altceva se născu
Decît bogăția.
Graiuri sînt neamurile. Pîndă
În cosmos la intrările și ieșirile
Graiului. Tăria inimii fiul meu,
Puterea inimii de-a iubi și trudi
Pentru altul. Răbdarea de-a-mpinge

Acest munte vulcan
Cu vederea cuvîntului.
Cuvîntul ce-l spui pe șoptite
Fiului tău nainte de-a adormi
Poate fi mai viteaz decît
Toate armatele lumii.
Fața cu care îi ieși fratelui tău
În întîmpinare la porți,
Pentru ea se dă mai întîi socoteală.
Imnele sînt un dar pentru neam.

Nu se pot îndelung degusta, decît
În vremi de strîmtorare
Însetații cunosc obîrșiile.
Dar este cîntecul.
Desăvîrșit trebuie să fie cîntărețul.
Cum l-aș putea vesti de frumos
Pentru graiul părinților !
Însăși cuviința, călcînd
Căile pămîntului. Unde sporește
Harul, mari sunt și ispitirile.

Vestitorul păcii este el, veghctor
Mărturisind ceea ce a văzut,

Și aude cu preacuratul său auz.
Trezia însăși este el, când
Neamul trudit e dus departe-n risipire.
El după chip nu judecă. O inimă
Ce-mbracă blînd cu milă universul.
Cît rătăcit-a el cu sutele de ani
Fără cuvînt și fără de putere
Prin toate văgăunile. Hrană i-au
Fost roșcovele, cu turmele de porci
Pribeag prin neamuri.
Acum e iarăși ascultînd. Cu bucurie mare,
Vestim întoarcerea.

Sunt munți la noi pe care-i poți vedea
Cu puii pelicanului,
Cînd prinzi un drum tăcut și pleci
Să dai de nume cunoscute.
Întîi apar colibele păstorilor,
Același cort urcă pieziș
Cu turmele în noapte,
Nu-i muntele înalt deoît un semn
Că trebuie să se smerească
Și văile să-și salte cu curaj

Umila neființă. Suntem acasă
Pe pămînt și cerurile-s ale noastre.
Din Mara Mureș murmurul amar,
Al unor ape mari. Demult au fost

Și vatră de botez și începutul nostru
De cântare ; în fiecare sat
Să se oprească iarăși cântărețul.
Un imn curat rostit în zori
La fiecare poartă și-n fiecare casă.
Sate cu nume bune cum le știm :
Topa graiul Mirelui departe,
Într-o pădure numai vînt.

Nunțile țin de cimitire
Și cimitirele de cununii,
Cununii sunt porți și porțile sunt casă
Și casele pe zare sunt cuiburi mari
De foc în care noaptea
Pelicanul singur își frînge veșnic
Trupul pentru pui.
De pe Gutâi și Culmea Stănișoarei
Se văd bisericile-n Apuseni.
Hoedinul are cheia Turzii,
Și coșnițe de fluturi sunt
Streșinile joase prin satele

Arzătoare de oîmpii.
Femeile mai țes năfrămi
Și portul încă strînge
În legea lui severă
Trupul de pămînt. Pe piept apasă
Ca un pod de piatră, scoarță
Cusută-n negru-roș.
Toți crinii lumii întîlniți în slavă
Ard rourați în portul omenesc.
Din buciumele fetelor mai curge

Veste din vreme ce vor veni.
Ferice neamul care mai are-un port.
Un loc anume, unde poți să tragi
După un drum pe apele departe.
Călătorii sunt porturile, care-au încetat.
Portul e, fiule, o poartă
Spre sufletul graiului.
De mic deprinde harul lui
Învață hora cuviinței.
Pășește după mine ușurel
Cînd bat din palme eu, îndată
Și tu cîntă același ritm încet

Și legănat, aceeași curăție
Te smintească.
Și-același murmur
Să-ți stăpînească firea feciorească.
Cînd sîngeră pe bolta dimineții
Luceafărul de ziuă cunoaște fiul meu
Că sărbătoarea este-a noastră,
Și noi sîntem în ea pierduți.
Spală-ți obrazul în slava învierii
Și-mpodobește-ți capu-n Har.
Așează graiul milei și-al iubirii
Ca-ncepătură a fiecărui gînd,

Ce te va-nvrednici
Smerește-ți ochiul ca-n țara lui să intre
Numai acele stoluri ce-aduc pe zborul lor
Darul și aurul comoară
Ce nu-și coboară seminția-n veac.
Multe-s de spus dar dintele tău fraged

Nu-i aspru îndeajuns să poată rupe-adînc
În pîinea coaptă-n focul de pe vatră
Din casa maicii-n sat.
Te voi hrăni cu lapte și cu miere,

Pînă puterile te-or ocroti
Și-n plin avînt tăria iarăși
De sus în jos s-o zgudui.
Nu-i fiu, copilul meu, decît acel
Ce-ajunge statura părintelui său,
Și tată nu-i decît acel
Ce-și pleacă-n taină șoapta
Rostindu-i fiului întregul.
Ca o roză este fiul meu
În mîinile mele, cît o roză
Pe un talger de aramă.
Gura cît un boboc de trandafir

În care va înflori înmiresmat
Cuvîntul.
Abia ești, abia rupt din
Pîntecele maicii tale. În locul
Tău eu port și cerc toate
Necazurile lumii.
Graiul tău sunt. Mijlocitorul.
Din pîntece curat nainte
De Luceafăr, te-am chemat
Și iată numele tău sparge
Marginile pămîntului.
Încă nu vezi decît întregul.
Toate sunt ție o bucată,

Dintr-un tot ce nu s-a despărțit.
Cenușiul zorilor luminează
Din toate lucrurile. Lăptie
E umbra lumii lăsată blîndă
Peste tine. Nu te încape încă
Nici un veșmînt dintr-ale noastre.
Într-o fașă aspră strîns ca un ulcior
Prea fierbinte scăpat
Din brațele focului.
Întîii ce-apar călătorului

De departe sunt munții.
Cu păduri multe și mari,
Munții noștri în care mișună
Sălbăticiunile. Ursul și cerbul
Și caprele mari de stînci prin
Lăcașuri ascunse. Bourii s-au mutat
În văzduh. Dar îi știm din stemele
Moldovene. Apoi vin turmele. Drumul
Oii peste mare trece pînă la muntele
Fecioarei peste macedonii.
Apoi florile cu vremea lor,
Cine le știe neamul slăvitor

De pe fața pămîntului.
Lăcrimioare și crini, scînteioare
Lungi în tulpini cu floarea
Arzătoare, florile inimii
Din seminția garoafelor,
Floarea de stîncă, mușchi, feriga
Fel de fel, chip după chip
Slăvite sînzienne, sîngele-Domnului

Pe deal. Trefoi apoi și pe colini
Neamuri de grîne albe
În veșnic seceriș,
Florile-soarelui se cațără cu greu

Pe crucea vîntului.
E viață multă-n apele văzduhului,
Popoare mari de păsări
Și zumzete de roiuri pînă tîrziu
În anul înnoit. Din toate-acestea
Graiul meu se poate
Bucura pe nume și-ntinde mîna
Pot, să-mi limpezesc și setea la
Izvoare și foamea pustie
Din răstignitele fîntîni.

Drumuri de apă călătoresc
Prin munți și Lacul roșu
Încă-i mărturie din nopți
Prigoană de demult.
Lacuri de munte, Sfînta Ana,
Sinaia, nume mari de aur
Aduse-n grai
Cu-ntîiul vers de-ntîiul nostru Anahoret,
Apoi în munți e cîntecul de veghe.
Carpații nu-s curgere
Ci Horă
În jurul celor două

Brațe ce se încrucișează
Și se frîng.

Văzutul nu se poate vedea,
Căci nevăzutul mă adeverește.
Astfel e Poetul veghe lîngă mormînt,
Pînă cînd vulturul prinde trup
Din umbra văzduhului.
Pe un val de pămînt ridicat din mare,
Lumina iese din izvoare.
Pe roata curcubeului legămînt
Fîind înfășată ; mumiile Egiptului
Străbătînd, chilia și lira umind
De pe insule ; popasul și marea,
Destinul și cenușa, profetul și jalea suferinței,
Cea singură iubind dintr-o dată.

Templul zeiței noastre mîndre, a poeziilor
Îl supuse ploilor ce vin și rămîn
Pînă cînd roșul lor prinde rod
Și fruct dăruiește.
Apoi unghiurile Academiei și cercul
Inițiaților. Era numărul înscris în haos
Și echilibrul se înalță la Delfi — lui Apollo.
Orbul își regăsi satul natal
Și fiica vestală fratele prigonit de Erinii
Pe tărîmuri barbare,
În tîrziu veac fără odihnă.

În zori Lumina coborî pe valul împietrit
De aşteptare din zarea Araratului.

Stea în flăcări, pe aripi îngereşti
Lăsată-ncet în bolta strîmtă a întunecimii
Mele. Jarul se întemeie şi Aurul lui
Începu să dogorească purificîndu-mi straiul
Şi adîncul, stîna şi veacul Imnul şi
Necuprinsul.

Cine ştie ce-am fost şi cît ! Noi ne pregăteam
Întruna de moarte. Liliicii şi buha-n Carpaţi
Îşi aveau cuiburi mari pe înălţimi. Păstorii
Erau tineri şi mulţi împrăştiaţi în sferă

Umblătoare de-a lungul vârtejurilor albastre
Ale Astrului văzător din umbra pură
A Focului.

Nu eram fugă şi cucerire, stăpînire şi
Întindere. Veghe şi creştere, pierdere,
Eram extaz în nevăzut, exaltare,
Lacrimă răsucită în ochiul strămoşesc
Din viţă părintească.

Dezgropînd mereu fîntînile pustiite
De veşteda toamnă a codrilor vestitori.
Nu sîntem un neam ci-o văpaie,
Un joc fierbinte de îngeri împletiţi
Pe icoana de nuntă.

Apariţie uşoară de graiuri străvezii
În noaptea Mielului.

Nici nu sîntem decît o retragere de oase
Fără de chip de prin sicriile mume.
Întîzriere fără motiv, rumoarea
Ivită la poarta izvorului. Ulcior crud
Rostogolit gol prin pustia-nverzită.
Cuvîntul nu istovește, nu pustiește,
Un adaos din nimic la ceea ce știm că există.
Încă o noutate fără sfîrșit.
Cuvîntul e cel de-al doilea pas făcut de sus
Și de jos dintr-o dată pe tărîmul de nuntă.
Noi cîntam și cine-ar fi bănuit că văile

În urma noastră se ofileau,
Că ceea ce crește apoi sînt umbrele sîngelui
Său frînt în coarnele cerbului însetat
De la rădăcina celor patru fluvii.
O, privighetoarea înflorită pe cîmpia soarelui !
Zidul nu te poate apăra și poarta încuiată,
Căci veacul tău îl ține-n pumni un fluture
De munte roș zdrobit pe lemn
Și potopit în suferință !
Oricît am vorbi rămîne neatins cuprinsul.

Doar cîntecul vestea din ochi povara
Neînchipuirii ; Trăia cîndva la margini
De ținut bătrînul cîntăreț
Ce-l știe fiecare, căci toți trecură
Pragul lui, călătorind pribegi,
Purtați și răsăriți spre ținta lor anume.
Și cîntărețul cel bătrîn nu spunea
Ci prevestea, din liră nu dădea vestire
Decît sfîrșitul neînceput, decît uimirii

Din uimire, decît miresmei din potir,
Decît iubirii din iubire, decît neștirii
De știut, celui pierit din nepierdut
Povară sieși se știa bătrînul în icoana sa.

Sophia — nor oprit și întrupat, ploaie
Rămasă în necurgere, în scut, o luptă
Nemaiîntîmplată din care luptătorul
S-a născut. Izvor fără obîrșii stînd
În străvezie nemișcare, din care valul
Apăru, prevestitor de mare, ou răsucit
Fără de cuib în zarea tragică și sfîntă
Pe unde zorii vor ivi, veșmîntul
Mirelui de nuntă. Corn rece picurînd
Pe bolți Aura stelelor în noapte
Cu graiul lirei legi de pe pămînt, văzduhul
Meu de marele Departe.
Acum e noapte, Cerul gol, plînge în tine

Stinsă-mpărăție, cum stai aici cu zborul
Retezat și ciocu-nfipt în noaptea din pustie.
Sophia-în frigul nopții atîrnai, Funia
Clopotului meu himeric și cînd a fost
Spre ziuă mă lăsaî să cad cîntînd
În marele-ntuneric.

floare neagră

Cui să o dărui, unde s-o închid !
De două zile nu mai am putere,
Ochiul ei negru s-a deschis
Și mă privește lacom în tăcere.

Voi fi de bună seamă devorat,
Voi fi sorbit de-adîncurile-aceste,
În care toți pieiră pîn-acum
Ademeniți de lirica poveste.

Nu trebuia să plec, să vin,
Să mă opresc întruna cu mirare.
Acum e prea tîrziu, floarea-nflori
Și iat-o crește fără încetare.

Nu trebuia nicicum, n-a trebuit
Să-ncep această grea călătorie
Prea scump plăti-voi lume, drum
De-a lungul mării prin pustie.

Credeam că voi ajunge și voi fi
Și povestind se va sfârși cu bine.
Și iată-mă într-un potir închis
Și bolta se coboară peste mine.

Măcar o veste blîndă pot lăsa
Noaptea ce vine, buna mea vestire
Eram prea prunc și prea m-am dăruit
Și-am devenit o lacrimă de Mire.

Florile, nunta și un crin
Și clopote garioase mă-ngropară
Și dus am fost în ceruri minunat
De-un înger tînăr către seară.

Candele plîngă în pustii,
Izvoare pururi jeluiesc
Și fluturi mii pe urma mea
Din vămi în vămi înalbăstrească.

O floare neagră mă sorbi
Într-un amurg fierbinte de pe lume,
Iubeam prea mult și fost-am prea iubit
Și Mirele mă-nvrednici pe nume.

Inel de aur, graiul meu
E logodit cu lirele luminii.
Purpura sfîntă mă va ocroti
Și slavă frunții mi-or aduce spinii.

Poetul, floare fără chip
Mireasmă doar, devoratoare
De cînd pămîntul a-nflorit
E nunta iarăși la izvoare.

Aicea pururi voi rămîne,
Un nevăzut din miriade,
Cu graiul meu înmiresmînd
Lumina veșnicei Triade.

Acolo în mulțimi pierdut
Un ram de rouă grăitoare,
O blîndă suferință-n vînt
Slăvindu-mi Maica născătoare.

Sădit în trunchiul unui imn
Viță nocturnă și barbară
Și iată-mă că devenii
Lumină candelă de seară.

Vibrez întruna, veșnic zbor
O străvezime-nlăcrimată
Prin care îngerii se văd
Cu ochi de miri și aripe de fată.

Cine se pleacă-n zarea mea
Rămîne iar bolnav de moarte.
Un foşnet uriaş de crini
Venind spre nuntă de departe.

De mult am vrut să-ți scriu, să te întreb,
Dar socoteam că dintr-o altă ceară
M-au făurit pe dealul transilvan
Și altul mi-este fratele de țară.

Moldova este sfântă îmi spuneam
Ștefan și Eminescu împreună.
Eu ardelean cu suferința mea
Ce poate ea să știe și să spună ?

Iancu și Horia nu au fost poeți
N-au ridicat nici imn, nici mănăstire,
Șincai muri cu gândul în desagi,
De Ioan Budai cine mai are știre ?

Și mai departe mulțimi fără de rînd,
Țărani pe cîmpul Blajului departe
Iobagi, păstori și preoți și dieci
Cît vezi cu ochii-afară din cetate.

Extra Muros — neamul meu era
Părinții mei muriră fără nume
Pribegi în jale se-nfrăteau
Cu fluturii de dincolo de lume.

De-aceea plîngem noi mereu
Și povestim o limbă necioplită
Mai mult tăcurăm decît am grăit
Cu vorba-n crucea limbii răstignită.

Eu vin dintre acești țărani,
Păstor diac să dau adînc de știre
Că universu-ntreg a înflorit
Și toate sînt lumină și iubire.

De-atîtea suferințe-am devenit
Umili se spune și de omenie.
Am fost născuți la nuntă și-am rămas
În preajma Mirelui, solie.

De mult am vrut prin tine să vestesc
Mihai, Moldova că mai vine
Încă un plîns încet în univers
Din stranele-ardelene lîngă tine.

Cu candela plăpîndă mă arăt
Din Apuseni ieșit dintre morminte
Un crin în stînga și-o garoafă port
Urmat de clopotele sfinte.

Transilvania, prea iubita mea
Fluturii plîng fără-ncetare
Și soarele-i mereu pe zare spînzurat
Lîngă icoana vergurei fecioare.

Din depărtări ce ți-aș putea dori ?
Să fie numai mult vremuri frumoase
Și vom depune tineri în amurg
Un braț de crini în brață la mireasă.

Sînt numai rîuri de iubire.
Sînt numai cel care va fi.
Cum aş putea opri această bucurie,
Această slavă şi această zi.

N-a mai rămas nimic din mine.
S-au răsucit cu toate şi mutat,
Iubire-ntreg am devenit, iubire
În fluviile ei sînt îngropat.

Ruga mea zilnică-i să pier
Să încetez, să se oprească
Suflarea sufletului meu
Din ţara asta omenească.

Cei patru îngeri sînt veniţi
Şi m-au cuprins cu totul şi în toate
Nu mai încap de ei ; nimic,
Duh pretutindeni peste ape.

Nici crinul nu mai are loc
Nici viitor și amintire.
Acum, acum sînt preaslăvit
Iubirea m-a lovit, iubire.

Nu mă lăsa, nu te întoarce
Rămii în veci fără cuvînt
Rămii acolo-n nevedere
De-a pururi îngere preasfînt.

Căci nu-i nimic, căci nu-i decît
Iluminare orbitoare.
Focul ceresc m-a fost cuprins
Într-un amurg de sărbătoare.

graiul

Iubiți prieteni transilvani, vă strig
Pe toți aici pe nume de departe.
Ce zile minunate am avut
Măcar o dată cu fiecare-n parte.

Nu poate să se piardă acest divin noroc
Că ne-am văzut și ne-am grăit de bine,
Și la plecare ne-am îmbrățișat
Drum bun Ioane, Dumnezeu cu tine.

În nopți de mai pe dealul din Feleac
Ce focuri înălțat-am altădată !
Furam din garduri pari cu Mureșan
Sub bolta sfântă pururi înstelată.

Ce povesteam Dumitre-ți amintești ?
Cînd flăcările se-nnodau primare
Și cerul nu se mai vedea
Căci eram noi un cer în fiecare.

Ce prietenii legat-am lîngă foc
Jos pe pămînt descoperiți în noapte,
Oficiam un ritual străvechi
Trezit în noi din marele Departe.

Cu cine-am făcut foc nu pot să-l uit,
Spuză ce vînturile-o spulberară
Urlă acum la mine în ferești
Și-mi cere iarăși blînda socoteală.

Ne cunoșteam în marele oraș,
În noaptea rece și străină
Și-ndată focul ne chema
Afară din cetate pe colină.

Ioane, bunul meu Ioan
Ce bucurii adînci, fără de nume
Se deșteptau în noi cînd aduceam
Văzduhul focului pe lume.

Pe dealul Popii, Ioane ți-amintești
Treceam pe la Izvor cu un ulcior în mînă
Satul era de mult plecat în somn
Și noi plîngeam de bucurie împreună.

Acolo-n deal Ioane cît mai sus
Ce iarbă multă era și înaltă,
Ce mari păduri pe-acolo se-auzeau
Foșnind cu cerurile laolaltă.

Cine ne poartă, cine ne frământă
În ce capcane stranii sîntem prinși
Oriîncotro e putredu-ntuner
Sîntem împinși, sîntem învinși.

Simt pîrtia subțire sub picioare
Prăpastia ne caută și vrea
Dar steaua rece încă mă păstrează
Pentru anume nebunia sa.

Să tragem deci zăvorul peste uși
Și să ne-nădușim în noapte
S-aprindem sfeșnicele de prohod
Și să deschidem iarăși Marea Carte.

7

Cîteva dealuri împodobite cu pămînt,
 Mai mulţi păstori de veghe în munţi lîngă cuvînt,
 Mihai Viteazu, Eminescu, Ştefanul cel Mare
 În limba latinească se-ndreaptă după soare,
 Şi norii vin întruna şi-abia din cînd în cînd
 Se-aude cîte-un fluture plîngînd.

7

Împărtăşescu-ţi soarta cu inima şi-ţi spun
 Că dăruit sînt ţie cu tot ce am mai bun ;
 Poeţii sînt ai limbii mai mult decît ai lor
 Sîntem o turmă blîndă sub Marele Păstor,
 Poeţii — lemnul Crucii pe care sîngerează
 De mii de ani Cuvîntul la amiază.

Cunosc un înger nevăzut
Ce stă acolo în lumină,
Și cîntă singur bucuros
Un imn ce nu se mai termină.

Cîntă atît de tare că n-auzim nimic,
Doar înghețăm pe drum de bucurie.
Cad scorburi mari de aur peste noi
Și bolovani greoi de nebunie.

Cîntă un înger și-i de-ajuns
Pentru întreaga stinsă omenire
Din șase aripi zguduind
Planeta asta șubredă-n neștire.

Trisagion Trisagion Trisagion
Podeaua cerurilor crapă
Și năvălesc corăbii din Ether
Pe-ntunecimea vămilor de apă.

Cîntă un înger singur nevăzut
Fără de trup e, numai străvezime
Popoare mari de lacrimi în el s-au ghemuit
Venind puhoi din pustiime.

Nu spune răspicat nimic,
Doar cîntă miriade dintr-o dată
În jurul unui tron de foc
Pe care arde Mirele în Tată.

Valuri oceane se repet
Să-nghită Îngerul lumină,
Dar nimbul unui prunc în zori
Aleargă după fluturi pe colină

Și-un mînz abia născut pe cîmp
Calcă stîngaci pe clopote de rouă
Și puii vulturilor în fîntîni
Se văd întinși cu brațele amîndouă.

O, dimineață, liniște în veac
E atîta bucurie-n mine
Că am orbit nainte de a fi
Și cu orbirea intru în lumine.

Ce văd e demn de nevăzut
Căci nevăzutu-n mine guvernează
Icoana unui șarpe mort
Cade din soare la amiază.

logos

Tu ești văpaie fără grai
De dincolo de matca mumii.
Ceea ce îngerii stîrnesc
Cînd se lovesc de marginile lumii.

O, dă-mi putere să rămîn
De-a pururi în această zare
Pe unde negre trec pierind
Zădărnicii pustiitoare.

Nu-i veac, nu-i ochi să poată ști
Cît de adînc — și de departe
Un fluture de foc m-a dus
În cuibul meu de după moarte.

iubire

Că mă iubești iubita mea iubire,
Că te iubesc eu nu mai știu.
Iubirea mă numește Mire.
Înger târziu și străveziu.

Aprins-am candelă în crini
Crinii albaștri în lumină
Și-am început să cânt încet
În noaptea limpede și lină.

Cântă pământul nou și el
Văzduhul cântă și se lasă
Pe trupul meu înveșmîntat
În straie roșii de mireasă.

Pieri-voi înecat în crini
În urne mari de sărbătoare
Un roi de fluturi palizi vor purta
Sicriul meu de lacrimi lingă mare.

Mă umplu de miresme și de har
Privindu-te iubita mea minune
Sunt răstignit în mine în extaz
Pătruns de-un Imn fără de nume.

Să cînt nu pot, mi-e graiul plin
De crini curați și miruire,
Să tac nu-i vreme de tăcut
Cînd toate cîntă pentru Mire.

Cîntă abisu-ntinerit
Cîntă pădurile cu toate
Mările cîntă în furtuni
Prin nopțile transfigurate,

Popoare mari de Imne glăsuiesc
Cu valuri uriașe în neștire
Fructele lor împrăștie-n Ether
Văzduhuri grele de iubire.

noapte

Din cîte lumînări au ars
Una singură-a rămas.
O cheamă Ion, Milă, Ioan
Și-i noapte de sfîrșit de an.
Lupi nevăzuți la geam nemțesc
Urlă flămînzi și jeluiesc
Nu mai sînt prieteni, nu mai sînt
E totul pleavă și pămînt.
Oglinda pîlpîie-n afară
Un chip de înger și fecioară,
Vinul în cană s-a-nroșit,
Se-aud colinzi din Răsărit,
Noapte senină, sfîntă noapte
Colindă clopote departe
E-o liniște fără de nume,
Acum coboară ceru-n lume.

vedenie

Îngerul crin în lumînare
Lin arzînd se mistuî
Nu-l cunoaște decît ruga
Fecioriei ce înflori.

În albastra înserare
Zborul lui de mir curat
Presimțintu-l-a doar maica
Pruncul cînd l-a alăptat

Și-n mîniile furtunii
Trăznetele luminînd
Îl privi mirat profetul
Din adîncul de pămînt.

Dincolo de matca firii
Pe deasupra de izvor
Îngerele se străvede
Sieși har nemuritor.

Din milă sînt ceea ce sînt
Iată cum cele noi cer nouă limbă
Intrăm în zorii altui grai
Pămînt și cer și noapte se preschimbă.

Vom povesti și n-ai să mai pricepi
Vei crede că-i din pricina pustiei
Dar șarpele îți va destăinui
Că a băut din cupa nebuniei.

Și nu mai este vreme de-așteptat
Și de vestit încet, pe ocolite
Iată se fac ca niște coarne-n cap
Razele luminilor slăvite.

Ceea ce știm și am văzut
Sunt strîns de gît de nu voi spune
Și mărturia mea va fi
Că cel ce este veșnic va rămîne.

Iată cum toate se-nnoiesc
Grai și părinți și neam și țară
O holdă moartă pusă-ntr-un sicriu
Din piramidă-ncepe să răsară.

Viile smulg din rădăcini pustii
Vinul mîniei pe coline
Într-un potir de piatră-n care dorm
Șerpii zdrobiți pe crucile străine,

Arama șuierînd sub bolți
Își macină profeții prin pustie.
Mușcați din spate de coluni
Din față supti de nebunie,

Grai nou și nouă altă limbă
Nu omenesc, duhovnicească !
În vasele acestea de pămînt
Să-nceapă focul să cunoască.

feciorie

Rămas-am Mire și virgin
De-aceea plîng fără-ncetare
N-am privegheat decît lingă un crin
Și-am rămas greu de-nmormîntare.

Mire-n sicriu fui așezat
Făclii lumini mă-nveșmîntară
Și îngeri mii, plîngînd pustii
Veșnic mă duc în liniștea de seară.

Drumul e totul, pururi neajuns
Să fii cu toții, mulții împreună
Și ei să fie cu un tînăr mort
Pe-o zare limpede și bună.

Miroase-a mir și a curat
Trupul lovit de Mire fără moarte
E ca și cum ai viețui în cer
Și să străvezi mireasa de departe.

izvorul

Trei izvoare cresc pe cale,
De departe zarea lor
E o singură lumină
Străjuită de-un izvor.

Și te-apropii — trei sunt iarăși
Fiecare-n matca sa,
Pîlpîie-n păienjenisuri
Nu le vede nimenea.

Doar răcoarea lor spre seară
O presimte călătorul,
Cînd pe cer fulgeră frica
Și-n garoafe arde dorul.

Calci pe țărână dedesubtul
E-a izvorului poveste,
Trei în unul veșnic susur
Ce va fi a fost și este

Trei izvoare trinitare
Ard departele-n aproape.
Duhul le veghează cursul
Născătoarelor din ape

Curg întruna, plîng și tac
Și rămîn în veșnicie
Trei aripe într-un zbor
La un trup ce va să fie.

veghe

Acum e soare și târziu
Pînă departe-ntunecime
Cai înșeuai aleargă goi
La marea nuntă din vechime.

Acolo Mirele-l ascund
Cetăți ușoare de văpaie
Și fluturi tineri se aprind
De umbra stelelor bălaie.

O, blîndă noapte, înger sfînt
În somn copilul povestește
Cum cerurile s-au deschis
Și rîu pe rîu se pustiește.

amurg de toamnă

1

Toamnă din nou, din aur vechi
Sîngeră purpură lumină,
Se limpezește linul leac
La răstignire pe colină.

Învie murmur apunînd
Apune ceea ce rămîne
Cînd cade vulturul în grai
Cu aripi grele de lumină.

Noi nu sîntem prea blînd copil
Decît auzul ce ne ține
În ascultare de izvor
Veghind icoanele divine.

2

Aur și taină mir și miri
Mireasă tînarului Mire
Aur de toamnă, blînd amurg
Împărăție, nemurire.

Tăcere sîngerie, nemișcat
Aurul tainei se arată
Sîntem ajunși, sîntem cuprinși
Sîntem lumină luminată.

Umbra pămîntului s-a stins.
Nu-i decît pace și slăvie
Uitîndu-mă la tine frate om
Icoana Mirelui învie.

Tu nu mai ești, pe chipul tău
Ceara veciei pogorîță.
Începem să cădem în sus
Cu fața în garoafe zăvorîță.

Lacrima Mirelui din cer
În univers a devenit tărie
Și din tărie se născu
Nădejdea noastră aurie

Acum în toamnă ne-ntîlnim
Unul prin altul în tăcere
Rupînd din piine lîngă vin
Din clopotul de înviere.

strunga oilor

O leasă groasă în mijlocul staurului
Și-n ea o strungă cît încape-un prunc.
Pe-aici vor trebui să treacă
Cu toate oile de pe pământ.

Un braț de cruce-i strunga pe staur răstignit,
Gaura cuiului ți-e dată de intrare.
E-o nebunie să încapi pe-aici
Oaie fiind cu săul pe spinare.

Păstorul a-nceput numărătoarea.
Intră de poți, de nu pe dinafară
Cu miezul nopților aici pe câmp
În mirosul de frică și de fiară.

Strungă îngustă, urechea unui ac
Cum poate o cămilă s-o pătrundă !
Plouă cumplit și-n staurul pustiu
Buha bătrână urlă de flămîndă.

De parte-n Răsărit se crapă-ncet de zi
Păstorul ud cu oaia în spinare
Se-ntoarce sfîrtecat de printre lupi
Și satul mort îi cade la picioare.

dubito

Eu sînt cel ce sînt — vorbit-ai
Și iată că noi nu mai putem fi.
Decît ce-am fost și poate fi-vom
Un fel de nopți fără de zi.

Sînt istovite luminile din jur
Și fără pic de sînge și fără de putere.
Nu-i nici o punte între două nopți
Cuvîntul a slăbit. Piere.

Se clatină copacii de un vînt
În care e atîta moarte
Că întruna curg pe pereți
Străine agonii deșarte

Se lasă greu ultimul strat
Al întunericului celui mare.
Poate că numai nefiind poți fi.
Pămîntul arde și dispare.

fluturii

Fluturii sînt sufletele pruncilor
Ce nu se vor naște nicicînd.
Îi văd, i-aud dar n-au părinți anume,
Părinții lor nu s-au născut
Ca ei să poată pogorî în lume.

Ei totuși sînt deși n-au cum,
Pe ce temei aici să se pogoare.
De-aceea zboară neîncetat
Într-o eternă sărbătoare.

Sînt numai Imn și laudă și plîns
Și numai lire în neștire,
Și numai crini îmbălsămînd
Obrazul tînărului Mire.

Sînt numai fluturi și lumini
Și numai pururea Mireasă
Și numai pace și nesomn
Pe valea asta răcoroasă

Și numai nuntă și fior
Și numai zare-nseninată
Și o chemare tulbure de corn
La vînătoarea minunată.

imnul garoafei

Garoafe albe, roșii, verzi
Garoafe mii cu toate înflorite
Pământu-i plin de voi, ori încotro
Cărnoase, mari pe zare împletite.

E-atît de limpede și lin
Văzduhul lor de cununie
Plouă cu fluturi, fulgeră cu crini
Pururi lumini și luminie

Mireasa tînă ră plîngea
Mereu într-un sicriu în floare
Mereu e jale între flori
Și plîns cumplit fără-ncetare

Mereu i-atît de-ntunecat
Și-atît de pregătît de moarte
Un Mire singur și uitat
Vine garoafă de departe.

Carnea lor roșie în foc
Cu miezul negru de tăciune
Un răsărit mereu mai greu
Într-un apus ce nu va mai apune.

Izvorul nu mai izvora
Decît garoafe și durere
Întunecate flori pe morți
Miresme jeluie tăcere.

Nu se aud pe văi și culmi
Decît întunecimi primare,
De flori cohorte coborînd
Din mormîntare-n mormîntare.

Mirii toți plîng mirese nu mai sînt
Cereemonie doar neîntreruptă.
Garoafe uriașe cu miezu-ntunecat
Pe zarea tînă și sfîntă.

Crinul tot crește, e crescut.
Cine-l adapă-ntruna cu tărie,
Mai gros ca universul s-a lășit
Și-atîrnă-n el întreaga-mpărăție

Nu mai sînt oameni, pe pămînt
Cu toți au fost loviți în floare
Și-n locul lor a răsărit
Garoafa asta orbitoare.

ochiul

Eu nu pricep nimic ce-mi spui.
Vorbele n-au asupra mea putere
Eu sînt făcut numai din ochi
Ioan Lumină, veşnică vedere.

Un ochi albastru uriaş
Ce zboară singur fără încetare.
Stînd neclintit în capul tău
Bătut pe cruce lîngă mare

Toate sînt strînse-n acest vas de foc
Şi toate au viaţă dintr-o dată
Cu veşnicia-s nevoit să văd
Fiece clipă blestemată.

Văd anii noduri într-un nod
Ce-i tot mai mic şi mai departe
Şi nu-l mai poate nimeni deznoda
Şi s-a oprit în gîtul unui şarpe.

Văd liniștea luminilor dintîi
Și liniștea luminii de pe urmă
Și între ele ochiul uriaș
Se zbate cu o mîină ciungă.

Văd miezul cum e veșnic miez
Cum se tot rupe și cum cură
Și cum rămîne neîntrerupt
Aceași limpede făptură.

Văd frîngerea aceasta virginală
De ape albe rupte din izvor
Ce se împrăștie fecunde-n lume
Născînd pe drum popor după popor.

Izvorul pururi însă pur
Și neîncepută pururi bucurie
Acestea ochiul meu vedea
Și socotea curată nebunie

Cum și născînd și rămînînd
Aceași pururea fecioară !
Columbe mari în zori divini
Cu ramuri de măslin coboară

Unde să plec din acest ochi
Acest albastru unde să se-ascundă
Dați-mi o peșteră să stăvilesc
Lumina să nu mai pătrundă

Unde să-l duc ochiul acest
Pe ce temeii să-l culc și să adoarmă
Și-n lipsa lui să pot vedea
Înaintarea asta oarbă.

Cu ce să-l amăgesc să trag
Un vâl de-ntunecime peste mine
Dar universul e prea strîmt
Și ochiu-i dincolo de sine

Ce țărături, ce tărături, ce lumini
În zarea ochiului se-nclină
Eu nu pricep nimic, eu numai văd
Sînt numai ochi, lumină din lumină.

zborul curat

Treptat luminile s-au stins
Și noaptea răsări fierbinte
Și-am fost din nou răpit și dus
Pe aripi tinere și sfinte.

Unde-am ajuns nu cunoșteam.
Trecurăm dincolo de ape
Și-am pogorât într-un târziu
Pe țărnul marilor garoafe.

Fluturi de aur străbăteau
Plăpînda mea alcătuire
Și iar am început să plîng
Lovit de milă și iubire.

Ochi blînzi veneau în jurul meu
Cu candelile de mir ușoare
Și-ncet se închea un Imn
Țesut din lacrimi și-n durare.

Cuvînt nu mai era — șopteau
Doar adîncimi fără de nume
Cu roua umbrei luminînd
Curat de dincolo de lume.

Această omidă cumplită și grea
 Șoarecul acesta mut. Această lăcustă
 Cu cap de cal și picioare arzătoare
 Ce macină planeta. Această omidă
 Fără auz. Făptura asta tîritoare
 Ce-ntunecă universul cu umbrele ei,
 Acest cearcăn împietrit la temelia lumii,
 Omidă aceasta ostrăvitoare ce carbonizează
 Aerul și seacă roua semințelor.
 Șarpele acesta enorm înspăimîntînd
 Răscrucile. Acest putregai înflorit
 În mișcare. Acest mucegai nepotrivit.
 Bufnița asta răscoaptă de bătrînețe,
 Viermele acesta sugrumat. Această
 Rîmă ermetică. Păianjenul acesta
 Tîrîndu-și crucea sa pe zarea colinelor
 Sub plesnetele fulgerelor și-n lătrat de cîini ;
 Huiduit de toate neamurile fără somn și părinți
 Fără umbră și așternut. Această biată piatră
 Nesocotită, această umilită slugă a nimănuia
 Această blîndă omidă a beznelor într-o bună zi
 Da, această cumplită omidă va deveni
 Fluture. Un fluture sfînt și curat
 Un fluture alb și etheric, un fluture
 Invizibil, un fluture uriaș, fără de care
 Nu se mai poate. Fluturile dintîi,

Anume fluturele mumă,
Fluturele obârșie în care-i strîns
Întregul neam de fluturi ce-o să vină.
Fluturele ochi, fluturele vis
Fluturele nebunie, fluturele fiu
Fluturele Duh, Fluturele Tatăl în veșnicie.
Agnus Dei — fluturele imm, fluture
Fără veșminte, fluturele biruitor,
Înălțat din morminte.

prea iubire

E-atîta jale-n casa mea
În noaptea asta fără știre
Un înger tînăr a murit
De prea multă neprihănire.

E-atît de alb și-atît de sfînt
Și-atîta de fără de moarte,
Îl țin în brațe minunat
Veste fierbinte de departe

Aici sînt ochii. Graiul lor
Al astrului în nerăbdare
Gata de-a fi și răsări
Și răsărit de a dispăre.

Ce vrei cu mine ? Ia-mă ! Sunt
Ce poate vremea să-mi plinească
Decît această noapte grea
În veci să nu se mai sfîrșească.

Și-n somn și-n veghe și-n pace și nepace
Crește ceva în mine de necuprins.

De-aș pleca într-o lungă călătorie
Câmpii cenușii urmărind cum se pierd
Înghițite de noapte acolo în nord,
Unde sirenele de neguri se jeluie-n zori
Când apele oceanului temute se duc
După vechea poruncă-ndărăt la-nălțirea
De taină.

De-aș dormi dus în nopțile de vară. O, Doamne
Cât se poate dormi sub cerul larg deschis !
Pe dealul acela drag printre garoafele
În floare-mii, de mîna Lui-lăsate-aici
Printre tăcutele morminte,
Poate s-ar potoli aceste vuiete cumplite
De ape rupte din înalt și peste focuri
Mari lăsate.

Un cântec minunat crește prin mine-n lume
Un cor de fluturi, uriaș, răstoarnă universul.
Măcar de-aș auzi, de-ar fi un imn distins
Să mi-l aduc aminte...

Dar nu-i cuvînt, nu-i sînt, nu-i nici măcar
Putere, un strigăt, ori porunci, măcar pedeapsă
Înviere, Speranță, Nu-s
Decît un fel de mări grozave fără ape
Mînate îndelung de mari lumini

Spre depărtarea care vine
Îndepărtându-se mereu
Și-apoi întoarsă blîndă mă înflorește.
În marile vîrtejuri sunt cuprins,
E numai o părere ce dispăre
Ca revenind și mai adînc în volburile
Ei primare pămîntul să-l strămute-n
Străveziu.

Garoafele-s cît munții și patrii de
Miresme îmbălsămînd un Mire-l duc.
Crește ceva în mine fără margine.
Un blînd semănător pe cînd dormeam
Și-a asvîrlit în noaptea mea sămînța
Și-n fulgerele toamnei dispăru.
Ogorul meu curat în așteptare
Din miezul nopții fost-a auzit
Și iată că venit-a sămînța-aceea bună
De care auzeam la sînul maicii
Povestind odată, un îngere cînd gînguream
Un cîntec crește-n lume fără margini.
Ce-i zarea asta-n jurul meu adusă,
Neștirile acestea copleşind !
S-au luminat și beznele. Se vede prin
Țesătura lor deplin...

Cîntați clopote. E pacea limpede de seară
Cînd știi că-n zori nuntașii vor veni
La poartă stai întreaga noapte
Cu faclele aprinse și veghind
Mirele vine și tot vine. Venit e
Și nunta de mult a început
Și tu aștepți, tainica lui Mireasă
Să fii luat la nuntă și să fii născut.

lumina neapropiată

Lumină te slăvesc și cînt
Fără să știu de ce lumină
Lumini tot vin și se depun
Lumină sunt răsfrîntă din lumină

Unde sunt frații unde voi
Eu însumi parte în lumină
N-a mai rămas nimic din noi
Sorbiți cu toții în lumină

Unde sînt frații, unde voi
Iubite mari de altădată
Aveați în mersu-ntunecat
O gălăgie minunată.

Unde sînt pruncii, voi părinți
Și satele acelea spînzurate
De clopotul departe răstignit
Pe funii de cenușă luminate.

Lumini lumină mă-mpresor
Oriîncotro e Liniște lumină
Pe zare stoluri mari cobor
De păsări uriașe de lumină.

Prin crăpătura ușii curg
Țărîni albastre de lumină
Ferestrele sunt roase-n nopți
De valuri despletite de lumină.

Izbește tunet biciuind
Cu bice de văpaie luminoasă
Straturi se-aștern lumini lumini
Lumină lină luminoasă.

Calc pe morminte de lumini
Furtuni pe mări de veșnică lumină
Ninge cu crini și plouă neîntrerupt
Cu trupuri mari de îngeri de lumină

Semințe străvezii cît munții cresc
În glee de limpede lumină
Nu se mai poate tăinui nimic
Căci totul e o taină în lumină.

Pămîntul nu-i decît lumini
Aprins la sînul tău lumină
Oasele noastre luminînd
În noaptea oarbă de lumină.

Cad fluturi mari cît lacurile grei
Pe umerele mele de lumină
Flămînd mănînc din faguri de lumini
Și sîngele în mine-i de lumină

Micrea luminii curge pe pereți
În cosmosul acesta de lumină
Lapte albastru clocotind
Lumină limpede lumină

E-atîta liniște lumini
E-atîta noapte de lumină
Că trupul meu a-nmărmurit
Și nu mai pot să umblu de lumină

Crengi grele de lumină lin
Foșnesc în veșnica lumină
Țesut e universu-ntreg
Din pînze groase de lumină.

Din fiecă clipă de ochi
Cîte-o columbă cade luminoasă
În codrii înfloriți divini
Din noaptea asta luminoasă.

Orice-ndrăznesc a și-nflorit
În zarea ta de trandafir lumină
De-ajuns un roi să îl privesc
Și curg miresme groase de lumină

Lumină-i fiecare prunc
Ce trece luminos pe lângă tine
C-o lumînare tremurînd
Spre cimitirul de lumine.

Lumină leagăn leac lumini
Lauri și flutre legămînt lumină
Lacrimă limpede în leat
Lumină lină din lumină

Lumină lină luminie
Lumină nemailuminînd
Lumina nu-i decît orbia
Ce leagă cerul de pămînt.

A fost un om, a fost un an
Ioan lumină din pustie
El nu era lumina doar venea
Lumină lină-n luminie

Pe urma lui creșteau lumini
Și-n cale-i izvorau lumine
Și a pierit fiind sorbit
De nebunia din lumine

candela

Candelă lină, candelă ușoară
Ulei și mir și lacrimă de seară
Durere grea și lină alinare
Candelă maică născătoare
Plîng veacurile și se-alină
În zumzetele tale de albină
Ulei curat din floare măslinie

Culeasă de un înger din pustie
Candelă milă lin milostivire
Vestindu-l pururea pe Mire
Stau nopți în șir de veghe lîngă tine
Întins pe spate-n holde pe coline
Sunt prea puține zile cîte sunt
Ca să-mi întorc obrazul de pămînt

Din zarea învierii tale
Candelă imn de îngropare
Sunt prea bătrîn și singur într-atît
Și plin de-ntunecimi și de urît
Soarele arde și se stinge
Steaua se-nalță și prelinge

Doar candela într-un ungher
Împinge taină în mister
Lumină candelă ulei
Se leagă treii între ei
Lumină lină blîndă legătură
Între icoană și făptură
Ce clopotul împrăștiește

Lumina cheamă și unește
Acum e noapte și departe
Cîntă cocoșii grei de moarte
Candelă roi de dimineață
Îndură-te și-mi dă viață.
De-atîta veghe și privire
Am devenit deșerte cimitire.

Lumină candelă fecioară
Jertfă de sine către seară.

Dar tu neam limpede picurat
Pe dealurile Transilvaniei —
Un potir de aur în altarul
Turmelor în care Păstorul oficiază.
Vița de vie-și trimite taina singelui.
Pîine vine din toate casele
La luminile de Duminică.
Aurul munților, potir, grîul, trup,
Vița barbară, purpură dumnezeiască,
Oamenii, prieteni de casă ai bunului Împărat.
Suntem păziți în nord de nunțile
Maramureșului. Acolo-i veghea de hotar,

Mirele și mireasa și atîta cînt.
Cine-ar cuteza să lovească !
Nu știm noi oît de mari cît
De puternice sunt neamurile
Ce s-au ivit din Duhul nunților,
Creneluri de nebiruit acolo-s
Împletite din crinii cîmpului
Și fluturi mii nuntași,
Și-aceste lanuri mari de somn
Și pace trainică pînă departe.
În miez de nopți e Mirele la noi,
În miazănoapte El veghează,

Veșmîntul bucuriei lui.
Munții-Păduri se-arată apoi
Cu aurul apusenilor. Acolo
Ne sunt clopotele din adînc,
Și schitul sfînt pe drumul neuitat.
Acolo-i ceasul nostru greu
Bătut în durată de aur.
Cine poate fi mai treaz,
Veghetorul, decît cel ce găsit-a
Comoara. Acesta știm, vinde tot

Și cumpără locul anume ceresc
În care-i ascuns imperiul de aur.
Cine poate rîvni altceva, cît ar putea
Mai mult avea decît aceste potire
Poteci în care taina se miruie !
Ce-ar putea mai blînd ocroti,
Decît bolta aceasta domoală
Cu Grabnica rugătoare înclinată pe ea
Și Fiul prunc stelar înscris în brațul sfînt.
Cine-ar putea veghea mai roditor
Decît altarul de aur. Aici e lumina
De seară pe veci, vecerniile fără ani,

Lumină lină aurind apusul soarelui.
Spre răsărit sunt munții sfinții
În care vulturii păstori păzesc
Turma de miei în preajma Învierii.
Jelind e veșnic fluierul de noapte
Și Maica pururea pe drum de toți
Cercînd de Fiul supt în inelul luminilor.
Poieni senine și ușoare, străbat izvoarele ;

Din loc în loc sălaşul ciocîrliei,
Coşniţe mari cu zumzete de aur,
Răsună toată vara prin păduri
Cînd teiul sfînt coboară către soare

Cu braţele de murmure şi cînt.
Oamenii stau pe lîngă holde
Puţină-i Pîinea pe nălţimi. Aierul sacru,
Potrivit se-arată doar pentru
Cei născuţi în scutece de foc
Tînjind din pîntece după această vatră
Cerească şi de legămînt. Fierbinte se arată-n zori
Vîntul de Răsărit cu veşti pustii şi slavă de departe.
Salemul arde-n vestirea lui
Şi fluviul şerpuitor şi munţii cei de baştină.

Spre miazăzi e poartă şi temeul
Unei patrii ce-o bănuim venită peste
Mări din graiul Pelicanului.
Lucrează încă pînă nu e noapte
Meşterul Manole cu doisprezece ai săi
În josul Argeşului. La Sinaia se ţine
Templul treaz trimis călătorului.
Transilvania. Aşa suntem noi, divin
Împrejmuiţi şi-n mijloc cortul
Blînd de lemn pe candelă clădit
Şi semnul extra muro. Afară din
Cetate se săvîrşi, în poartă spînzurat

Mielul carpaţilor. Cei duşi fi spun
Suflării lui Duh, sînt anume

Duhul Transilvaniei.

Căci nu-i nimic, nu-i oaste-n miez
Nu-i scaun, lege, nu-i judecător
Nici pedepsiri ; nu-i nici strîns avut,
Avere, pus pe viețuire,
Nu-i decît această strînsă
Scurgere de ani purtînd în brațe
Ramure de crini, flori negre
De miresme și patrii de garoafe
Și cruci de busuioc

Și munții-aceștia de rugi
Și de lumine, aceste cîntece nocturne
Ce-nnădușe privighetorile.
Nu-i decît cuibul pustiit
Și jalea țipăt în țintirimul numelor,
Nu-i decît buha și sîngele puhoai
Ce se încheagă negru la răscurci,
Nu-i decît spulbarea pustie
Ce macină în mori fără de trup,
Nu-i decît veșnica vestire

Că suntem pururea pe drum,
Că nu-i acoperiș în univers
Și nu durează mult scîndura
Putredă de piatră ce leagă
Hăul de alt hău.
Mișcare, trecere, pururea nevăzutul
Zvonește vatra ce ne-a izvorît.
Nu-i decît palidă aripă trecînd
Arzînd prin Duhul Transilvaniei ;
Un înger tînăr fără trup

Din care doar ecoul glăsuiește,
Un fel de murmur minunat,

Cădere limpede de ape,
Rezi vuvete cascade prevestind,
Din marele departe, de aproape.
A sta pe loc fără de stare
Lumină neclintită ce mistuie-se blînd,
Văzută doar din miez de renunțare.
Cum două aripi noaptea se ating
Înaintînd prin beznă fiecare.
Nu se aude decît un singur plîns
Cînd prinzi de veste călătorul
Că și el poartă Crinul Crucii lui
Al Mirelui, nemuritorul.

E drumul lung e drum întortocheat
N-am apucat să plec și s-a-nnoptat
M-am tot întors și-am strâns să fie bine
Ca un țăran din sat cum se cuvine
Să fie toate împăcate, deci
Cînd bate ceasul și ți-a venit să pleci.
De-atît amar de vreme sînt pe cale

Să ies cumva din ceața de pe vale.
Încins în zori în fiecare zi
Sunt gata bucuros de a porni
Și cînd s-apuc spre deal pe ulicioară
Aceași neputință mă doboară
Și mi se pare că-s plecat demult
Și mă întorc în cer de pe pămînt.

Cum să mă rup măicuță să cobor
Măcar pînă la cruce la izvor
Măcar pînă la poarta încuiată
Și s-o deschid spre zarea-nnourată,
Măcar pînă la buza de lumină
Ce-și sîngeră icoana pe colină,

Măcar pînă la staurul cu oi
Să pot pleca de-aici de lîngă voi
Să risipesc din plin măcar un ceas
Din noaptele din cîte mi-au rămas.
E ceva-n mine greu și-mpotmolit
Un fel de mări grozave ce încă n-au pornit
Ce sunt făcute doar și-s gata ca să fie

Dar n-au de gînd să uruie-n vecie
Sunt mori ce pleacă duse de cuvînt
Și nu-i cine să-l spună pe pămînt
Și stăm așa și așteptăm să umble
Cu brațele trudite și flămînde.
De-atîta așteptare în portu-acesta stîns
Aș socoti măicuță că sunt de mult ajuns,

Că m-am întors și-ar fi mai potrivit
Și-ți povestesc din cîte-am pătimit
Din ceasul înnoptat de cînd m-ai pus
Cu fața la părete înnădușit în plîns.

Lui Ioan Chira

A omului este povestea, a celui atins
 De rîvna luminilor. Suntem cîtă vreme
 Oleiul curat sporește la rădăcinile candeliei.
 Așa ne-a deprins părinții profeți
 Ce ne-au lăsat moșteniri nevăzutul.
 Nu vibrează această coardă pînă la
 Vedenia înfocată întins decît
 La atingerea văzduhului.
 Moarte sunt toate drumurile
 Ce nu sfîrșesc în steaua pruncilor.
 Acolo departe vînturile nu dorm,
 Cerurile nu încetează deasupra pădurilor
 Pe dealurile transilvane.

Din lămpi în lămpi văzduhul ne ocrotește.
 Avem un cer și ceru-i tunetul
 Ce-ntoarce semințele obîrșiilor
 Cu fața spre plugurile Răsăritului.
 Îmbrăcat curat în zorii sărbătorii
 Pe cărăruia ușoară, cîntărețul tînăr —
 În brațe poartă crinul cîmpiei,
 Garoafe roșii roua le atinge
 Cu buzele fierbinți. Cîntărețul urcă,
 Măreț e drumul lui și singur

E demult pornit pe drumuri
În căutarea drumului.
Cine-ar putea stăvili îndemnul său ?
Sărbătoarea crește, se-ntinde peste lume

Cu slava soarelui. Lumina nu-i un leac,
Nu-i nici zi, întâmplare, nici vedenie,
Haina sărbătorească a cîntului.
Astfel sărbătorind în zorii pădurii
Pe cărăruia bună de pămînt
Tînărul urcă demult deșteptat
De taina tainelor.
Cît țin pădurile de mult, cîte mai sunt
Pînă unde se întinde lumea lor
De lemn viu gata oricînd să ia

Drumul spînzurătorilor. Pădurea
Nu-i trup, nu-i pădurea în țăriile ei
Temelie. Mișcare pădurile sunt, înalt
Foșnetul coroanelor laolaltă,
Vuietul bolților, vîrfurile fragile
Muiate-n Etherul cel sfînt,
Duhul pădurii soarta și slava,
Pădure e cîntecul. Cîntul ușor,
Cîntul rostit, nespusa cîntare,
Rugă murmur îngînat
În graiul Părintelui.
Nu-i terestră poveste pădurea,
Nu-i un leat, nu-i un neam :

Laolaltă de trunchiuri vegheate
De frica furtunilor. Căci destin,
Ei sunt nemișcați, cei mulți
Renunțînd. În miezul de nopți
Îi văzurăți copacii vechi și curați
În veșminte liturghice, înflorind,
Transfigurați în prapori greoi
Uriși bobotînd pe colinele nădăjduirii
Și-n zori sfioși retrași în trupul
Strîmt și sfînt al Focului.
Pădurile, cît mai sunt, frăția
Le-mprejmuie, soarele veșnic
Din cămările nunții. Nu-i viața

Lor nimic. Ele sunt trăite,
Sunt traiul și neamul și graiul
Nevăzutului. Turmele blînde
Ce pasc obrazul văzduhului,
Pe scoarța lor fumează fluturii milei
Și cine-i bietul lor cuprins.
În umbră miile de neamuri,
Fragile vietățile. Mierla
Și sînzienele, Nu mă uita,
Și zborul cucului, furnicile

Și ciocîrlia, urna izvorului
Și păpădiile. Fluturii sunt rari,
Fluturii sunt vechi și străvechi
Și aceeași pe-aici. Aripelile lor
Raiu-ntrupează și sunt poteci
În păduri, sunt colibele iarăși
La foc în veghea păstorilor.

Astfel urcă tînăruL cîntăreț
În veșmintele sărbătorii, în chemare
Fierbinte. Dar eu.
Mai întîi ceilalți părinții și frații
Și neamurile. Cît sunt ei supuși,
Cît au luat drumul strîmt al renunțării,

Ce rost puteau împlini înafara
Altarului ! Neamul nu-i de ajuns,
Nici graiul. Nici aprinderea în comun
La flăcările vinului. Fără murmurul
Laudei la ce viețuire.
Se descompune fața omului.
Să iubim, să iubim, să iertăm,
Să ne-ntoarcem. Căci el ne-a iubit
Și s-a dat spaimei muritorilor.
Prețuim ceea ce va să fie
Obîrșia cîntecului.
Bucurie, acolo unde semințele
Mor în extaz în jilavele cîmpuri,

Liliacul pe deal, liliacul în floare
Și păsările cerului.
Păsări mii, miliarde de coruri
În zori. Ochiul focului le poate vedea
Și auzi memoria întunecatului pămînt.
Dar tu ești un sălaș Rohia,
Tu ești doar începutul de drum —
Tu ești doar sfîrșitul, odihna doar
A drumului. În fața ta cimitirul,
Frații duși sub candela brăzilor,

Poarta înaltă lucrată de mîna
Lemnarului. Crucile treze și numele
Tras ușor la picioarele cerului.
Pare a fi văzduh mormîntul vostru
Buni prieteni necunoscuți, Tineri
Monahi Bălai răpiți în floare,
În graiul luminilor. Și la noi
Soartă, răspîntiile destinului
Și-acele ape cenușii ce lovesc
În vedere.

Apoi troița bătută de vreme. Casa
Cea nouă pe temeiul vechi, temelie de
Aur coborîță-n țărîină. Maica Dochia,

Fratele Vasile, frații cei mulți
Cît nisipurile pustii pe plăgile oceanelor
Și cîinele casei și stupii în roiuri
Slăvite pe prispă în lăminis.
Tu fratele meu, umbră amară
Picurată în potirul clopotelor.
Masa-i mereu întreagă pentru pribeag
Și voi sluji și cum cere cuviința
Mămăligă cu lapte, și brînză de oi.
După utrenia luminată,
Fiecare la poruncile zilnice,
Truda-i a tuturor și grijile-s semn
Că Patria-i sfîntă povară.

Serile vin iute, s-așează lumina
Amurgului pe blîndețe fereștri
La vestea vecerniei. Ioane

Justinian din satul de lemn
Încrustat pe sălășele morților.
Constantin de departe înalt,
Prin zăpezi uriașe sosește,
Căciula Moldovei lovește în grinzi
Cu barba-nrourată scoate din sân
Inima candelii și începe să cînte.

Nu vă-nspăimînte, iubiții mei frați
Nu vă fie cu supărare. Îngînînd
De departe cu voi lumina lină cea
De seară. Laud pe Tatăl, Fiu și
Foc ceresc vărsat în fiecare casă
Și mult e minunat să-mpărtășim
Această veste bună,
Cu multă frică și cutremur blînd
Să nu se stingă candela lumină.

toamnă

Oprită-i creșterea. Cumpăna iar
Își umilește brațul în fîntînă.
Totu-i de-acum să știi să te întorci
Cît mai degrabă sub țărîină,

Să ai putere să renunți
La ultimele zări încrămenite,
Să-ți lași catargul verde-n port
Și să pornești pe navele cernite,

Să nu mai stai pîn-or veni
Vîntoasele trimese după tine
Copacilor li-e dat schelet
Să se arate singur pe coline.

Bine-i să pleci cu-nțîiul zvon
Cu-nțîii crai ieșiți să dea vestire
Să-ți aduni foșnetul într-o boccea
Și să pornești îndată după Mire

Să nu-ți pese de cele ce rămîn
Și de coroana devenită casă,
Ia fluierul nădejdiei din ungher
Și ieși cîntînd pe zarea luminoasă.

Nu-ntoarce capul de vei auzi
Că-ncep pe urma ta să șopotească
Iuțește pasul că s-a poruncit
Izvoarele adîncului să izbucnească

E bine să te pierzi printre cei mulți.
Cu-nțiile pornite spre ruine
Nainte de-a se fi lăsat
Pînziș de ploi și-ntunecime

Și-acolo de te-i fi ajuns
Să-ți cauți loc cît mai departe
De drumurile ce s-or ghemui
Cu miile-n pustietate.

Căci vulturii veghează nevăzut
Fiece hoit încotro-și scurmă
Culcuș ascuns mîniei ce-o veni
Cu candela aprinsă de pe urmă

Rămîi deschis în pace ; nu uita
Fluierul ți-l așterne la picioare
De va fi noapte cînd se va striga
Și ți-l aprinzi de lumînare

Oprită-i creșterea. Pe cîmp
Pămîntul pas cu pas cedează
A mai rămas din drumul lui
O pată de cenușă la amiază.

Peste păduri, sub păduri, în pădurile
Transilvaniei. Să ai norocul lor,
Norocul graiului natal, norocul
Unui loc, fierbinteia cumpănă
Unde să poți veghea.
Acum pe deal oamenii-ncep culesul
Viilor. În coșuri mari i-adună laolaltă
Și povestesc despre-ntîmplări și zile
Și nopțile și ceasul viețuirii lor.
Rostesc curați acolo mari nimicuri
Ce sunt tăria, sare a vieții,
Se lasă duși de-acele ape

De pe zare, cuprinși, se lasă luminați
Și potoliți la marginea amurgului
În libertate. Nu-i lumea decît
Prag de sat lăsat să-l treci
Cu cuviință, să-ți aduni bruma
De răbdări, să ți-l așezi umbriș în soare
Să te pogori în soarta lui și să aștepți.
Așteaptă vîntul, pîndă trează în Răscrucile
Păstorești. Pămîntul potolit așteaptă
Ivirea zorilor. Așteaptă lacul vulturul acel
Fără de patrie : să-și frîngă omul vechiul
Legămînt și să înceapă drumurile.

Drumul pe deal, drumul ros de poveri
Prin satele Transilvaniei.
Acel sîmbure de pace, rodnicia
Văzduhului într-un leagăn mormînt
Unde te-ai putea furişa să aştepti
Să-ţi aprinzi urmele sîngelui şi veghind
Să te socoţi aşteptînd.
Satele ies pe cîmp şi de pe cîmp pogoară
În univers şi se socot astfel
În zarea drumului.

Grîui e strîns de mult, zvîntat
Pe scoarţe-ntins şi-ales la umbra
Din livadă şi morile încep
Povestea lor de toamnă.
Primele pîini s-au şi-arătat
În, albele ştergare pe masa sărbătorii.
Lumina-i bună acum ca apa de izvor
Şi nu e greu s-ajungi la neamuri
De departe, să trimiţi din vreme veste
Că eşti pus pe drum şi vei ajunge
Prin păduri degrabă.
Ceru-i mereu aproape şi ocrotitor

Şi noaptea încărcată de foşnete de
Aripi ce-şi iau rămasul bun
Şi pleacă gîngurind sub stele.
Nu se mai pierde omul de acum
În prea departe. Toate-au devenit
Nespuse de grăitoare, se vede împăcată
Pe coline zbaterea fluturului în
Cămăşi de flacăra.

Cum petrecutu-s-au pe-aici
Poetii noştri, răbdători şi cu veciile
Legăţi prin straiul trudei la cuvînt
Şi-ntr-ale neamului nădăjduiri.

Coşbuc cu faţa de monah, creangă
De sat cu rădăcini plăpînde trase
Pe malul unor ape şi rodind la timp.
Şi Goga i-a urmat cu pace şi-n ceaslov
Lovindu-se de umbrele strămoşilor.
Cum calcă duhul aşteptării
Evlavios răsare crinul şi-i-aşteptat
Cu-acelaşi blînd murmur Luceafărul
De ziuă al inimilor noastre.
Pe cărării subţiri căluţi uşori de munte duc

Negura văilor în risipire sus
Şi la răscruci, descoperit
E cîntecul de noapte al miorii.
Un om a fost pe-aici zdrobit
În suferinţă. A trecut odată cu pelicanii
Şi-l cunosc dealurile arse de-aşteptări
Unde-i zarea Patria oii stîNSE
Pe columnele păstorului.
De-am cunoaşte seminţele îndeajuns,
De-am stăpîni măcar această rouă cerească
Frumos ar înflori neamul cel nou
De trandafiri la noi măicuţă în fereastră

Să ai o casă, prag şi grai uşă
La poarta roiurilor cînd se rup

Coroanele stejarului în floare.
Să ai drum liber ajuns la lampa
De pe masă și să fii, veghind
Cu-ai tăi în taină laolaltă.

început de iubire

Tîrziu dăm semn că am iubi.
Veac mult trebuie să treacă
Pînă ce-n raclele pustii
S-adună-o lacrimă de apă.

Căci nu-i iubirea acest dor
De-a te lipi de patimile țării
De-a risipi etern și de-a pofti
Încovoiat sub jugurile cărnii.

Țărînile țărînile le pasc
Și ce e pleavă pierde în furtună
Orbecăind molizii prin păduri
Îi mîncă strîmbă molia bătrîna.

Grea e iubirea și-o pricepi
Abia cînd nu mai știi de tine,
Decît că drumul ce ți-e dat
Un altul l-a bătut mai bine.

Decît că haina ce o porți
Și nici cămașa nu sunt ale tale.
Și nici curat obrazul nu-l retragi
Cînd cel viclean te pălmuie pe cale,

Decît că singurul avut
Ce se cuvine să-ți rămînă
Nu-i decît veghea lîngă cel uitat
Zdrobit în suferință pe colină.

Căci nu-i iubire decît semn
Că trebuie să ieși întîmpinare
Pe cel împovărat să-l ușurezi
Și cel pierdut să-l scoți la arătare.

Iubirea nu-i decît a ști
Să te retragi în ceasul cuviinții
Cînd clopotele cad pe cer
Și-ți cer luminile ființii

Atunci cu brațele pe piept
Să lași să cadă candela în ceață
Căci Mirele va trece negreșit
Să-ți ia icoana stinsă de pe față.

origine

La început a fost pustia
Și în pustie era vînt
Și-n vînt ardea ascuns cuvîntul
Și în cuvînt era pămînt

Pămîntul nu era decît
Un trandafir în miez de noapte
Pe crucea liniștii uitat
Iubind lumina de departe

Și trandafirul nu era
Decît lumina ce-o să vină
Și tot venind s-a întrupat
Lumină trandafir lumină

Lumina nu de sine sta
Ci-l căuta pe fiecare
Pe nume din pustii strigînd
Tu ești cutare și cutare

Așa s-a întâmplat că eu
Venii lumină luminată
Întîiul prunc cu-ntîiul grai
Și te-am numit pe tine tată.

Apoi se-ntunecă din nou
Și nu ne-am mai adus aminte
Decît de marele pustiu
Plin de cenuși și de morminte

Și-n miezul nopților din nou
Ne-am ridicat bătrîni cetate
În care șoarecii boceau
De spaima și singurătate.

Se-aude iar bătînd buimac
Un negru vînt cu vești străine
Și cerul iar e spînzurat
De limba zilei care vine

Din nopți în nopți tot mai adînc
Aud cum anii se scufundă
Pustia iarăși de ferești
Se freacă oarbă și flămîndă

Noi unde suntem ? Încotro
Cine mă strigă iar pe nume
Deșteaptă-te e focul, foc
Uititul foc se clatină în lume

Iar trandafirul mâine-n zori
Va răsări pe altă mare
Un alt pământ și cer va fi
Și-atunci poetul va dispărea.

Scumpă mamă te văd acolo-n sat
Către ceasul miezului de noapte,
Cînd pruncii dorm și lingă foc
Tu stai cu mîinile împreunate.

Și-l rogi pe Domnul șopotind
Un grai ce nimeni nu-l pricepe,
Ce se termină veșnic într-un cînt
Abia lăsîndu-și umbra pe perete.

Lampa-i trasă, tata-i dus de mult
După mălai cu caii pe cîmpie
Și lupii urlă de flămînzi pe deal
Și-o oaie-n casă fată-ntr-o tupsie.

Jarul își lasă laba pe sfîntul zugrăvit
În sticla din icoana sîngerie,
Bezna de-afară se freacă de ferești
Cu mîrîit de ger și sărăcie.

Dar tu măicuță pe scaunul umil
Acolo pe-ntuneric lângă vatră
Cu fața albă ca un sîmbur sfînt
Ești maica noastră preacurată.

Mielul fătat abia îl iei cu grijă-n pumni
Și ud îl storci de nări și de picioare
Cum storși am fost și noi în alte nopți
Născuți aici pe vatră în sudoare.

Oaia își trage soartea prin casă șîngerînd
Și behăie speriată după mială
Și tu o culci îndată jos și-i scoți
Cu sula cleiul din țîța virginală

Apoi bagi sfîrcul țapăn mielului în gît
Și mielul smulge din rădăcina sacră.
Și oaia maică geme behăind,
Și pruncii dorm în bunzile de piatră

Și tu măicuță ieși și-aduci din pod
Coșarca plină cu otăvi albastre
Și oaia paște fînul crud în ger
Și mielul este pasca Învierii noastre.

Apoi se crapă încet zorii de zi
Și mielul răstignit în răsărituri
Își lasă sîngele prin marile zăpezi
Și lupii-l ling flămînzi în hăpăituri.

imnul iubirii

Dincolo de patria credinței,
Dincolo de tărîmurile nedăjduirii,
Trăiește facla iubirii.
Dincoace de noi, mai aproape
Ca noi înșine,
Se-ntinde graiul dragostei.
O limbă are această țară
Fără neam, ce n-o
Povestesc decît îngerii
Și muritorii.
Multe se spun despre ea,
Multe i se pun la socoteală ;
C-ar fi de neam domnesc,

Și-ar viețui pe un tărîm
Greu de atins.
Iubirea nu-i persoană fiul meu,
Zadarnic vei cerca să-i
Vezi făptura, ochiul ei, să te
Lovească din aproape.
Nu-i ființă și origine,
N-ai să găsești nicăieri un înscris
C-ar veni anume dintr-un cer
Să se reverse într-un altul.

Nu-i înscris nicăieri despre ea
Și de vrei s-o numești cu tărie
Vei povesti alte limanuri

Și alte mari prăpăstii
Vei ocoli. Ea e mai mult
Decît aceste toate și mai puțin
Pentru că-e altceva.
În freamătele cărnii de-o cauți n-ai să dai
Decît de valul de cenușă,
Pe gură nu-i și-n fluturii de mai
Nu sîngeră nici o poveste
Nici roiul încleștat în zbor
Mînat de vînt cînd zorii se sărută

Cu arborii călări pe zări
În icoane fumegînde,
Nu-i veste dintr-acolo.
N-o știe tînărul aprins de dor
După iubită. Nici ea, fecioara
N-o cunoaște.
Și nici poetul n-o mai știe,
Iubirea nu-i de teapa lui.
Demult poezii izgoniți au fost
Din taina ei. Nu întreba
La casa lor de vîlvă,
Ei au pierdut cheia harului
Ce bănuia văpaia dragostei

Altundeva și altcum ar fi
Să-ți pregătești marele tău drum,

Călătoria ta-ntr-acolo.
Alți însoțitori să vestești,
Alte straie să-ți pui, calul
Și aripile altor vietăți
Să-ți urmeze
Cînd vîntoasele-ncetează
Și cumpenele pier, cînd
Scîncetele morii
Nu se mai deșteaptă, cînd
Vin acele valuri mari de frig
Și se-ncuibează în ungherul casei.

Cînd vlaga trupului s-a scurs
Cu fulgerele în țărîină
Cînd oasele sînt albe și
Ochii s-au oprit și mîna
Tremură-n lumină, cînd
Graiul cade șirag
De clopoței pe veșnicul cîmpiei
Cînd nu se mai aud ce șoptesc
Viorile venite-n omenie,

Cînd e de miezul nopților
Trecut și-ncepe să se lumineze.
Din lămpi în lămpi trec veștile în șomoioage,
Că să apropie rumoarea unui rai
Pe aripe vuind la guri de revărsare
Al fluviului veșnic ce
S-a clintit din loc,
Cînd nu-i decît un cer spuzit cupolă
Ce se revarsă uriaș cu sori flămînzi
Și neclintiți, strălucitori orbînd și

Cotropind,
Cînd încetează larma din jur și au pierit
Toți cei din care-ai apărut :

Și fumul vetrei și grinda-ntunecoasă
Și floarea de mușcată și dealul însořit
Și vița-n floare și holdele din soare
Și ochii celor dragi și prietenul iubit.
Cînd se întoarnă gura însetată să
Soarbă din căușul tuturor,
Atunci cînd dus, întins
Auzi dinamica putere, cutremurul
Acel zguduitor ca și cum s-ar
Descleșta un munte fără margini
Din vijelioasele-i țîțini și prăbușit
S-ar cufunda-ntr-o mare ;
Abia atunci cînd trecere se cere,

Cînd vama cea mai grea se va-implini,
Cînd ultima solie ce te urmează
Își ia rămasul bun și ea rupînd pecetea
De-ncredințare, cu steagul frînt și
Armele-n pămînt, se-ntoarnă goală
Veghea-n noapte și însoțitul
Alb și luminat
Intră în mătcile grozave
Din care nimeni n-a hălăudit,
Ce curg etern, uitare pe uitare în veșnic pomenirea

Celui Sfînt, înconjurat de aripi miriade
Ce-aduc slăvire, fără-a osteni, Celui ce-a fost

Pustie muritoare, zdrobit pe deal de lemn,
Celui ce cîntă-n fiecare și Celui fără ani ce va veni.
Abia atunci să știi că-i semn
De dragoste ; c-ai fost iubit
Pînă la capăt.
C-ai ajuns în Patrie.
Prin moarte degustăm din ea,
Marea iubire, numai nefiind aici,
Ne-ntoarcem la izvoare
Să viețuim iubirea cu ardoare.

imnul garoafelor

Sîngele craiului și scînteioara
Așternute picioarelor cerești,
Sămînța fără origine. Nu-i neam
Cel ce te poartă în grădinile
Mirelui. Din aproape L-ai văzut
Și-L cunoști și-L rostești
Celui ce te privește. În lume stai
Și treci arzînd deosebită-n port
Și viețuire. Oamenii n-au decît
Lumea de-aici pentru a-mpodobi
Iubirea. Din cele ce sunt ne-am clădit
Graiuri și foc am aprins din bucuria
De noapte.

Aducem acasă și devin una cu noi
Cele ce ni-s dragi. Umbra poienelor
Și zvîcnetul aripei ostenite-n amurg.
Astfel și florile. Mult mai cumplit
Ne întrebă decît ceru-nstelat,
Alta-i bolta lor ce-o deschid
Înăuntru în lume. Tainică
Și fără răspuns rămîne-va
Lumina lor de noapte. Nu se frîng,
Nici sting, nici piere cenușa lor
Din crugul pămîntesc. Le soarbe

Sufletul, slăvitul vînt și
Astfel stau în umbra mea de veghe.

Dar garoafele, fiul meu. Carnea lor crudă,
Bordo închis și foaie peste foaie. Fragile sunt
Ca buzele cuvîntului. Deschise stau
Și le rănește roua sfîntă la subțiori,
Cerească ceată pe pămînt văzînd venînd
Cel ce rămîne.

Atins se cheamă neamul tău
De revelație. O, bucuria de-a vedea
Odihna viitoare stînd în preajma
Soarelui fără amurg !

Înflorește durerea și suferințele sunt frumusețe,
Garoafa sînge scurs de mult pe lemnul păcii
Iată-l dat în floare.

Nu pierе jalea și focurile nu se sting
În veci de subt armura noastră. Se mută
Doar vestirea-n Crin și întruparea-n
Crucea de semințe. Grîul e chip
Și față povestesc și ochii animalelor,
Primejdia și slava sunt pe chip
Încruciate fiecărui. Pe obraz se lasă
Ultima vestire. Pată mai grea și groasă
De miros ceresc. Aici comoara se scufundă.
Icoană țin în vîntul izbucnit,

S-o spele apele furtunii de trecătoarele
Poveri.
N-avem iubit al meu copil decît

Menirea dezvelirii. Fîntînele-ngropate-n
Nisipiș, cohortele de foi puhoiaie
Ce-au nădușit graiul stelarelor fîntîni,
Să fie iarăși slavelor lăsat.
Nu poate sta prea mult ascuns
Chipul făpturilor. În miezul zorilor
Veghind pot răsări anume fiecărui.
Nu-s moarte, fără grai și duh,
Nici urmele pierdutelor sălbăticiuni,
Sîngele lor zvîntat din pietre funerare

Urlă cînd ploile-l rănesc.
Nimic din cîte-au fost cîndva
O clipă nu-s pierite. Veșnică-i
Însăși umbra gîndului de-a lumina
În lume. Însăși nefirea este.
Din toate strigă chipul să se vadă,
Și nevederea e, văzut
Și adorat se vrea adorator cosmul slăvit,
În fel și chip cu dar anume fiecărei umbră
Și ungher. O horă chor fără de margini

Țin icoanele făpturilor cu toate.
Așa-i și cu garoafa. N-o poți frînge
Din slava chipului ceresc ce odihnește
În uimirea sa. Curate cresc și fără
Stînjenire sub clopotele Transilvaniei.
Din cimitir coboară peste sat
Rumoarea lor nemuritoare
Moaște de mir duhovnicesc
Transfigurînd pămîntul.

veghe

Aștept să înceteze acest vînt
Și să pogoare noaptea pe cîmpie
S-aud corăbiile cum se-ntorc
Pline de oase din pustie,

Aștept o mîină din înalt
Să-mi bată noapțile la ușă
Să-mi picure pe poartă-n zori
Semnul de sînge și cenușă,

Aștept să vină de pe deal
Caru-ncărcat cu viile răscapte
Și să înceapă focul gol
De-a lungul miezului de noapte,

Și steauă tu a zorilor de zi
Dă te vestești din nou de sărbătoare
Și-acest liman de lut să mi se ia
Cu cer cu tot din mădulare

Aștept ca pâinea ce o frîng
Să mi se facă fluture în gură
Și din paharul ce-l sorbesc
Să-mi sară-un șarpe sub armură.

imnul luceafărului de seară

În fiecare seară te arați
Făptură blîndă a ființei noastre.
Cînd încetează cumpăna să tragă
Din adînc izvoarele,
Se-ntoarce lucrătorul către vatră,
Atunci rămîn pămînturile
Singure. Toate tînjesc după un acoperiș
Altul decît cerescul boltei.
Grijile vin și omul istovit
Coboară spre veghe către
Casă. Rămîn și drumurile
Singure deschise pe pămînt
Rotindu-și sclipățul ușor

Pe dealuri și pe văi.
În cuibul rece se întoarce
Căldura păsării și gîngurind
Se leagă puii frați pe veci subț
Aripile maicii.
Se trage poarta dinspre cîmp
Și se aprind luminile. Ferești de apă
Pîlpîie vestind povestea omului
Întors la matca familiei.
La masa dinspre Răsărit s-așează
Tatăl. Lampa-n grinzi grăiește

Pace pentru lume
Pruncii în jur cînd

Se rostește Imnul de slăvire,
Sunt numai ochi la chipul părintesc.
Apoi împart din pîine și încing
În sare și sorb ulciorul devenit
Izvor. Acasă este omul, toate sunt
Din bucuria mîinilor lui închipuite,
Lampa și vatra păstrează în cenuși
Scînteia soarelui mutat în odihnire.
Numai în veghe urzește omul
Firul subțire care duce
Vestirea lui în univers.

Întoarse și turmele, se-mpart
Pe strunga staurului. Cele sterpe
Rămîn pe dinafară și cea zămislitoare
Trece prin strîmtul vad
Sub alt acoperiș.
Cînd ugerele pline se deschid
Și vîjîie ploș laptele bun
Și alb în oalele păstorului,
Atunci se-ncumetă lumina
Ta Luceafăr blînd în tremur
Peste lume.
Păstor ceresc saluți din slavă
Păstorul pămîntean veghind

Calea oii din mări peste țară
Și neam la crucea vînturilor

Ce freamătă văzduhurile munților.
Nu stelei închinare și nici luminii
Voastre ci sîngelui ce sîngeră în voi.
Acele rări ce se străvede Luceafăr
Luminos sub straiul tău cînd
Vîntul dezvelește coasta
În care părul țeapă te-a fost pătruns
Cînd spînzurau în holdele de rouă
Zboruri ce nimeni nu le-a mai văzut
Cu capete de soare și trupuri de lăcuste
Încolăcite-n jurul Mielului.

Viind la apusul soarelui,
Văzînd lumina cea de seară
Lăudăm prezența Ta-ntreit
În lina pace a candelii.
Tu dai vestire că încep
Să lumineze cîntecele-n lume
Tot ce s-a strîns cu trudă pe cîmpii
Se-mparte cu bunăvoință.
Linișțiți sunt frații mei, Neamul cel nou
Din care-mi trag prin moarte sîngele

Din osul lor os părinții mei
În pace-nsămînțați prin catacombe ;
Slăviți să fie în iubirea lor
Și împăcata lor pe lume viețuire.
Cînd se aprind luminile-n amurg
Și steaua cea dintîi străluce
Se strîng cu toții într-un grai
Și cîntă cu ardoare laolaltă,
Împart apoi din aluatul copt

Fărîmitura sacră,
Muiată-n focul rubiniu.
N-avem noi altă origine decît
Amurgul. Cînd ziua începe,

Stelele dintîi vestesc rumoarea
Zorilor pe lume.
Mari sunt ele și grăitoare
Deasupra pustiei. Acolo țin loc
De trecut. Acuma, astăzi este
Totdeauna. Nici viitor nu poate
Fi. Nimic nu trece și răsare,
Oprită-i spaima. Doar bucurie
Ceasul cînd adie roiul de
Miresme din roua raiului,
Grădinile sunt pline de ardoare
Și-ncremenite unde șopotesc
De pe izvorul sfînt.

Cîntînd începe noaptea și prin somn
Se mută viața-n dimineață,
Fără să știm și întrebați
Cresc zorile de ziuă pe coline.
Între Luceafărul de seară prinși
Și învierea Dimineții
Nu-i decît un răsărit în
Zori. Luce doar Unul pe vecie :
Amurgului o față-n miez
De nopți se desfoliază altă-nchipuire

Și-n zori al treilea obraz,
Slăvitul grai și-l tremură-n fîntîne.
Triada stea a pribegiei noastre
Cuvînt rostit și Maranatha
Acum doar cîntec, doar curată
Întîmpinare și iubire.
N-am altă armă și scut, nu-i alt
Cort să-mi lumineze umbra
Decît evlaviosul Imn al dragostei.
Altă țărîină-n care să-mi păstrezi
Icoanele semințelor.
De dincolo sunt toate pogorîte-aici,
În fașă oul ține foșnetul aripei.

Nu dobîndim nimic. Doar
Să putem păstra atît amar de Har
Și măreție. Toate-ți sunt ție date.
Din pîntecele maicii, ai urzit în vlagă
Întregul răsărit.
Dumnezeiesc alcătuit copilul meu
Și cine te-ar putea lovi pe-o altă cale
Decît a mulțumirii ! Evlavios să-ți sumețești
De mic firava-alcătuire și simțire,
Căci nu-i cum ne dezvinovăți de nu vom
Proslăvi etern,
Așa cum crinul poartă viitoare neamuri
În portul lui duhovnicesc.

Nu-s stelele de sine decît poveri de piatră
Ce-ngreue văzduhul
Și-n lumina lor nu-i de pătruns
Decît fără cuvinte.

Cumplit doare prostia omenească,
Trufașul său de sine stare.
Pustie-i pîinea necăjită fără de pacea
Mirelui. Și puhav așternutul,
Noaptele cuiburi de duhoare împrăstie
Fără de vînt ceresc,

La ce-ar fi nebunia asta roditoare
Fără de Numele și Nunta lui !
Suntem în prag de sărbătoare. Așa e satul,
Neamul lui. Suntem din seminție minunată.
Să ne povestim
Cu frică :
Cînd împlinit-a pruncul o sută douăzeci de zile
L-am scos către Luceafăr,
Adia lumina suferinței, veghe și post, o
Zi era din cele de cenușă.
Rugător se tîrîie pe ulițele crucii
Durerea bunului Păstor. Pe dealul
Căpățîinii ard cele trei straie ale nopții.

Ne-am lipit de acest deal pe veci. Această culme
A spînzurătorii. Zdrobit de viu Peștele
Vede deșertul mării coborît pe cîmp.
Luceafărul de sînge, Vestirea morții ești
Acolo răstignit pe cimitire.

imnul morților

Și morții sunt neam. Ai noștri sunt
Cei duși mai aproape de inima lumii,
Graii spun ei și dintr-ale lor averi
Ne ținem vetrele. În mătcile lor
Ne zbatem ființa către noaptea de aur.
Nu croim noi alte poteci decât cele
Ce-au fost. Abia când suflul morților
Ne ține loc de suflare dăm semn
Că am trăi. Soarbe pământul
Partea lui din puterile noastre.
Cît freamăt stă la temelul holdelor !
Toate câte le ia pământul sunt
Pentru noi. Nu risipește mormântul
Nimic din cele încredințate ;
Se-ntoarce doar focul în somnul
Din care-a fost deșteptat.

Unde sfârșesc morții și-ncepe
Cîntarea noastră cine-ar putea
Numi ! Cărarea cea de vînt
Pe ape n-o cunoaște nimeni
Dintre călători. Vîna de
Vuiete cerești ce zmacină
Golurile nopții, noi n-o putem
Dibui. Cuibul ce-și coace

Seminția în veșmînt vulturesc,
Nu-l putem deosebi. Și-a păstorului
Veghe sub crucea staurului,
Unde sfîrșește muntele și-ncepe
Văpaia. Bucurie se cheamă
Neamul morților. Pe neamuri
Stă graiul lor
Rînduite în slavă. Duhul

Le păstorește și Lacrima
Crinilor din cîmpiile de
Cenuși, acolo unde izvorăște
Fluviul șerpuitor spînzurat
Pe marea de pucioasă.
Toți împodobiră-mpăcarea. Mila
Îi primește sub pavăza sa.
Se adaogă doar înc-o mărgea
De temeii în coroana Păstorului.
Prin ochiul lor se vede
Nevăzutul. N-avem alte
Ferestre ce dau către murmurul
Mumelor. Copil soarbe sufletul

Meu lapte de foc din Duhul
Părinților.
Nu spaimă vestesc cimitirele
Ci icoana-mpăcării,
Soarele dreptății le ține-n brață
La sînul curăției,
Focul în foc îngropat,
Dogorește doar scîncetul
Văzduhului.

Nu stă mult trupul aprins
Între noi.
Înfăşat fierbinte-n veşmântul
Preoţiei ca şi noul născut
E dus îndată-n grija
Părintelui. Graiul maicii
Ne luminează aici,

Dincolo-ncepe
Cîntecul părintesc.
Cu foi de palmier tinerii
Vestesc biruinţa. Uns
Cu mir pentru ceasul de
Nuntă îl salută solitar
Pelicanul din grădina
Iubirii. Pe subt porţi
Oile pasc bruma
De umbră căzută din
Pustie. Rare sunt seminţele
Înafara porţilor. Nu-i decît
Un izvor viu aici pentru toată
Cetatea la picioarele Templului.
Capul retezat al preotului
Îi ţine loc de istorie.

Şi la noi sub crucea de stejar
Orînduiţi deasupra satului
Ei ne sînt acoperămînt.
Nu în văile vedeniei dedesubt,
Loc de văzduh ne ţin ei
Ridicaţi în slavă pe limba
Clopotului. Din el cad zăpezile

Și de acolo vin vești despre
Vecia răsăritului.
Sub vatra lor ne-am clădit
Adăpost. Cerul ne sunt ei
Și mersul vremurilor ;
Cînd steaua se clatină-n

Naltul sfînt, amintiri năvălesc
De la pruncii petrecuți
Iute prin sîngele nostru, rupti
De mult din roiurile omenești.
În soare și vînt ne ard
Cimitirele. Stăm pe foc,
Călcăm gura Duhului
Greu lăsat să cînte
Călătoria noastră.
Viitorul neamului, nădejdea,
Marea noastră șansă și noroc
Marele nostru veșmînt la care
Țes toate războaiele Patriei.
Așa sunt morții. Fiul meu, învață
De mic păstoria, deprinde timpuriu
Încotro cearcă neamul lor să

Pribegească. Nu pasc oile decît
Foaia de grîu și sîngele din viță
Ocrotește semințele și-n zori să ieși
La truda rădăcinilor arse de fum
Și neputință ! Taie altoiul din
Nobil neam și-l du să lumineze
Seminția acolo-n pacea Salemului.
Întîiul vînt ce sare dimineața

Spre noi cîntînd la candelă
Venea din numele acest
Cît mierea cea mai de preț în grai
Nici raiul nu-i mai acasă-n
Țara mea ca numele iubitei.
Păci acolo între cele două mări
Înconjurat de munți și de coline,
Piatra jertfei și vâlul de mireasă

Al Crinului Garoafă, Sfîntul mir.
Că te iubesc și cine să mă-ntoarne ?
Au adîncimi și-ncepătorii,
Spaimile nopții neființei, foamea
Și frigul gol și biciul, scuipat
Zdrobit, oare ce rană
Mi s-ar putea trimite
Să-mi spargă vîna care trage
Viață din inima lui. Pe veci
Legat ca focul de văpaie,
Ca laptele de uger
Și soarele de trup.
Nu sunt al meu cum nu-i a sa

Poteca lăsată pasului să ducă-n munți
Speranța văilor.
Golul mormintelor e viitorul ; aceste
Coșnițe de aur pline de taină
Și de Imn, aceste clopote cîntînd
Fără de limbi, luminile aceste miriade,
Smerite-n zori naintea mea
Cînd plec genunchele cu teamă
Și lacrimile bucuriei sting flora

Pămîntului. Te luminează, luminează
Slăvit al păcii grai și neam !
Cît te iubim cu toată seminția
Și-ntreg acest pămînt întors !
Nu-s munții noștri decît o încordare,
Numai auz întins pe mări
Să prindă zvon de sărbătoare

Din gura ta de rai dumnezeiesc,
Din mîna ta întinsă peste neamuri
Cu flamurele păcii fără ani.
Cum aș cîrți cînd ziua ta începe
Cîntînd, cînd zorii te vestesc
Atît de falnici și de puri. Cînd
Calci cu turmele de rouă
Păduri și văi și lanuri și
Cetățî ca un izvor
Să nu se stingă-n matca lui de dor,
Cînt trece umbra
Slavei tale pe subt icoana păsării.
Cum să nu se răscoale noaptea-n mine
Văpaia adorării ! Cum aș putea dormi,
Cînd stau de veghe
Slăviții fluturi

Murmurînd pe mii de voci, culori fără de nume
Și Mume fără de cuvînt, cînd
Fructele din floare sar pe lume
Nerăbdătoare de-a-nvălîni făptura mea
-Nclinată după unghiul zidit de foc
În poarta mea.
Nu-i nimeni mort cînd tu viață

Te chemi și ne numești pe toți,
Cînd trandafirul dus odată-n slavă
Nu mai pogoară-n fulgerul cenușă.
Cel viu rămîne viu de-a pururi
Și cei ce trec chiar stinși
Ard în vecii. Viață slavă

Peste slavă, din zori în zori
În veșnic răsărit ce nu mai urcă
Și coboară.

imnul luminii

Cum să slăvesc, cum să te laud,
Cum să povestesc, în ce grai, în ce
Strai să îmbrac acum bucuria
Ce mi-a fost dat s-o privesc !
Căci am văzut lumina, căci
Iată sunt pe veci atins și
Bolnav. Acest trup, ochiul
Acesta slăbănog, în acest vas
Mi-a fost dat să zăresc, să gust
Să contemp lu toată slava ei
Fără chip. Acest om muritor,
Acest nume și cu această limbă
Am simțit, am vorbit, am încremenit
Într-o noapte și-o zi, de mai
Multe ori, am auzit și-am văzut,

Am fost ridicat, am fost scufundat
Umilit și slăvit să văd cu ochii
Mei, cu sufletul meu, cu mîinile
Mele s-ating nevăzutul slăvit
Pe cel ce este veșnic viață,
Să văd și să-nțeleg lumina.
Apoi a pierit, s-a retras
Ca o mare fără seamă, ca
Un ocean supt de reflux.

S-a retras de pe zările mele
Și acum sînt aici năucit.
Știu că era adevărul întreg,
Că eram cel după care-am
Vegheat și rîvnit să-l
Presimt din aproape.

Venea încet și s-așeza deasupra mea
Ca la o mare depărtare ; sta un fel
De roată uriașă plină și galbenă
De-un alb bolnav aș zice,
Aur străvechi lucind ascuns dogoritor.
Din toate cîte știu nimic nu semăna :
Nici soarele, nici altui semn
Ceresc și nici imaginației.
Apoi venea aproape și înfășura.
Cu un cîntec mut, ca o putere
Dinamică și rotitoare, cuprinse
Întregul loc unde eram întins și apăsa

Pe ochi și pe ființă ca o povară
De nepurtat. Știam că-i ea Lumina
Și fără seamăn lăsam să o privesc
Cîntînd fără cuvînt și fără grai. Un
Imn ce-ncerc să mi-l aduc aminte
De slavă imn și nesfîrșit.
Apoi se retrăgea în depărtare iarăși
Și se făcea lumină pămîntească
Și plecam cu cantea iar pe
Cîmp pe banca din pădure și
Încercam să înțeleg din scris
Ce se-ntîmplase.

De cînd văzut-am nu mai am vedere,
Și toate-n jurul meu s-au ofilit
Caut cu deznădejde adesea și-n mare

Bucurie nu mai am stare, umblu
Și-am umblat prin toate graiurile după
Slava aceea ce mă cotropi atunci.
Adesea vine-n zori cînd după veghe
Deșteaptă-mă cîntînd, o simt că
S-a lăsat în trupul meu și oîntă
Cu sîngele năvală slăvind iubitul
Răsărit de zi.

A devenit ființa mea întregă
O pîndă de hapsîn, sunt ca un hoț,
Sunt încordat ca arcul de războinic
Să-i văd slăvitul pas cînd va lovi
Din nou umila-mi așezare.
Să mi se smulgă limba de pe gît
Cu cleștele fierarului de nu-i

Voi descoperi tăria și bătaia
Și prea sfînta miere
Din toate darurile ce mi se trimit.
Nici o dulceață nu-i în ea, căci
Mai presus de toate cîte mi-s date aici
Spre bucurii ; au o anume limitată
Văpaie-n firea lor și o cunosc
Și-a trandafirului mireasmă o
Pot vesti întregă cît e și
Darul raiului inima mea îl știe
Și laptele fierbinte proaspăt muls
Și pîinea sfîntă o cunosc ușoară

Adusă-n zori altarului prinos.
Nici rîu nu-i ea și nu-i nici
Rece bătaia dintr-un astru
Nevăzut. Lumina soarelui
O știu cu carnea și toată
Umbra ce mi-o port în el,
Și nici-o taină nu mai este
Mie în golul nopților.
Cunosc și știu de încotro coboară
Văpaia vînturilor și-n zăpezi
Mi-am fript spinarea veghetoare
Și limba mea a pătuit pe rînd
Din toată flora și izvoare
Le-am pătrecut prin soarta mea.
Îi știu și leului copilăria și

Cornul șarpelui l-am biruit. Din mîna
Mea ling munții slavă cu turmele
De aur fără veac și nu-i culoare
Să nu o fi purtat în pace
Pe crucea pieptului cîntînd
Și v-am iubit pe voi coline toate
Și holdelor le-am dus secerători
La ceasul potrivit și pentru toate
Lăsați o văduvă și un orfan
Să mulțumească Domnului de soartă ;
Dar ea Lumina nu e nicăieri
Nu o cunoaște graiul și focul
De-l întrebi n-au auzit de ea
Nici vulturul în rotocoale de-i spui
Să dea vestire, n-a priceput,

Nici roua raiului de primăvară
Nici slava crinului nu o cunosc.
De-ntrebi cîmpia năvălită-n floare
Dă semn cîntînd că n-a trecut pe-aici.
Și hora satului de-o știi ca știutoare
Te va-ndrepta spre alt acoperămînt.
Nici omul n-o cunoaște, nici pietrarul
Adesea nici altarele n-o știu,
Nici clopotul cu turnul nu se-ntoarnă
Măcar c-un zvon din acel veac,
Nici cimitirele n-o știu, zadarnic
Voi străbate cenușa lor în lung și-n lat.

Pămîntul n-o cunoaște de-l ții în
Faptul serii albastru cît mărgeaua
Întrebînd, la rîu. Măruntă-i lumea.
Și goală și puțină, abia răsună pasul
Fără glas al pustnicului în sandale
Trecînd prin iarba schitului.
Și nici poetul n-o cunoaște. El socotea mereu
C-o știe și te-ndeamnă într-acolo.
Dar i-un drum închis. Nu-s decît
Fundături și mlaștini ce joaca lor
Îndeamnă și cine să urmeze
Cu-ncredere vestirea lor !
Nici gînditorul nu mai are harul
Acoperiș, vegherii lui.
Un semn slăvit cunoaște Văzătorul,

Necunoscutul nimănu,
Fără de neam și vatră pribeagul
Și umilul ; evlavie se cheamă,

Pe-un tărîm trecîndu-și drumul,
Nevăzut Nebunul.
Așezat la temelia lumii cu răbdare,
Clădit de viu în sfîntul legămînt
Ce ține cerul spînzurat în soare
Și pe pămînt sămînța spînzurată-n glij.
El cel ce dă adevărire cu facla
Sîngelui aprins că nopțile-au
Trecut și crapă zorii
Luminii fără de-nceput.
Ei nu sunt oameni ci gunoiul lumii
Ajunși batjocură de rîs,

Ei nu-s decît o trestie fumegătoare
Nu-s decît țipătul neprevăzut
Ce-ngheață spaima nopții-n măruntaie
Celui nedrept și risipit.
De el de-ntrebi te va lua de mîină,
Din peșteră și alte mîini
Se vor întinde și frate după frate
Înșiruiți și mîini de mîini
Veți pogorî, vă veți întoarce
Pe cumpăna aceluia ceas
Din care toate sunt uitare
Și numai El a mai rămas.

imnul întoarcerii

Acum e sărbătoare la noi,
Mari facile s-au aprins,
Cetera de fum, fluierul din lemn domnesc
Și tobele ușoare din pielea vietăților.
Clopotul păstoresc la lumina soarelui.
În amurg se întâmplă întoarcerea.
Tatăl în prag cu brațele deschise
Primește închinarea Fiului.
El vine întors de puterea pământului.
Pretutindeni e cerul, dar grai
Nu povestesc decît cimitirele.
Patrie — locul întâlnirii celor
Ce nu se mai despart.
Harul înobilează și mila
Ține trează povara văzduhului.

Nu se întorc decît muritorii,
Cinstea și norocul întoarcerii
Nu-l au decît călătoriile.
Cît spui, cît ai adus să verși
În visteriile Neamului.
Morile goale mereu, așteaptă demult
Grăunțele de aur.
Mătcile secetei cer murmurul ploilor.
Cît ți-ai purtat umbra prin univers,

Cît familiar ai lăsat cerul Duhului tău
Să lumineze fața străină.
Nu ne știe străinul decît
După zvîcnetul inimii. Omul nu-ți cere
Decît împărtășirea de taină.
Cît ducem noi veac de la noi

Să aducem putere și soartă.
Nu vroim decît pătimirea curată
Lîngă potirul împărătesc
Și frîntul din același frămîntat
Al grîului străvechi.
Cît ai întors, cît trudit
Să pătrunzi din slava celor de departe ?
Puțină umbră în țara cuvîntului.
Ce este profeția, s-a spus,
Cît este freamătul furtunilor tale
Vedenie ? Vei sta lîngă
Auzul celui trimis să priceapă
Pe așezămîntul de piatră.

Între voi va fi drumul nesigur
Din pămînt reavăn gata
De-a primi sărutul semințelor
Și vei mărturisi :
Acea brumă de rouă
Pe zborul fluturelui
Ceara așezată-n răscrucci
Din care se împletește jertfa
De lumină pe pieptul răposașilor.
Fiece semn al trestiei în simbol

Satele sunt pe dealuri încă
Îmbrăcate-n cămașa crinului.

Nici împăratul nu-i mai sărbătoresc
Înconjurat de cete miriade.
Slăvit să fie ceasul întoarcerii,
În vatra lui ard mirurile nunții,
La care-au fost strigați
Deal după deal, fereastră cu fereastră.
Din tobe blânde să trimitem vești
Și-n trîmbițe ușoare și-n trompete,
Să-ndemne buciumul enorm din jalea fetelor,
Gorduna groasă și fluiera fierbinte
În preajma mării sărbători
Când vin în valuri pelerini
Podoabă la ceasul clopotului.
Întoarcerea — mijitul sărbătorii
Cu frații și cei dragi, cu cei străini

De port și grai dar laolaltă
În jurul Focului, cel sfînt
Din Patria Garoafei.
Suntem descoperirea Realității,
Lumea ce stă la pîndă
Să-și petreacă întregul foșnet
Prin umbra strîmtă a Inelului.
Se văd cele ce sunt întregi ;
Suflarea sărbătorii luminează
Și nu mai sunt decît acolo El
Și noi venind din Marea Noapte
Cu brațele de slavă duși
Vederea față către față.

Cîte au trecut peste tine ?

Valuri potop au intrat

Pînă-n gură și-n ochi.

Loviți de nămoluri puhoi

S-au scurs toate cascadele.

Neam stins, neam prelins

Una cu sămînța uriaș împlîntată

În craniul stîncilor,

Una cu focul și văzduhurile.

Nu-s turla aici, nici zidiri

Ci libera floare a Iubirii

Petrecută Încrederii-n grai

Pe firele Nădăjduirii.

Neagoe-nțiul testament

Din tată-n fiu înscris pe pielea

Proaspăt jupuită de pe catargul ceresc.

Nu-i neam decît acolo unde a-nceput

Trasul pe roată al Fluturului,

Unde văpaia încolțind în os

Iși mută suferința în imnul sărbătorii.

Ieși din pămînt, din grai, din așternut

În miez de noapte desprinde-te de toate

Și-ndreaptă-te spre zarea

Ce-o voi deschide eu

La marginile lumii pentru tine.

Deocamdată pribeagul, rupt

Și pe drum din vechile chingi

Ce te robeau. Liber acum și singur

Cerul doar urmează pas cu pas

Firave flamurile tale.

Spre Răsărit e drumul între cele
Două mări în vârtejurile Pustiei
Tel-Arad și-apoi cobori acolo
Unde doi din trei cu foc ceresc
Și moarte coborâtă.
Roșcată ca pe sulițe stă zarea
Pe oasele pustiei sprijinind un veac
Al nimănuia ; încă omul nu-i acasă
La Părinte. Torent se varsă valea
Joasă a râului lepros șerpuitor
Pe subt picioarele Mar Sabei.
Ieșirea nu-i decît o moară uriașă
Cu zurut grozav ce-ți prinde capul
Între ale sale zvoniri
Să-ți subțieze firea întru ascultare.

Apoi lăsat ești iarăși lîngă foc
Să-ți lecui rănile. Dar nu mai ești
Al tău. Pe veci pierdut. În Cel ce este
S-au mutat elanurile tale,
Nu se mai bucură primăvăratec
Pasul trecînd prin sfîntul înflorit,
Aici nici struțul nu-și mai păstrează puii
De dragul Drumului pustiu, nici Pelicanul
Stol nu-i de găsit deasupra gurii de vărsare
În marea dulce dinspre nord
Pe unde se revarsă Borasul barbar
Prin munții veșnic încărcăți în rouă
Și scînteie albînd vestita Via Mari.

Ieși din acest sat, din acest grai și neam
Din firea locului. Aceste clopote de-acum

Una-s cu fața Morților. Galbenă-i
Funia și limba de scamă fără leac.
Ieșirea este întoarcere. Cei care vin
Adeveresc de-a pururi ceea ce rămîne,
Restul etern, coroana de temei
A ființei neamului.
O țară de morminte în care nu-s
Decît în zale luptătorii apărînd
Albastrul cerului întins pînziș
Cu prundul peste ape ;
Cum din adînc s-au'd tîrîndu-se
Cu trupul mult și monoton
Grele și mari fluvii de taină

Peste locul prohodului Prôdrom.
„Un vis am avut un vis“ —
Nu-i sfînta realitate-n el,
Falsul profet să-l lași să-l
Povestească. Tu lasă-te vîrît
În puțul cu nămol
Din curtea templului
Acolo stai și vei pieri.
Ori lasă-ți zdrențele ce le-au trimis cu funia,
Le pune subțioară și lasă-te tîrît din nou
La fața omului. Spune mai departe prorocînd
Nu osteni chiar de va fi în țandări
Limba să ți se zdrobească
Viteazul prototip monahul Irmiașul.
Satul profeților. Un ceas pe jos

Spre răsărit ieșind pe poarta oii
Treci dealul nopților pe unde Mirele veghea

Cu cele douăsprezece seminții sub stele
Și-n mari extazuri pregătea
Cutremurul Catapetesmei.
Cobori apoi pe pielea groasă a mării
Fără grai și veac pe jos cîntînd
Cu fluturii pustiei în diminețile de foc
Ale Iubitului sfîrșit de an
Din soarta legilor.
În cort stă pămîntul la amiază
Sub lumina cortului.
Sus pe deal elinul Ioan

Aprinde Candela Amurgului
Și Clopotul pustiei cade cu
Sunete de aur peste preasfîntul
Și umil Satul neamurilor.
Aveți voi încredere că vă port
Spre acel val ușor de mirare
Nădăjduitar ce ține trează
Taina în potir și-n frîntul pîinii
Soarta firii ?
Nu-i cîntărețul decît acordul inimilor,
El cunoaște ceasul cînd trebuie lăsat
S-alerge liber șarpele prin casă.
Scump își păstrează el făptura
Nefrîntă de mijloc. Liber va vesti mereu
Severul cod al Patriei iubirii,

Împăratul graiului ; cu virtuțile
Nunții încins este el. Diadema lui
Metanoia se cheamă. Întors și ieșit
Așezat la cîrma veacului.

El are dreptul de cinste. Al său tron
În preajma Tainei ce se săvîrşeşte
Luptă-i cîntecul pentru acest loc
Să nu-l doboare molia și umbra.
În acel unghi de unde se străvede
Lăuntrul jertfei și al Ispășirii.
Slujitor el, între cei ce vin, străinii,
Și ai casei, cei care ies și cel întors,
Puntea de aur. Graiul său o-ncheagă,
În miezul sărbătorii.
Întoarcerea, întoarcerea spre Copilărie.

Rohia-n inima pădurii
Și pruncii Patriei în jur cu flori
De crin în brațe gătiți de sărbătoare
Din deal în deal doxologînd
Garoafa sîngeră colina
Și Transilvania-i un Imn
Al zorilor fără de moarte
Din ceasul zilei fără de sfîrșit.
Moldova veac molatec,
Liturgic miez de nopți ce mistuie din sine
Veghind odihna Domnului Sfînt,
Cel Marele Ștefan.
Din Țara Românească vin holdele și pîinea

Pe masa sărbătorii.
Vinu-i din văi călugărești
Față de masă ochi din Maramureș.
Păstoru-i preot din Carpați,
Mielul jertfit este Mioară
Mereu pe umeri dus la zorii

Sfinți de primăvară,
Cînd crapă iar troznind de jos
În sus Catapeteasma veacurilor oarbă
Dintre cei Doi ce vor fi grabnic Trei.
Lumina-i lină și soarele în slavă,
Și-i veșnic bucurie fiul meu
Și-i veșnic Imn și veșnic sărbătoare
Și pururi suntem sfîntul drum
Ce nu-și mai află pacea decît

Culcat pe zare, descoperit și în extaz.
Așa-i pămîntul, două pîini roșcate
Într-un ștergar țesut în veac,
În mîna maicii duse către soare
Pe-o cărăruie pîlpîind abia,
Parabolic îl vei spori în averea
De taină a omului.
Cum sîngeră steaua
La căpățiul păstoriei,
Cum umblă slăvitul Răsărit

În jurul Mirelui.
Și vei trimite mîinii salutare
Și-n ochiul celui ce așteaptă vei lăsa
Izvoarele să sîngere.
Vălul tras de pe instrumentul
De luptă în sihăstriile eroice
Unde capul viperei și-a găsit
Odihnă-n matca Mielului.
N-are multe de spus întorsul,
Fapta iubirii e grai
Monedă de aur plătește

Flamura sîngelui său,
Clădită adînc la temelia viței.
Nu încape aici decît ceea ce este ;
Floarea-soarelui și grînele,

Pacea colinelor în zori cînd
Se trezesc secerătorii,
Și pelicanul singur întors
Pe vechiul așezămînt.
La cuibul altarului
Un tată ne hrănește pe toți.
Om și dumnezeire
Nu maică e sînul, ci Duh
Ce-l confirmă pe noul-născut.
De sus e focul-naștere
Întors din cer pe calea de țărîină
Pe-o punte fir ce leagă două Patrii
Făcînd din ele Cosmosul întors
La matca lui originară
De aripă fierbinte pentru eternul zbor.
Cîntați popoare, alt Imn se aude
Urechile nebunilor deja presimt
Un cînt universal fără cuvinte,
Un cînt fără silabe doar veșnicul Cuvînt
Alef etern în alfa odihnească,
Omega simbolul cel sfînt

Din ou ieșit rămîne pururi Unul
Și nu e Patria decît din neguri miliarde
Sărbătorind frățesc înaintarea, drumul.
Căci nu mai este decît cel ce arde,
Căci nu mai sunt decît cei ce jertfesc

Miresmele garoafelor par vestitoare
Cînd ies de-acasă și se risipesc.
Și pelicanul crește simbol pe coline
Abia cînd trupul mistuit,
Abia cînd rupti ficații de la sine
Se mută-n pruncii care i-a zidit.
Și fiul nu-i copil decît atunci
Cînd se întoarce Tatălui în poartă,

Cînd munții bat din palme-n sărbători,
Și dealurile ca și mieii saltă,
Cînd se încinge hora fără grai
Umăr la umăr, față către față
Cînd nu mai este slavă și slăvit
Decît Luceafărul de dimineață.
Cîntați popoare, n-a mai rămas din voi
Decît această sfîntă bucurie,
Decît aceste mummure ocean
Ce curg puhoaipe către veșnicie.
Boul mănîncă paie cu leul la un loc
Și șarpele se joacă de-a pururi cu copiii
Și soarele și luna s-au oprit,
Pe-aceeași poartă neagră a Cîmpiii.
N-a mai rămas din toate cîte sunt

Decît Iubirea devenind Cuvînt.

imnul testament

Fiul meu prunc ce ți-aș putea lăsa
Aducere-aminte de la mine
Ți-s ochii dintr-ai mei și mersul și-n obraz
Îți cade-aceiași umbră de rușine.

Nu stăm noi mult pe-aceste culmi și văi
Prea-i multă întunecime și tăcere
Și cerul mult prea mult lăsat.
Pe noi apasă cu durere

Căci suntem fiule vîrîți
Într-o poveste ce ne depășește
Și nu-i putem veni de leac
Pășind spre ea și ea se tînuiește

Ni s-a legat de sînge și-o iubim
Mai mult ne tulbură decît alină
Mai mult ne-ndeamnă să ieșim
Cît mai degrabă în lumină.

Căci suntem fiule-ntr-un fel
De margină fără hotare
Și nu se vede malul potrivit
Unde să-ți lași semnalul de plecare.

Pipăi într-una ca un fel
Nesigur de statornicie
Ca o coroană ce s-a împăcat
Dar rădăcinile-s în agonie.

Nu-ți pot rosti de ce să te apuci
Muntele-i strâmt și marea e ușoară
Și graiul s-a-mpămîntenit
Și-l stăpînește spaima milenară.

Există o urmă ce te-ar putea purta
De-ai îndrăzni cu rîvnă timpurie
De spargi în zidul casei spre răsărit și ieși
Ajungi degrabă fiule-n pustie.

Să nu fîți iei nimic de drum,
Gol noaptea nevăzut te furișează
Și-n zori vei fi de mult ajuns
La urma care ne urmează.

Cînd frații și părinții dorm
Îndeamnă-te cu rîvnă-n risipire,
Nu te-nspăimînte fiule, pe drum
Că vei cădea degrabă în orbire.

Așa e dat. Întîii pași aduc
Dureri cumplite ca o vîlvătaie
Vulturi de hoit ocol s-or repezi
Să-ți ia ființa dintre măruntaie.

Și vei surzi de-a binelea și-or pogori
Popoare de lăcuste peste tine
Și nu te-o vătăma decît la cap,
Dar o să-ți amintești de mine

Atunci să știi că ești pe drumul bun,
Că ai intrat în urme pîn'la sînge
Că ai ajuns la miezul grăitor
De unde-ncep luminile a curge.

De-aici e bine să te lași
Dus de val acolo unde duce
Și să primești de la izvor să bei
Paharul roditor în cruce.

imnul lui ștefan cel mare

Pentru Herbert Günther

Nu pentru Domn lăsa
Armata de imagini cu vulturii
Peste mormântul tău, înveșmîntate-n
Flăcări să se rotească.
Și tobele de luptă și fluierele suliți
Și flamurile bucuriei ; nu pentru Domn,
Nu pentru mîndrul Domn viteaz
Al patriei Moldave, ci slugii
Prea umilul rob ascultător
Poruncilor de foc ce-au ridicat
Veșmîntul acestui pașnic neam
În mare trecere naintea
Slavei cerești.

Genunchele de rob plecate
Pe lespezile reci în rugi
Acatistînd. Smerit în post,
Jertfind din rodnicia hîldelor
Și-a vinului cunună dusă
Eternului potir.
Așa-l cunoaște graiul meu
Și Imnul de aceea îl slăvi
Căci slugă cu nevrednicie
Ștefan se socotea umbrind
Colinele pămîntului.

Pe capul bourului arde-n stemă
Steaua-nvierii păsării de foc

Din vatra de cenușă
A Rusalimului pustiu rămas
Cu ceara spânzurînd un roi
Pe crucea primăverii.
Podul înalt și Valea albă
Cîmpia de oase, Valea Vedeniilor,
Cîmîtir nocturn, își tremură
Oștirile nădăjduirii brațul
Constrîns la apărare. Mîna
Croită pentru semnul sfînt
Fiorii cruzi ai morții-o-nclăștară

Pe furci și pe securi. La oaste
Prunc din pîntecele maicii
Și cel bătrîn pînă la gît pierdut
În marile zăpezi. Femeile torc
Funii din cîlți muiați în smoală
Pentru căruțele de călăreți,
Bătrînele înnădușe fîntînele
Cu fiară și-amestecă-aluatul
În coveți cu fluturii apocaliptici
Ai ciumelor. Satele and, în urmă
Nu rămîne decît pămînt neîntocmit,
Ca-n zilele dinții. Veșnic rămîne
Neamul fără zidiri temeieri,

Ci-și poartă-n inimi cortul — shema,
Pe roți e templul sfînt și bucuria-n cîntec

Ascunsă — adînc în grai cu toți
Pribegi, izvoarele-n ulcioare
Pămîntu-n roți și grînele-n potir
Cu vinul sacru laolaltă.
N-are vlagă osul năvălirii în sinea sa.
Apos bate sîngele cotropitor în
Fundătura inimii.
Dreptatea nu-i cuvînt ci axa nopții
Ce ține-n cer pleiadele și echilibrul
Oului în cuib. Țipăt ea, ultima
Flacăra țîșnind din mădulare

Muribunde. Tronul și stema neamului,
Ea stă pe scaunul dumnezeiesc.
Drept s-o privești în ochiul fără umbre,
Demn și dator să-ți aperi osemintele.
Cei duși mai întîi și seminția viitoare,
Freamătul stolului nevăzut ce-și
Vuieste neamul la gurile de vărsare
Și-n rădăcini pe pielea izvorului
Boltit în inima pădurii.
Albinele Moldovei Constantine,
Știi tu drumul lor în valuri blînde

Sub soarele de iunie. La Văratec
Stau turme uriașe de fluturi
Gata de-a porni cu cer și cu pămînt
Cu tot în slavă la semnul Mirelui
Cu ștergare mari îmbrobodit
Obrazul nopții fulgeră în lume.
Cum luminează în mijlocul fraților
Și părinților fața îngerului

Cînd se deschide poarta și se vede
Slava cerească. Acolo peste
Chedron în umbră păstrează
Noaptea urmele vie, trecute-ncet
Spre cumpăna colinei

De unde începu ascensiunea.
Pe acel deal frate al meu
Am stat să povestim cu El.
Peste pustie se vedea muntele
Nebo și-un corn din
Marea Moartă în diamanticul
Amurg. Tu ești fratele meu.
Și ne-am schimbat veșmintele
Fără să știm, că împlineam
Un sacru legământ.
Îți povesteam jertfa și templul
Golul mormîntului ne ținea
În valul păcii. Adia vîntul

De seară și pogoram cu crengi brumării
De măslin colina sfîntă a sărbătorii Floriilor.
Pruncii ne urmau. Bătea din turnul mare
Al căpățîinii clopotul străvechi
Și noi țineam în lume trează
Lumina bunului pămînt.
Nu-i cîntecul iubitul meu frate
De drum decît păstrarea acestui sat
Ceresc aici în pace între oameni.
Ștefan Coroană, candelă,
Întîiul slugă — diacon la împărțitul

Pîinii pentru masă,
Dreptatea văduvei și pruncului
Orfan din darurile pămîntului.
Avea acest copil și semnul
Duhovnicesc : din el grăia
Și-n el își ridica veșmîntul
Și solia. Mirele-i răsări
Naintea celorlalți din slavă,
Aname pruncului. Din dreapta
Tatălui primit-a semn
Și el sta drept în lume și smerit
Își ridica obrazul să vestească
Anul milei pe urma pelicanului.

Iertat îmi fie Doamne
Graiul parabolic și simboalele
Ce mă ocrotesc !
Cu drag le-am învățat cu sîngele
Și rup din pâinea lor ca și
Din pâinea trup. Profeții
Nu se vestesc pe ei. Și-i Doamne vai,
De nu te-om povesti vizionar.
Pe roata focului tras
Și dus în vama fără vămuire
Cu feceorelnicul nebun,
Fără aloe sacră-n lămpi
Rămas subț porți în nopțile din urmă.

Pe aceeași stîncă unde mielul
Sîngera, ai ieșit urmărit
Prin porțile frumoase.

Aici vorbit-ai grai de foc
Și Ingenul pe fața ta trecu.
Nu mai era nici an, nici veac,
Nici om în chipul tău. Ochiul
Nu mai vedea ; vizionar au
Început să cînte toate,
Clopot ceresc de carne
Devenită Duh cînta

Pe limbă omenească.
Ura nu arde nicăieri mai adînc
Decît atunci cînd față-n față stă
Sfințeniei. Izbește stîncă perlă
De-un munte de țărîină.
Putna-i pe vale. Deasupra
Sunt pădurile și jos colboară
Rîul peste țară. În coasta
Domnului, Daniel sihastrul
Sîngera sfetnic. Vedenie el purta
Crucea Moldovei pe sub soare
Nu-i Domnului însoțitor mai bun
Decît ascetul, treaz veghetorul

Lîngă cumpene nemilostiv,
Să-mpartă pacea norodului.
Dealul trimite har și
Muntele dreptate și din iubire
Pentru cel umil se naște oastea
Ce păstrează umbra mormintelor
Virtute pentru neam.
Nu-i de ajuns azi și cele viitoare.

Din foc trecut se-ncheagă
Cenușa vulcanului. Nu-i grai
Decît al morților. Fără părinți
Osul e strîmb în carne și
Ochiul sîngelui năîng.

Nu calcă drumul încotro e zarea
Și amortește vulturul în ou,
Nu mișcă seminția din grînare,
Fără leacul prohodului.
Orb stau înaintea vederii,
Un singur ochi ne luminează.
Făptura lui întregă este hrana
Și singur strai și așternut.
Din iubire oriunde-am fi Tu cu noi
Pătrunzi în nopți cu zorii pe vecii.
Și-n munți de aș pieri la temelia mării

Și-n rădăcina beznelor de aș fi dus,
Harul pătrunde, vede și păstrează
Și chipul meu rămîne-va atins.

imnul lui avram iancu

Tu nu ești nou, dar dintre vechi Întîiul aici
Lăsat în grai să sîngere s-ar cuveni. Nu piere
Urma eroului, doar se îmbracă-n foc și devine
Icoană în grinda muritorilor. Precum aloia de aur
Țesută deasupra apelor, astfel s-așterne coroana
De slavă în sîngele alesului. Din leagăn se cutremură
Focul ceresc în smeritele mădulare. Laptele supt
Din albul, pieptul mumii, șerpuitor ocolește mormîntul.
Pe făgașul luptei intrat murmurul întîmplării înflorește
Destin. Precum roiurile, de matcă, este neamul durat
De aura eroilor. Oasele lor încrucișate gâlbui,
Candelabre țin treaz în carne urletul continuu.

Vine cîte unul trimis în veac, în mers neșovăind
Și spune adevărul. Una-i în faptă și grai și cei mulți
Îl presimt de departe îndată intrînd în raza lui de luptă.
Prin ei întorși, rămîne, puși pe drumul încet și greu al
Libertății ; ținut de obîrșii, are încă Transilvania
Cerească lipsă de văpăi pecetluind comorile-n pămînt
Și-n jurul turmelor numind veghea păstorului. Între
Carne și os cuțitul împlîntat n-a furișat văzduh
Cît se cuvine. Lucrează fiul ca și tatăl sub crugul
Soarelui. Pe holde stau în valuri neamuri de
Nădejdi ce-așteaptă cu mireisme începutul și-n drum
Revarsă stavili vămi și nu le biruie decît nemuritorul.

Nu prin moarte suntem ceva, nici nașterea nu-i ceas
Nalt pentru fiii pământului, ci zilele hotărâte să lupți
În lumina puterii. Apusenii la noi sunt munți loviți
Pe dinăuntru cu fulgere de aur, în văzduh se întăresc
Și stau în blîndă taină păduri de brad și goruni și stejari.
Țăranul moț e potrivit și blond cu ochiul getului
Albastru,-n braț viteaz și la răbdare îndelung și-n
Port evlavios, hrănit cu lapte și din blîndă miere
Graiul mlădiu îl zămisli. Lucrează turmele și cînepa
Feștile în lămpile ușoare, ca țesut, ștergarul ține trează
La icoană candela sărbătorii. Sunt locuiți
De foc și de amintire și-i ocrotește dragostea mai de demult.

Încă tatăl tău Alexandru începuse lupta dreptății-și
Ctitori sălaş curat în satul Vidra și-n cuvînt rostit
Puternic chibzuit își făcu loc de păstrăv în șuvoiul
Vremii. Pruncii-i îndemnă de mici s-apuce straiul
Cunoștinții. Avram sortit spre preoție, l-a oprit porunca
Timpului în templul Justiția. Strîmb atîrnau balanțele,
Aurul greu de-o parte cerca să-l dovedească piatra
Stearpă și pămînt hain venetic așezat peste semințe
Zvîrlite-n glij din sacrul răsărit. Dacu-n latină
Pribegea liturgic în ritmul Sofiei. Nu eram oameni,
Socotiți din pricina credinței în urma Schismei. Dreptul
Slăvitor pe dealul Extra Muros își ocrotea în exil mormintele.

Nu-i exilul plecare. În exil trăiesc ai casei. Fiilor li se cere
Ieșire din sînul părintesc. În bunzi, prin munți în peșteri
Lîngă turmele altora, la focuri ce-nghițeau, pe limbi albastre
Căile dreptății. În păduri nu cresc decît poieni ce-ndeamnă
Omul să se-ntoarcă și rămas să-și desfacă graiul. Nu-i
Putere fără cuvînt și duh fără de faptă. Transcenderea pădurii

Se ceru Transilvaniei. Straiul de rob slugar, fugar pribeag
Iobag amar, mînat de bici sub trăznetele nestatornicului amurg.
N-au dăruit stăpînii țării vitregi, acestor prunci ai firii decît
Sansa vecinicului vînt intrat în neam cu zorii sacri ai sărbătorilor.
Mută-i gura vremii fără limba eroică, repetă doar întocmai
ceea ce

Puternic cerul hotărîse prin Fiul, Mirele înveșmîntat în strai
etern

La dreapta veșnicului vechi în zile. Curat și fără umbre
Crește pelicanul în cuiburile neamului. Deasupra ferestrelor
În clopote și-n cimitir prin ierburile groase și-n floarea cea
De crin din cumpăna răscrucilor. Din grîul cel de pîrgă aduce
Sfînta jertfă sub candela altar și povestind în rugă pe șopote
Cu cei pieriți de mult din seminție. De dragul căruia, cel de un
Neam, ai îndrăzneală către miez de noapți cînd oasele îți ard
De vii în carne și lațul spaimei te-a pătruns adînc. Al celor
Trei părinți, cel cotropit de aștrii pe țărnul mărilor, izvoare de
Urmași, cel Mirele Rahilei și apoi copilul dus în trei zile
Ca să fie-adus jertfire vie încrucișat pe lemnul focului. Dar noi
Cît mai păstrăm slăvită legătură și cît în Duh sîntem
ofranda tainei ?

Se scurge drumul de pămînt de-a lungul rîului și printre dealuri
Sate în nopți urzite-n jurul lămpilor. În vetre prunci
și în păduri
Sălbatec își duce straiul cel prigonit. Grai la strîmtoare precum
Asina profetului balaamic. Pînă să ajungi la credință multă
rătăcește
Brațul în zvîcnetul sîngelui. Apoi ieșind din ea pe rîpile
mohorîte

Printre holdele puhabe-n gliile reci poți ridica steaguri
războinice.

Dar fiind fiul luminii stai dezarmat sub flamura salemică.
Nu mai vorbește natura. Nici umbra nici luminile nu-și mai
rostesc

Legământul. Se cufundă poteca în noapte și buhele se trezesc.
Prin

Inima pădurii trece carul încărcat cu griji și suferinți.
Medievală

Luptă, crudă neștiință. Țară de roți și roiuri și fîntîni.
Sihăștri noi

Prin scorburi pe la stîne încinși cu șerpi în straie crude
de sălbăticiuni

Atîta suntem, cîțiva eroi și graiul mesianic. Satele vii și cele
Ce-au trecut în umbre. Moșii pe drumuri murmurau amurgul
Împăratului. Pe spade sticlea ceasul morții. Mereu s-amîină
Plata lucrătorului și strigătul pătruns-a în auzul Sabaotic. Nu-i
Cu puțință temelia pusă din punga hoțului să prindă rădăcini.
S-a

Pustiit pe veac și Betsaida, Ruinele vuiesc din Corasin și Marea
Moartă mîncă încă poarta nedreaptă a Sodomei.

Cîmpia Libertății

La picioarele Moriei prin înlăturarea Moirei. Avram
Iancu craiul munților, ce răsărit se poate citori în patriile
Răsăritului? Viforul vremii te-a lovit pe cînd treceai călare, —
În zori pe sub ferestrele dreptății. Șarpele-n coronat izbi cu coada
Și-apoi într-o bulboană sură-n dosul casei sorbit de ape dispăru.

Amorțesc în paralizii și peste noapte pier, se scutură din lume
Ca și roada moartă, răzvrățiții. Cel ce nu are să-și dea haina

Și sabie din tîrg să-și lege lîngă braț, dar Mirele
Rostise : lasă, cînd două brațe-ale mîniei se îmbrăcau
Să verse purpuriul inimii. Greu se desface trupul de ură
Și gura de blestem, pute țarna lumii de sînge curs prin uri
Fără pricină. Astfel sări din cursul blînd smerită firea ta
În nebunie și tîrît ai fost de rătăcită-ntunecime de rîs
Și fără har și gînd. În zorii de septembrie pe-o rogojină
'N casă străină ai adormit sub creștet cu un fluier și-ntr-o
Năframă boț, înscris citeț rostit spre împăratul nemaitrimes,
Te-au tras pe car sub gorunul lui Horea adăugat la

Neamul de eroi în mohorîtă zi de toamnă ; cădelnițele
Fumegau sub limba rece-a clopotului. La cap se cernu
Ploaia-n pînziș, frunzarele duium și jalea cucuvăilor.
Poeții te-au rostit pe grai fără putere și-n lege ai căzut precum
Un steag zdrobit de vijelie. Viforul vremii cum spunea și
Cearcănele soarelui. Carul de luptă-i prea gros cu noroaiele
Neamului trase pe roți să poată pătrunde urechile fragilului
Și nevăzut acul în mîinile neșansei de-a fi aici acum pînă
'N amurg. Nu străbate focul decît foc și nevăzutul umblă-n
nevedere
Oricît izbesc în porți de diamant picioarele greoaie ale morții.
Cîntecul sacru îndulcește gura ce-o zămislește-n straiul omenesc.
Aproape ești, erou, dar cel al Milei altfel în Har și foarte
de departe :
Privesc prin neguri plumbul înghețat în viforul neistovit.

Cuprinsul

Iubit cititor, 5

CUM SĂ VĂ SPUN : 1964

Autoportret, 10
Sfârșitul războiului, 12
Ploaia, 14
Sentimentul mării, 15
La zece ani, 28
Cîntec, 29
Mînzul, 30
Adolescent, 32
Beau lapte, 34

VIAȚA DEOCAMDATA : 1965

Teribilul actor, 38
Invers, 40
Pămîntul, 42
Cosmosul meu, 44
Elegie, 46
Iarnă grea, 48
Veghe, 50
Schiorul, 52

Ciocîrliile, 54
Scîndura de balans, 56
Dezechilibrăm, 57
Limba străină, 59
Și iată, 61
Origini, 63
Ar fi mai bine, 65

INFERNUL DISCUTABIL : 1967

Ca în paradis, 68
Dealuri, 70
În așteptare, 71
Etape, 72
Zi și noapte, 73
Omul, 75
Zorii, 77
Cu trudă și sfială, 78
Un bulgăr de zăpadă, 79
Stea dublă, 81

VĂMILE PUSTIEI : 1969

Ascensiunea, 84
Amintire, 92
Bucurie, 94

IMNELE BUCURIEI : 1973

Lumină lină, 96
Graiul Patriei, 98

Întoarcerea poetului, 109
Imnul Carpaților, 119
Hagia Sophia, 129
Floare neagră, 133
Imn, 136
Către Eminescu, 138
Foc ceresc, 141
Graiul, 143
România, 146
Trisagion, 147
Logos, 149
Iubire, 150
Extaz, 151
Noapte, 152
Vedenie, 153
Cântare, 154
Feciorie, 156
Izvorul, 157
Veghe, 159
Amurg de toamnă, 160
Strunga oilor, 162
Dubito, 164
Fluturii, 165
Imnul garoafei, 167
Ochiul, 169
Zborul curat, 172
Miserere nobis, 174
Prea iubire, 176
Misterium tremendum, 177
Lumina neapropiată, 179
Candela, 183
Duhul Transilvaniei, 185
Așteptare, 190
Rohia, 192

Toamnă,	198
Transilvania,	201
Început de iubire,	205
Origine,	207
Imnul vedenie,	210
Imnul iubirii,	212
Imnul garoafelor,	217
Veghe,	220
Imnul luceafărului de seară,	222
Imnul morților,	228
Imnul luminii,	235
Imnul întoarcerii,	241
Imnul testament,	252
Imnul lui Ștefan cel Mare,	255
Imnul lui Avram Iancu,	262

Lector: ELIS BUȘNEAG
Tehnoredactor: ION TUDOR

Apărut 1975. B.T. 28.VII.1975. Tiraj 4250 broșate
Coli tipar 17.

Tiparul executat sub comanda
nr. 1254 la
Intreprinderea Poligrafică
„13 Decembrie 1918”
str. Grigore Alexandrescu nr. 89—97,
București,
Republica Socialistă România

C.L.B.F. 58400/75 și 8585/75 — 13

